

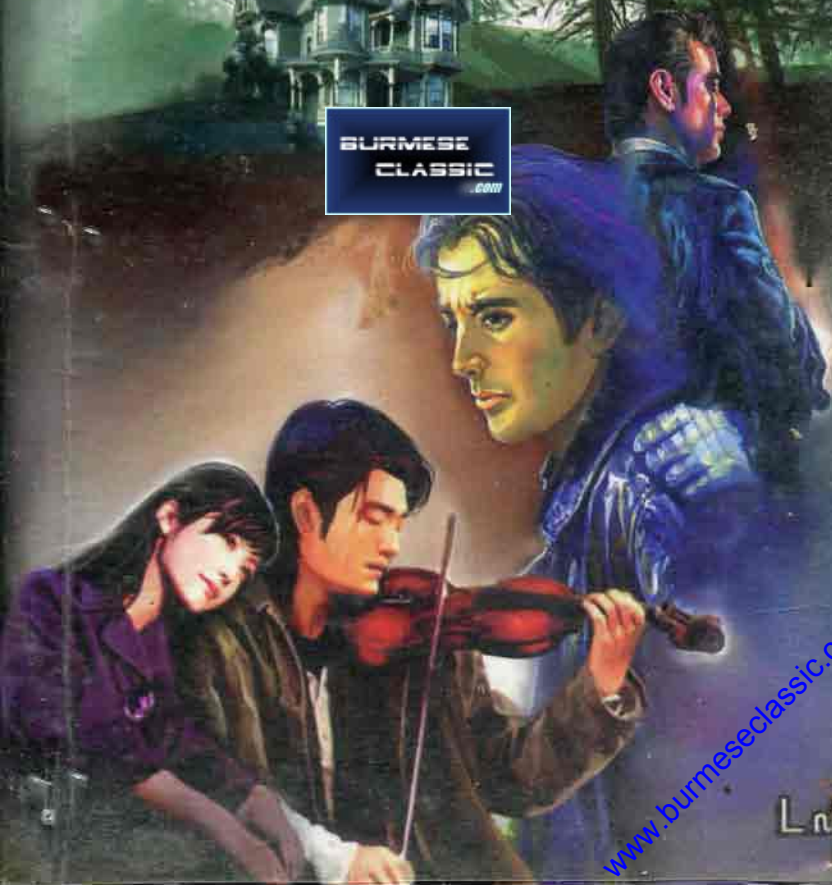

အချစ်နဲ့စွန့်စားသန့် လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

ရင်နင့်အမျှ

BURMESE
CLASSIC
COM

သဏ္ဌာပဉ္စတလေတိုက်

စင်တင်ကလောင်ရှင်

ရွှေဘဝင်

ရင်နှင့်အမျှ

(အချစ်နှင့်စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

BURMESE
CLASSIC

.com

BURMESE
CLASSIC
.com

ည၏ တိမ်ဖြူလေးတွေက ကောင်းကင်ထက်တွင်
ငါးကြင်းကွက်ကလေးတွေ ထဲ၍ တည်ငြိမ်လှပသော...
ညလေးအဖြစ် ဖန်ဆင်းထားကြသည်။

ထို ကောင်းကင်ထက်တွင် ကြယ်စင်လေးတွေက
ဝန်းရံလျက် ဝိုင်းစက်နေသော လမင်းကြီး၏ ရင့်ကျက်မှု
အလင်းရောင်ကြီးကို မြက်ခင်းစိမ်းတွေက ခုန်ပေါက်လျက်
ကြိုဆိုနေကြသည်။

မနက်ခင်းတွင် ပွင့်အန်မည့် ပန်းတို့သည်လည်း
လရောင် ဆမ်းသည့်အောက်တွင် ပီတိအပြုံးလေးတွေနှင့်
ရှိနေကြစဉ်...

သစ္စာမွန်စာပေ

ဝါခေါင်လပြည့် ညကလေးတစ်ည...

သိပ်ပြီး မကျယ်ဝန်းလှသော တိုက်အိမ်လေးတစ်
လုံးထဲတွင် လွန်စွာနူးညံ့ပျော့ပျောင်းလှသော တယောသံ
လေးက ထွက်ပေါ်လာနေလေသည်။

တယောသံလေးကို နားဆင်နေသူ တစ်ဦးက
တော့... မယ်ဒီမိုး၊ တယောထိုးနေသူက... ဒီနာဒီ သူတို့
နှစ်ဦးက သိပ်ချစ်ကြသည့် ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးပင် ဖြစ်ကြ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် တယောသံလေး တိတ်သွားပြီး...

“မောင်...”

“မယ်...”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ လက်မောင်းလေးကို ညင်သာစွာ
ဆုပ်ကိုင်ပြီး... ပခုံးလေးပေါ်သို့ မယ်... ခေါင်းလေးကို
တင်လိုက်သည်။

ဒီက... ချစ်ဇနီးလေး၏ ဆံနွယ်လေးများကို လက်
ကလေးဖြင့် သပ်လျက်...

“မယ်နဲ့မောင် အကြင်ဇနီးမောင်နှံဘဝကို ရောက်
တာ တစ်လပြည့်ပြီနော်...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရဲ့”

“ခုလိုဘဝလေး ပျောက်ဆုံးသွားမှာကို မောင်စိုးရိမ်
နေလို့ပါ...”

“မောင်ရယ်... နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားလုံးတွေကို
မပြောပါနဲ့လား၊ ဘာလို့ မောင်နဲ့မယ်တို့ရဲ့ ဘဝလေးက
ပျက်ရမှာလဲ... ခုဆို မောင်နဲ့ မယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်
သူကမှ ခွဲလို့ မရတော့ပါဘူး။ တရားဝင်ရုံးမှာ လက်ထပ်
ခဲ့ကြတာပဲဟာ... မောင်ရင်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်တွေကို
ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါတော့”

ဒီနာဒီ ဆိုသည့်သူက ဘဝမှာ တယောလေးတစ်
လက်သာ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု လွန်စွာကင်း
ဝေးသော လူတစ်ယောက်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်
ပါးလုံး တိမ်းပါးသွားခဲ့ပြီး... ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး
ဒေါင်းနင်းကမွေးစားထားခဲ့၍ ခုရွယ်ထိ လူဖြစ်နေခဲ့ရသူ။

ဒီနာဒီ အကျွမ်းကျင်ဆုံး ပညာက. . တယောထိုးခြင်းပင်. . . ။

မယ်ဒီမိုးကတော့ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း နယ်တစ်ခွင်မှာ ခနအင်အား၊ ဩဇာအင်အား၊ တပည့်အင်အား ကောင်းပြီး. . ကျိုကျိတ်ကြယ်ဝ ချမ်းသာလှသော သူဌေးကြီး ဦးစပ်ခွန်နောင်နှင့် ဒေါ်နန်းစောထိပ်တင်တို့၏ သမီးအငယ်ဆုံးပင်. . . ။

မယ်ဒီမိုး အစ်ကိုကြီးမှာ စပ်ခွန်သာနှင့် အစ်ကိုငယ် စပ်ခွန်ထူးတို့ ဖြစ်ပြီး. . မဟူရာညီနောင်ဆိုပြီး၊ အမှောင်လောကသားတွေ ခေါင်းတောင် မော့မကြည့်ရဲသူတွေ ဖြစ်သည်။

ရွှေလှောင်အိမ်၊ ရွှေတံခါး အထပ်ထပ်ချပြီး ဘီလူးကုမ္ပဏီတွေ စောင့်ကြပ်ထားသည့် မင်းသမီးလေး. . . မယ်ဒီမိုးကို အညတရ တယောသမား ဒီနာဒီ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းသည် လွန်စွာပင်အံ့ဩဖွဲ့ ကောင်းသည့် ဖြစ်စဉ်ကလေးတစ်ခုပင် ဆိုရမည်။

ဒီနာဒီနှင့် မယ်ဒီမိုး. . ဆုံအောင် ဖန်တီးခဲ့သူမှာ အစ်ကိုငယ် စပ်ခွန်ထူးပင် ဖြစ်၏။

စပ်ခွန်ထူး တစ်ယောက် ညီမလေးဖြစ်သူ မယ်ဒီမိုး၏ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲမှာ. . ဒီနာဒီကို ခေါ်ယူ တီးခိုင်းခြင်းကြောင့်ဆိုရင် မမှားပေ. . . ။

“ညီမလေး. . . ”

“ရှင်. . ကိုငယ်. . . ”

“ညီမလေးအတွက် ကိုငယ် မွေးနေ့ အထူးလက်ဆောင် တစ်ခု လုပ်ထားတယ်. . . ”

“ဟင်. . ဘာများလဲ၊ အရင်လိုပဲ စိန်တွေ ပတ္တမြားတွေပဲ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလား. . . ”

“ဒီတစ်ခါတော့. . ညီမလေး ထင်တာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လာ. . အပြင်ကို လိုက်ခဲ့. . . ”

စပ်ခွန်ထူး ဆွဲခေါ်သည့်နောက်သို့ မယ်ဒီမိုး လိုက်ပါခဲ့ပြီး ခြံဝန်းကြီးထဲသို့ ရောက်တော့. . .

“ဟိုမှာလေ. . . ”

“ဟင်...”

လူတစ်ယောက် ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်လျက် မွေးနေ့ပွဲသို့ တက်ရောက်လာသူများကို တယောတစ်လက် နှင့် ဖျော်ဖြေနေသည်ကို... ‘မယ်’ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါ တယောထိုးနေတာပဲ... ဒါလက်ဆောင်မှ မ ဟုတ်တာ...”

“ညီမလေးက အနုပညာခံစားမှုကို အရမ်းနှစ် သက်တာကို... ကိုယ်သိလို့ မွေးနေ့ပွဲလေးကို အထူးစီစဉ် ပေးတာ... နားထောင်ကြည့်ပါဦး”

“အယ်...”

မယ်ဒီမိုး... နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသော တယော သံလေးကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မယ့်ကို ကျောပေးပြီး တယောသိုးနေသူနားသို့ ခြေလှမ်းလေး လှမ်းသွားရင်း... အနီးဆုံး နေရာမှာ ရပ် နားထောင်နေလေသည်။

တယောသံစဉ်လေးသည် ‘မယ်’... တစ်ယောက် ကိုသာ ဖမ်းစားခြင်းမဟုတ်... မွေးနေ့ပွဲသို့ တက်ရောက် လာကြသော ဧည့်ပရိသတ်ကြီးကိုပင် ဖမ်းစားနိုင်သော လက်သံလေးပင်... ဖြစ်၏။

တကယ်ပင် ဂန္ထဝင်ဆန်လှသော အနုပညာရှင် တစ်ဦးဟုပင်... ‘မယ်’ ထင်မှတ်မိလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ညီမလေး ကောင်းရဲ့လား...”

“ကိုယ့်ကို သိပ်ပြီး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ‘မယ့်’ မွေးနေ့ပွဲမှာ ရလိုက်တဲ့ ဒီလက်ဆောင်ဟာ တကယ့်ကို အဖိုးတန်ဆုံး လက်ဆောင်ပါ...”

“ဟေ့... မောင်နှမ နှစ်ယောက် ဘာတွေ တွတ်ထိုး နေတာလဲ... ပြောစမ်း”

“ဟယ်... ကိုကိုကြီး”

“ကိုကိုကြီးရေ... ‘မယ်’က ကျွန်တော်ပေးတဲ့ လက် ဆောင်ကို နှစ်သက်လို့တဲ့”

“အံ့မာ... မင်းက ဘာလက်ဆောင်ပေးလို့လဲ”

“ဟိုမှာလေ...”

“ဘာ...”

‘မယ်’ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သော နေရာကို ကြည့်ပြီး... စပ်ခွန်သာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“စပ်ခွန်ထူး... မင်းဘာတွေ ပေးတာလဲ၊ ငါကွာ”

“ကိုကိုကြီးကလည်း... ဘာ အမြင်စောင်းပြီး ဒေါသ ဖြစ်တာလဲ”

“ဟို တယောထိုးတဲ့ ကောင်ကို လက်ဆောင်ပေးတာဆို...”

“ဟာ... ကျွန်တော်က ဒါကို လက်ဆောင်ပေးပါ့မလားဗျ၊ ညီမလေး ‘မယ်’... နှစ်သက်တဲ့ တယောသံစဉ်လေးကိုလက်ဆောင်ပေးတာ... ကိုကိုကြီး အတွေးကြောင်နေပြန်ပြီ...”

“ငါအတွေးကြောင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့ညီမလေးကို ဒီလိုတယောသမားနဲ့ ပတ်သက်သလားဆိုပြီး ဒေါသဖြစ်တာ...”

“ဝေးပြန်ပြီ... ကိုကိုကြီးရာ ကျပ်ကရော ညီမလေး ‘မယ်’ကို စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ကောင်ကို သဘောတူမလားဗျ၊ ခုဟာက... ညီမလေး ‘မယ်’... အတွက် ဖျော်ဖြေရုံသက်သက်ပါ”

“ဒါဆို ပြီးရော... ရော ညီမလေး”

စပ်ခွန်သာ... ကတ္တီပါဘူးအနီလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မယ်ဒီမိုး... ဖွင့်မကြည့်ဘဲနှင့် သိနေလေသည်။ ‘မယ်’ကို ပတ္တမြားလောက်ကပ်သီးလေး တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးဖို့... ပန်းတိမ်မှာ တစ်လလောက်ကတည်းက အပ်ထားသည်ကို သိနေခြင်းကြောင့်ပင်...

“ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ထိပ်ထားတို့ကို အဖနဲ့ မယ်မယ် ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်...”

“အေး... ခုလာခဲ့မယ်”

အိမ်တော်တွင် ခိုင်းစေထားသော အလုပ်သမားလေး... အိုက်ပေါစံက လာပြီးခေါ်သဖြင့် မောင်နှမ

သုံးယောက်လုံး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်တော့... အဖနှင့် မယ်မယ် ရှေ့တွင် ထိုင်နေကြသော လူ(၃)ယောက်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးကြီးတို့မှာ မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်...

“သမီးလေး... ထိုင်ကွယ်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် လည်းထိုင်...”

မောင်နှမ (၃)ယောက်၊ ဆိုဖာထိုင်ခုံလေးတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သားကြီး စပ်ခွန်သာနဲ့ သားငယ် စပ်ခွန်ထူး...”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ... အဖ”

“သူက... ဦးဝေလုံအောင်သာ၊ ဘေးက ဒေါ်ဂျူစီ၊ သူက စိုင်းဆေးဗား... သူတို့ရဲ့သား ပေါ့...”

စိုင်းဆေးဗားက ကိုကိုကြီးနှင့် ကိုငယ်တို့ကို လက် ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး... ‘မယ်’ကို လက်ကမ်းတော့... ‘မယ်’က မတုံ့ပြန်ဘဲ ကြောင်ကြည့်နေသဖြင့်...

“စိတ်မရှိပါနဲ့... ဗျာ၊ ကျုပ်ညီမလေးက ဒါမျိုးတွေ ကို အတွေ့အကြုံမရှိလို့ပါ...”

“ဪ... ရပါတယ်”

ကိုငယ်စကားကြောင့် စိုင်းဆေးဗားက လက်ကို... ပြန်ရုတ်ပြီး ထိုင်လိုက်လေသည်။

စိုင်းဆေးဗား... မျက်လုံးတွေက မယ်ဒီမိုးဆီ၌သာ ရစ်ဝဲနေသည်။

“သားတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးရတဲ့ အကြောင်း(၂)ခု ရှိတယ်... တစ်ခုကတော့ အဖတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ထိုင်းနယ်စပ်မှာ လုပ်ကိုင်ဖို့ အတွက်ရယ်... နောက်တစ် ခုက သမီးလေးရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက်ပဲကွဲ့”

“ဟင်...”

‘မယ်’... မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

‘မယ်’နားထဲတွင် လွန်စွာခါးသီးလှသော စကားကို ကြားလိုက်ရသလိုပင်...

‘မယ်’အတွက် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရသည့်အထိ...

အချစ်ဆိုတာကို မတွေ့ခဲ့သလို စိတ်ကူးပင် မကူးခဲ့သူက အိမ်ထောင်ပြုရမယ်ဆိုသော စကားကို. . . ဘယ်လိုမှ လက်ခံ၍ မရနိုင်၊ ဒါပေမယ့်. . . 'မယ်'သည် အဖ မယ်မယ်နှင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြားတွင် အရုပ်ကလေး တစ်ခုသာသာ. . . လူသားဆိုသော ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါ အတတ်ကိုပင် မတတ်ချေ. . . ။

“မင်းတို့. . . ဘာပြောချင်သေးလဲ. . .”

“အဖတို့ စိစဉ်တာကို ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး. . . ဒါပေမယ့် ညီမလေး အသက်က ငယ်ပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . အဖ၊ ညီမလေးကို ခုလတ်တ လောကြီးတော့ မစိစဉ်ပါနဲ့ဦး. . .”

“ငါကလည်း ခုချက်ချင်းကြီး မပြောသေးပါဘူး. . . စေ့စပ်ပွဲလေး တစ်ခုလုပ်ပြီး၊ တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ. . . မင်္ဂလာပွဲကို စိစဉ်မှာပါ. . . သမီးလေးရော ဘာပြောချင်လဲ”

“ဟို. . . ဟို. . . ဘာ ဘာမှ၊ မ. . . မပြောချင်ပါဘူး”

ရင်ထဲက ဆန္ဒနှင့် ထွက်ပေါ်လာသော စကားလုံး

က လုံးလုံးခြားနားနေသောကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံးလုံး မကျေနပ်နိုင်ပေ။

‘မယ်’. . . ငြင်းချင်ပေမယ့်၊ ငြင်းပိုင်ခွင့် မရှိသော ရွှေအိမ်စံဘဝမျိုးပင်. . . မဟုတ်လား. . . ။

စိုင်းဆေးဗားတို့ မိသားစုကို အပြင်သို့လိုက်ပို့ရင်း၊ ‘မယ်’အပြင် ခြံဝသို့ကြည့်တော့ တယောအိတ်ကလေးကို လွယ်ပြီး ထွက်သွားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင် နေရသည်။

သူဘယ်သူလဲ. . . ဘယ်ကလဲ၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ် သလဲ၊ အမေးစကားလေးတွေ ရင်ထဲမှာ ထွက်ပေါ်လျက်. . .

“အဖ. . .”

“သား. . . ဘာ ပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောစမ်းကွာ. . .”

“ဘာလို့. . . အဲဒီလူနဲ့ ညီမလေးကို ပေး စားရတာ လဲ. . .”

“သိပ်. . . မေးသင့်တဲ့ စကားပေါ့ကွာ”

ဦးစပ်ခွန်နောင်. . . ဇနီးဖြစ်သူ နန်းစောထိပ်တင်

မျက်နှာကို စောင်းငဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်သည်နှင့်...

“သမီးရေ... ဟိုမှာ၊ ပြန်ကြတော့မယ့် ဧည့်သည်တွေကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်ရအောင်...”

“ဟုတ်ကဲ့... မယ်မယ်”

‘မယ်’တစ်ယောက် အဝေးဆီသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်...

“ငါ ဒီလိုလုပ်တာ မင်းတို့အတွက်ဆိုတာ သဘောပေါက်လား...”

“ပေါက်ပါတယ်... အဖ”

ဦးစပ်ခွန်နောင်၏ လုပ်ကိုင်ကြံစည်မှုတွေကို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က... သဘောပေါက်ပြီးသားဖြစ်သည်။

ယနေ့ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း တောတွင်းအဖွဲ့တွေကိုရော၊ ပြည်တွင်းလှုပ်ရှားမှုတွေကိုပါ ဦးစပ်ခွန်နောင် ကြီးကိုင်မှုဖြင့် ရပ်တည်နေကြရသူ နှစ်ဦးမဟုတ်လား...

“အဖ...”

“ဘာလဲ... သားငယ်”

“သားတို့ တပ်ဖွဲ့တွေမှာ လက်နက်ခဲယမ်း အားနည်းနေတယ်...”

“ဘာမှ မပူနဲ့ကွာ... မကြာခင် ပို့ပေးလိုက်မယ်။ ဒီလက်နက်တွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ကိုင်နေနိုင်တာ... ခုနက စိုင်းဆေးဗားကြောင့်ပဲဟေ့ ဟား... ဟား... ဟား”

ဦးစပ်ခွန်နောင်သည် ဘယ်သောအခါမှ သူ့အတွက် အကျိုးအမြတ် မရှိသော ကိစ္စမျိုးကို ခေါင်းထဲမထည့်ပေ။

စိုင်းဆေးဗားကို သမီးလေးနှင့် ပေးစားရခြင်းသည် သူ၏ အနာဂတ်အတွက် အကြံအစည်တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

သမီးဖြစ်သူ... မယ်ဒီမိုးကတော့ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အနာဂတ်အတွက် အသုံးချခံ လူသားတစ်ဦးပင် မဟုတ်လား...။

စိုင်းဆေးဗားတစ်ယောက် 'မယ်'တို့အိမ်ကို
ချောင်းပေါက်နေသလားပင်၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ အကြောင်း
ပြချက်တစ်ခုနှင့် ရောက်လာခဲ့ပြီး.. 'မယ်'နှင့် စကားမရှိ
စကားရှာကာ ပြောနေသော စကားတွေကို.. 'မယ်'တစ်
ယောက် ခါးသီးစွာ ကြားနေရလေပြီ..

ဒက်ဒီ မာမီတို့က အခွင့်ပေးထားသည့် လူတစ်
ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ကိုကိုကြီးရော.. ကိုငယ်ပါ
ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိပေ။

တစ်ခေါက်လာတိုင်း.. ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်

တွေက မနည်းပေ။ 'မယ်'ရင်ထဲမှာ စိုင်းဆေးဗားကို ဘယ်
လိုမှ ခံစား၍မရသည်မှာ အမှန်ပင် ဆိုရမည်..
စိုင်းဆေးဗား ရောက်လာပြီဆိုသည့် အသံကြားလိုက်ရ
သည်နှင့်.. ကမ္ဘာကြီးပျက်မတတ်ပင် တုန်လှုပ်ခဲ့ရသူ။

ထိုလူမျိုးနှင့် ဘဝတစ်သက်လုံးအတူ နေထိုင်ရေး
ကို ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား၍ မရနိုင်သော်လည်း တကယ့်
လက်တွေ့ အခြေအနေမှာ စိုင်းဆေးဗားသည်.. 'မယ်'
နှင့် အနီးဆုံးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာနေပြီ မဟုတ်
လား..။

ဒီနေ့ အပြင်တွင် တစ်ခုထွက်စားရန် ဖိတ်ခေါ်သ
ဖြင့်.. 'မယ်'ကို ဒက်ဒီနှင့် မာမီတို့က လိုက်သွားဖို့ တိုက်
တွန်းသောကြောင့် စိုင်းဆေးဗားနှင့် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။

မယ်ဒီမိုး ဘဝမှာ ခုလို.. သူစိမ်းယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်နှင့် သွားလာဖူးခြင်း တစ်ကြိမ်မှ မရှိသဖြင့်
စိတ်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့မှုတွေက ပြည့်သိပ်နေလေ၏။

“ဒီ..”

“ရှင်...”

ကားတစ်စီးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းပင်...

စိုင်းဆေးဗားမှ ကားကို မောင်းရင်း.. လှမ်းပြီး
ခေါ်သည်ကို ထူးလိုက်သည်။

“ဒီ.. ကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး မရှင်လန်းသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်.. ကျွန်မ ခေါင်းတွေ နောက်နေ
လို့ပါ”

“ခေါင်းကြည်သွားအောင် အအေးလေး
သောက် လိုက်ပါလား...”

“နေပါစေ...”

ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း၏ အဆင့်မြင့်ဆုံး
ဟိုတယ် ကြီးထဲသို့ ကားလေး မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. ကျုပ်စီစဉ်ခိုင်းထားသလို စီစဉ်
ပြီးပြီလား...”

“ပြီးပါပြီ.. ဆရာဆေးဗား”

ဟိုတယ် မန်နေဂျာက စိုင်းဆေးဗားကို ရိုသေ

ကိုင်းညွတ်ပြီး ပြောနေပုံက စိုင်းဆေးဗား၏ ကျေးကျွန်
သဖွယ်...

“ဒီ.. လာ သွားရအောင်”

“ဟင်.. ဘယ်ကိုလဲ”

‘မယ်’.. ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟိုတယ်ရဲ့ အထူးခန်းကိုပါ.. ဒီနေ့ ‘မယ်’နဲ့
ဟိုတယ်မှာ ညစာစားဖို့ကို ကြိုတင်ပြီး ပြင်ဆင်ခိုင်းထား
တယ်၊ ဘယ်လောက် လှပသလဲဆိုတာ... ‘ဒီ’ တွေ့ရ
မယ်”

‘မယ်’.. နောက်ကနေ လိုက်သာ လိုက်ခဲ့ရသည်
စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး မသန့်လှပေ။

“ဖြောင်း.. . . ဖြောင်း.. . . ဖြောင်း”

“ဟင်...”

စိုင်းဆေးဗား လက်ခုပ်သံပြုလိုက်သည်နှင့် မီး
တွေအားလုံး လင်းလာပြီး၊ တကယ်ပင် ခမ်းနားစွာ ပြင်
ဆင်ထားသော ခန်းမတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ခန်းမတွင် နှစ်ယောက်တည်း စားရန် ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းဝိုင်းကြီးက လူ(၁၀)ယောက်စား၍ မကုန်နိုင်ပေ။ ဝိုင်းကြီးတွင် ဟင်းပွဲတွေက မနည်းလှ...။

“ဒီ... စားနော်၊ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး၊ ဒီဟိုတယ်ကြီးက နောက်ဆိုရင် ‘ဒီ’နဲ့ သက်ဆိုင်တော့မယ့် ဟိုတယ်ကြီးပေါ့...။”

“ရှင်...။”

‘မယ်’ စိုင်းဆေးဗား၏ မျက်နှာကို နားမလည်စွာ ဖြင့် ကြည့်မိလေသည်။

“ဒီ... နားမရှင်းဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဒီလို ‘ဒီ’ရဲ့ ဒီဟိုတယ်ကြီးကို ကိုယ်ပိုင်တယ်လေ...။”

စိုင်းဆေးဗားက သူ၏ချမ်းသာမှုကို ထုတ်ဖော်ပြသနေခြင်း တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

မယ်ဒီမိုးတစ်ယောက် စားချင်စိတ် သိပ်ပြီး မရှိလှပေ။ မလွဲသာ၍သာ အနည်းငယ်စားပြီး၊ လိမ္မော်ရည်ကို သောက်နေလိုက်သည်။

“ဒီ... အစားနည်းလှချည်လား။”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ ရင်ပြည့်နေသလို ဖြစ်နေလို့ပါ။”

“ကိုယ်က... ‘ဒီ’ကို စားစေချင်လို့ အထူးစီစဉ်ပေးတာ၊ ဒီအစားအသောက်တွေက မြန်မာပြည်မှာ ရတာမဟုတ်ဘူး... ထိုင်းဘက်ကနေ ‘ဒီ’အတွက် ပြင်ဆင်ယူခဲ့ရတာ...။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်မက မြန်မာအစားအစာကလွဲပြီး တခြားနိုင်ငံ အစားအသောက်တွေကို မမက်မောပါဘူး...။”

“ဒီ... နဲ့ ကိုယ်ကတော့ ကွာနေပြီ ထင်တယ်... ကိုယ်ကတော့ မြန်မာအစားအသောက်ကို စားရတာ... လျှာမထိဘူး... ဘန်ကောက်မှာ အနေများတော့ ပါးစပ်က အကျင့်ပါနေပြီလေ၊ ခုကတည်းက ‘ဒီ’လည်း လျှာအကျင့်ရအောင် လုပ်ထားဦးနော်...။”

စိုင်းဆေးဗားစကားက ‘မယ့်’ဘဝကို သိမ်းပိုက်ရန်

သေချာသွားပြီဆိုသည့် သဘောမျိုးကို ပြောဆိုနေခြင်းပင်။

ထိုစကားသံကို 'မယ်' ကြားရလေလေ... စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းမှုတွေက ပိုပြီးပြင်းထန်နေလေသည်။

“ကျွန်မဘက်က ပြုပြင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး”

‘မယ်’... ဒေါသသံပါသလို ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကဲပါ... အစားအသောက်နဲ့ အငြင်းအခုံမလုပ်တော့ပါဘူး။ လောကမှာ ငွေရှိနေတာပဲ ဘာမဆိုဖြစ်စေ ရမှာပေါ့... သိပ်ပြီး အရေးပါတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... အရေးပါတဲ့ စကားပဲ ပြောကြရအောင်... ဒီ”

“ကိုစိုင်းဆေးဗား ဘာပြောချင်သလဲ ပြောပါ”

“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စပေါ်မှာ ‘ဒီ’ ဘယ်လို သဘောထားလဲ...”

“ကျွန်မဘက်က ဘယ်လိုမှသဘောထားစရာ မရှိပါဘူး... မိဘတွေ စီစဉ်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

“မိဘတွေ စီစဉ်တာ ဟုတ်ပါတယ်... တစ်သက်

လုံးနေရမှာက မင်းနဲ့ကိုယ်လေ... ဒီတော့ မင်းရင်ထဲက ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်ကို သိချင်တယ်”

‘မယ်’ နှုတ်ဖျားတွင် တစ်ခါတည်း စကားအပြတ် ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့်... အဖနှင့် မယ်မယ်တို့၏ အစီအမံကို ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်မှာကို မလိုလားသောကြောင့် အကောင်းဆုံး စကားကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ အဖြေပေးနိုင်တဲ့ စကားလုံးတွေ အသင့်မရှိသေးတာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ... တွေ့ကြတာက ဘာမှ မကြာသေးတာပဲ၊ ဆက်မောင်... ဆက်မောင်”

“ဆရာ...”

ဟိုတယ်... မန်နေဂျာ ခပ်သုတ်သုတ်ရောက်ရှိလာပြီး၊ စိုင်းဆေးဗားဘေးတွင် ရပ်နေသည်။

“ငါစီစဉ်ခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စရော...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ချောက်...”

“ဟင်...”

တစ်ခန်းလုံး မီးတွေ မှောင်ကျသွားပြီး... ဖယောင်းတိုင် မီးအလင်းတွေကို တစ်ခန်းလုံးလင်းနေအောင် ထွန်းညှိလိုက်ကြလေသည်...

“ဟင်...”

တကယ်ပင် ရင်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသော တယောသံစဉ်လေးကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

တယောထိုးနေသူကို မယ်ဒီမိုး... မသိမသာလေးရှာကြည့်လိုက်သောအခါ အဝေးတစ်နေရာတွင် ထိုင်လျက် တယောထိုးနေသော သူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘မယ်’နှင့် တယောထိုးသမားတို့ ဒုတိယအကြိမ်တွေ့ဆုံခြင်းလေးပင်...

“မယ်... သဘောကျရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

‘မယ်’ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်သော တယောသံလေး

ဖြစ်နေ၍ ခေါင်းကို ချက်ချင်းပင် ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကိုယ်... ဝမ်းသာစရာပေါ့”

‘မယ်’ဘာမှမပြောဘဲ... တယောသမား ဆီကိုသာ မျက်လုံးရောက်၍ နေတော့သည်။

တယောသမား အလှည့်ပြီးသွားပြန်တော့... စန္ဒရားသံလေးဖြင့် ဆက်ပြီး ဖျော်ဖြေနေပေမယ့်... ‘မယ်’နားထဲတွင် တယောသံလေးကို ကျော်ပြီး နားထဲသို့ ရောက်မလာပေ။

စန္ဒရားသံလေး ပြီးသွားတော့မှ...

“ကိုစိုင်းဆေးဗား...”

“ဘာများလဲ... ဒီ”

“ကျွန်မ... ပြန်ချင်ပြီ”

“နောက်ထပ် ဖျော်ဖြေတာတွေကို မကြည့်တော့ဘူးလား...”

“ဟင့်အင်း... မကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ ခေါင်းထဲမှာ အရမ်းကို မူးနေလို့ပါ”

‘မယ်’.. မုသားသုံးပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

‘မယ်’တစ်ယောက် တယောသံစဉ်လေး ပြီးက
တည်းက နောက်ထပ် တခြားတူရိယာသံစဉ်များကို ဆက်
ပြီး နားမထောင်ချင်တော့ပေ...။

“ဒါဖြင့် သွားကြတာပေါ့.. မသွားခင် ကိုယ့်ဘက်
က စကားလေးတစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ...”

“စေ့စပ်ပွဲကို ခပ်စောစောလေး လုပ်ချင်တယ်...”

“ရှင်...”

“မယ့် သဘောထားကို မေးပါဆိုလို့ မေးနေတာပါ။
အန်ကယ်နဲ့ အန်တီကတော့ ခွင့်ပြုထားပြီးပါပြီ...”

“အဖနဲ့ မယ်မယ် ခွင့်ပြုမှတော့... ကျွန်မဘက်က
စကားအပို ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

“ကိုယ်.. အမြန်ဆုံး စီစဉ်မယ်နော်”

‘မယ်’ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ.. ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့
တော့သည်။

အပြန်ခရီးတွင် ‘မယ်’စကားသံ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်
လိုက်ပါလာလေသည်။

‘မယ့်’ရင်ထဲမှာ ခံစားရနေသည်မှာ တယောသံစဉ်
လေးလား.. စိုင်းဆေးဗား၏ စေ့စပ်ပွဲကိစ္စလား ဆိုသည်
ကို မဝေခွဲနိုင်ပေ...။

“ဟင်...”

ကားမီးရောင်ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်ကို..
မယ်ဒီဗိုး လှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ရသည်။ တွေ့လိုက်ရသူက
တယောသမားလေးပင်...။

ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်နေလေသည်။

“ဦး...”

“ဟာ...”

“အမေ...”

ဓာတ်ဖက်ဆီမှ မောင်းလာသောကားကြောင့်..
စိုင်းဆေးဗား လမ်းဘေးသို့ ကားကို ဆွဲချလိုက်သဖြင့်
တယောသမားလေးကို ပွတ်တိုက်မိသွားသလို ဖြစ်ကာ..

ဘေးသို့ လဲကျသွားတော့သည်။ စိုင်းဆေးဗားက ကားကို
မရပ်ဘဲ ဆက်ပြီးမောင်းသွားသောကြောင့်...

“ကိုစိုင်းဆေးဗား... ကားရပ်ပေးပါ”

“ဘာ လုပ်မလို့လဲ... ‘ဒီ’...”

“ဟိုမှာ လဲသွားတယ်လေ... ဒီအတိုင်းမထားခဲ့ပါ
နဲ့...”

“ဒီ... ရာ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ အလုပ်ရှုပ်
ခံမနေပါနဲ့ကွာ... ကိုယ့်ကောင်တွေကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခိုင်း
လိုက်မယ်...”

“ကိုစိုင်းဆေးဗား... ကားကို ရပ်လိုက်ပါ”

‘မယ်’စကားသံက မာမာထန်ထန်ပင် ထွက်ပေါ်
လာခြင်းကြောင့်... စိုင်းဆေးဗား အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကား
ကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။

‘မယ်’နှုတ်ဖျားထက်ဆီသို့ သတ္တိတွေ ဘယ်လို
ရောက်လာသလဲဆိုတာကို... ‘မယ်’ကိုယ်တိုင် မယုံနိုင်
အောင် ဖြစ်သွားမိလေသည်။ ကားရပ်သည်နှင့် ‘မယ်’ကား

ပေါ်မှ ဆင်းပြီး လဲနေသူထံကို အပြေးကလေး သွားမိ
သည်...

“ဟယ်...”

တယောကို ပိုက်လျက် လဲ၍နေသူ မျက်နှာတွင်
သွေးတွေက ချင်းချင်းနီလျက်... သတိလုံးဝ မရပေ...

ကားနှင့် ပွတ်တိုက်သောကြောင့် လဲကျကာ...
အောက်မှ ကျောက်ခဲနှင့် ရိုက်မိသွားသည့် ပုံစံပင်။

“ဆေးရုံပို့လေ...”

“ဟာ... ‘ဒီ’ရယ် ဆေးရုံပို့မှတော့ ကိုယ်အမှုပတ်
မှာပေါ့...”

“ဒါဆို... ထားခဲ့မှာလား”

“အခြေအနေက ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေပြီလေ...”

“ဘာရှင့်...”

စိုင်းဆေးဗား၏ ရက်စက်လှသော စကားကြောင့်
ခံပြင်းမိလေသည်...

“ရှင်... ဆုံးဖြတ်တာကို ကျွန်မ လက်မခံဘူး”

“ဒီ.. ဘယ်လိုလဲကွာ၊ ကိုယ့်ကို မင်းထောင်ထဲ ပို့နေတာလား”

“ရှင်ကို ထောင်ထဲပို့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ လူတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးမှုကို ပြောနေတာ..”

“ကောင်းပြီ.. ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ်၊ ခဏစောင့်”

စိုင်းဆေးဗား.. ခါးကြားမှ ဖုန်းကို ဖြုတ်ပြီး၊ သူ့ တပည့်များကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ကိုယ့်တပည့်တွေ လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့ ဆေးရုံကို ပို့ပေးမှာပါ..”

နာရီဝက်အတွင်း ကားတစ်စီးရောက်လာပြီး.. လူ(၃)ယောက် လိုက်ပါလာလေသည်။

“ဆရာ.. ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဆေးရုံပို့လိုက်ကွာ..”

စိုင်းဆေးဗား.. မယ်ဒီမိုး အရိပ်အကဲကို ကြည့်ပြီး

“ဟိုကောင်.. ငမဲ”

“ပြောပါဆရာ..”

“အခြေအနေ မကောင်းရင်.. လမ်းမှာ အစ ဖျောက် ပစ်လိုက်”

“စိတ်ချ”

စိုင်းဆေးဗား တပည့်တွေကို မှာထားပြီး ကားဆီ သို့ ပြန်လာကာ..

“သူတို့ ဆေးရုံခေါ်သွားမှာပါ”

‘မယ်’စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျပေမယ့်..

စိုင်းဆေးဗား စီစဉ်ပေးမှုကို ဘာမှ မပြောဘဲ ပြန်ခဲ့တော့ သည်။

အောက်သို့ ဆင်းလာကာ ကော်ဖီပိုင်းတွင် စိုင်းဆေးဗား
ကို မတွေ့သဖြင့်...

“မယ်မယ်...”

“ဘာလဲ... သမီး”

“ကိုစိုင်းဆေးဗား... မတွေ့ပါလား”

“မောင်စိုင်းက... အရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းလာလို့
ဒီနေ့ပဲ... ထိုင်းကို ပြန်သွားပြီကွဲ့”

“ဟင်...”

အရင်က... စိုင်းဆေးဗား အိမ်ကိုရောက်လျှင်
အနည်းဆုံး (၃)ရက်လောက် နေပြီးမှ ပြန်တတ်သူ...
ခုတော့ တစ်ညသာ အိပ်ပြီး ပြန်သွားသောကြောင့် ‘မယ်’
ပိုပြီး သံသယဝင်မိလေသည်။

ဒက်ဒီနှင့် မာမီရှေ့မှာ ဘာမှမပြောချင်သော
ကြောင့် ဆက်ပြီးမမေးတော့ဘဲ... ‘မယ်’ဘာလုပ်ရမည်
ဆိုသည်ကို စဉ်းစားနေသည်။

“သမီးလေး...”

မယ်ဒီမိုး... အိပ်ရာမှ ထထချင်း၊ စိတ်အာရုံထဲ
တွင် ပထမဆုံး သတိရလိုက်သူမှာ တယောသမားကိုပင်။

စိုင်းဆေးဗား တစ်ယောက်... တယောသမားကို
ဆေးရုံကို ပို့မှပို့ရဲ့လားဟူသော သံသယစိတ်ဝင် ရောက်
လာလေသည်။

စိုင်းဆေးဗားကို တိတိကျကျမေးပြီး... ဆေးရုံသို့
လိုက်ပို့ခိုင်းမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘မယ်’မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး...

“ရှင်”

“မယ်မယ်နဲ့ အဖေ . . ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်သွားဦး
မယ် . . သမီး ကိုကြီးနဲ့ ကိုငယ်လည်း ခရီးသွားနေတယ်၊
အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . .”

အဖေနှင့် မယ်မယ် ထွက်သွားပြီး မယ်ဒီမိုးတစ်
ယောက် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ တယောသမား၏
နောက်ဆက်တွဲ သတင်းရယူရန်စဉ်းစားရင်း . . .

“ဟုတ်ပြီ . . .”

မယ်ဒီမိုးတို့ မြောက်ပိုင်းဆေးရုံတွင် တာဝန်ကျနေ
သော . . သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ နန်းမုံနော်ကို သတိရ
လိုက်သည်။

ဒေါက်တာနန်းမုံနော်သည် မယ်နှင့် ငယ်ပေါင်း
ဖြစ်ပြီး . . တက္ကသိုလ်တွင် ကွဲသွားခဲ့ကြပြီး၊ နန်းမုံနော်
ဒေါက်တာဘဝနှင့် မြောက်ပိုင်းဆေးရုံကို ပြန်ပြီးရောက်
လာမှ ဆုံခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

‘မယ်’တယ်လီဖုန်းထံသို့ ထသွားပြီး . . ဒေါက်တာ
နန်းမုံနော်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟလို . . အမိနဲ့ရှိပါရှင်”

“ဟဲလို . . နန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဘယ်သူများလဲ”

“ဟဲ့ . . နန်း ငါ့အသံကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး
လား”

“ဆောရီးကွာမိုး . . . ငါ့အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားလို့”

“ရပါတယ်ကွာ . . .”

“ဘာကိစ္စရှိလဲ . . ပြော”

“မင်းကို မေးစရာ ရှိလို့ . . .”

“ဘာများလဲ . . ဟ”

“ညက . . မင်းတို့ ဆေးရုံကို ကားတိုက်ခံရတဲ့
လူနာတစ်ယောက် ရောက်လာသလား . . .”

“မရောက်ပါဘူး . . .”

“ဟင် . . သေချာလား နန်း”

“မိုး.. ရယ်၊ ငါကိုယ်တိုင် လူနာတွေကို ခုလေး
တင် စစ်ဆေးပြီး ပြန်ရောက်လာစပဲ ရှိသေးတယ်။
ညက.. မွေးလူနာ တစ်ဦးပဲ ရောက်တယ်.. ဘာဖြစ်လို့
လဲ.. မိုး”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
သတင်းကြားလို့ ဟုတ်မဟုတ် လှမ်းပြီးမေးတာပါ.. ကျေး
ဇူးတင်တယ်.. နန်း”

“အပိုစကားတွေ မပြောပါနဲ့.. မင်း ငါ့ဆီကို လာ
ခဲ့ပါလားကွာ ဒို့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် မတွေ့ရတာကြာ
ပြီလေ..”

“အေးပါကွာ.. ငါလာခဲ့ပါမယ်”

“ဆက်ဆက်လာနော်.. ငါစောင့်နေမှာ..”

“စိတ်ချ.. ဒါပဲကွာ”

မယ်ဒီမိုး.. ဖုန်းချပြီး၊ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုတွေက
ဗလောင်ဆူပွက်လာလေသည်။

အိမ်ကြီးထဲမှ.. အပြင်သို့ ထွက်တော့..

“မမလေး..”

“ဟယ်.. ဂျစ်တူးလေး”

ဂျစ်တူးလေးဆိုသည့် ကောင်လေးက.. ခြံစောင့်
ဦးမှိုင်းဆောင်၏ သားလေးဖြစ်ပြီး၊ အပြင်မှာ နေထိုင်သူ
ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေကျမှ ‘မယ်’တို့အိမ်သို့ လာတတ်သူ
ဖြစ်သည်။

ဂျစ်တူးဆိုသည့် ကောင်လေးက.. ‘မယ်’တို့မြို့
လေးမှ လူတော်တော်များများကို သိသူဖြစ်သည်။

“မမလေး မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုစိုးရိမ်
နေသလိုပဲ”

“မင်း.. လူအကဲခတ် မဆိုးဘူး၊ ဟုတ်တယ် ငါလူ
တုစ်ယောက်အတွက် စိုးရိမ်နေတာ..”

“ဘယ်သူလဲ.. မမလေး”

“ဘယ်သူဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး..”

“ဟာဗျာ.. မမလေးစကားကြီးက နားမရှင်းလိုက်

တာဗျာ”

“ဂျစ်တူးလေး.. မမကို တစ်ခုကူညီနိုင်မလား”

“မမလေး ခိုင်းချင်တာခိုင်း.. လုပ်ပေးမယ်”

“ဟို.. မမလေး မွေးနေ့တုန်းက မင်းရောက်လာ
သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ.. မမလေးမွေးနေ့အတွက် ဝိုင်း
ပြီး လုပ်ပေးဖို့ ဖေဖေက ခေါ်ထားလို့ ရောက်ခဲ့တာ”

“မမလေး.. မွေးနေ့တုန်းက တယောထိုးတဲ့လူကို
သိလား.. .”

“သိတာပေါ့.. ကိုဒီနာဒီလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ပြီး
ခင်တာ.. မမလေး”

“ဟယ်.. ဟန်ကျလိုက်တာ”

“မမလေး.. မမလေး”

“ဘာလဲ.. ဂျစ်တူးလေး”

“ဟို.. ဟို၊ မမလေး.. ကိုဒီနာဒီနဲ့ ကြိုက်နေကြ
လို့လား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟယ်.. ပေါက်ကရ ပြောတော့မယ်”

“မသိဘူးလေ.. မမလေးက ထူးထူးခြားခြား မေး
နေလို့ပါ”

“မမလေးကို မင်းကူညီရမှာက.. မင်းပြောတဲ့
ကိုဒီနာဒီ သူ့အိမ်မှာ ရှိမရှိ စုံစမ်းပေး”

“သူက.. အိမ်မှာ နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား
ကျောင်းထဲမှာ နေတာ.. .”

“ဪ.. .”

“မမလေးနဲ့ ဘယ်လို ဆက်နွှယ်နေတာလဲ.. .”

“ဘယ်လိုမှ.. မဆက်နွှယ်ပါဘူး၊ ငါခိုင်းတာကိုပဲ
ဆောင်ရွက်ပေး”

“စိတ်ချပြီး.. စောင့်နေ၊ ကျွန်တော်ညနေကို အ
ကြောင်းပြန်မယ်.. မမလေး အိမ်ကပဲ စောင့်နေ”

“သေချာပါစေနော်.. .”

“ဂျစ်တူးဘဝမှာ မသေချာတဲ့ကိစ္စဆိုတာ တစ်ခုမှ
မရှိဘူး.. သွားပြီ မမလေး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“အေး... ”

‘မယ်’တစ်ယောက် တယောသမားလေး ကိုဒီနာဒီ
အတွက် ဆုတောင်းပေးနေမိတော့သည်။

ဒီနာဒီဆိုတဲ့ တယောသမားလေး၏ သတင်းကို
‘မယ်’ကြားလိုက်ရချိန်တွင် ရင်ထဲဆို့နှင့်သွားခဲ့ရသည်။

စိုင်းဆေးဗား၏ လူမဆန်လှသော ရက်စက်မှု
လုပ်ရပ်ကို ရွံရှာမိသွားသည်။

“သူ့ကို ချောက်တစ်ခုမှာ ချသွားကြတယ်၊ ကိုဒီနာ
သတိရတော့... ချောက်ထဲမှာ ရောက်နေတာကို သိပြီး၊
အပေါ်ကို တက်ခဲ့ရတယ်။ ဒဏ်ရာတွေက သွေးထွက်များ
ပြီး အပေါ်ကို ရောက်တော့... သတိထပ်မေ့သွားခဲ့တယ်
ကံကောင်းတာက ကိုဒီနာဒီကို သိတဲ့ ကိုရွှေထူးဆိုတဲ့

လူကတွေ့ပြီး ဘုရားကျောင်းကို ပို့ခဲ့တာ..."

"ခု... ဘယ်လိုနေသေးလဲ"

"ဒဏ်ရာက သိပ်ပြီး မပြင်းပေမယ့်၊ သွေးထွက်များ
တာကြောင့် အားနည်းပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်"

"ဟယ်... သူ့ကို ဘယ်သူလုပ်သွားသလဲဆိုတာ
သိလား"

"မသိဘူး... မမလေး"

မယ်ဒီမိုး... ရင်တွင်းတံခါးလေးကို တွန်းဖွင့်နေ
လေပြီ...

"ဂျစ်တူးလေး..."

"ဗျာ... မမလေး"

"ငါ့ကို သူ့ဆီလိုက်ပို့ပေးပါလား..."

"ဟာ... ဖြစ်ပါ့မလား မမလေး"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ... ဘယ်သူမှ မသိအောင်
သွားမှာပေါ့"

"မမလေး သိပ်ပြီး သွားချင်ရင်၊ ပို့ပေးပါမယ်..."

ဒါပေမယ့် မမလေး... ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ သွား
ပြီးတွေ့မှာလဲ"

"အယ်..."

ဂျစ်တူးလေး စကားကြောင့်... 'မယ်' ဘယ်လို
ပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်... ဒီနာဒီနှင့် တစ်ခါမှ
စကားတောင် ပြောဖူးကြသည် မဟုတ်ဘဲ၊ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်အနေနှင့် သတင်းသွားပြီး မေးဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်
နိုင်ပေ... 'မယ်' စဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။

'မယ်' စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီနာဒီဆီကို သွားလိုတဲ့...
စိတ်တွေက ထိန်းမရအောင် ဖြစ်နေလေပြီ...

"ဂျစ်တူးလေး... လာ သွားမယ်"

"မမလေး..."

"နင်ဘာစကားမှ မရှည်နဲ့... သွားမယ်"

ခြံဝန်းထဲမှ ထွက်လာကြပြီးနောက်...

"မမလေး... ဘာနဲ့ သွားမှာလဲ"

"သိပ်ပြီး... ဝေးလား"

“ဝေးတယ်. . မမလေး”

“မြင်းရထားလုံး ငှားဟာ”

‘မယ်’တို့ မြောက်ပိုင်းတွင် မြင်းရထားလုံးတွေ အငှားလိုက်သဖြင့် ဂျစ်တူးလေး သွားငှားပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။

မြင်းရထားပေါ်တွင် ‘မယ်’တစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာချပြီး. . ဒီနာဒီနှင့် တွေ့ဖို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဂျစ်တူးလေးက ဒီနာဒီ. . နောက်ကြောင်းသမိုင်းကို ပြောပြနေသည်ကို နားထောင်ရင်း. . နှလုံးသားထက်တွင် ကြေကွဲပုံရိပ်ကလေး ထင်ဟပ်နေလေ၏။

“ရှေ့နားဆို ရောက်ပြီ. . မမလေး”

မြင်းရထားလုံးလေး ရပ်သည်နှင့်. . အောက်သို့ ဆင်းလိုက်ပြီး၊ ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲကို ကြည့်လိုက်သော အခါ လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ကောင်းလှသော ဘုရားကျောင်းကြီးကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“ဟေ့. . . ဂျစ်တူး”

“ဟာ. . ဖာသာ”

သင်းအုပ်ဆရာကြီးမှ အပေါက်ဝမှ လှမ်းပြီး ခေါ်သဖြင့်. . ‘မယ်’တို့ နှစ်ယောက်သား ရပ်လိုက်ကြရသည်။

“ဘုရားကျောင်းလာတာလား. . . ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ. . ကဲ ဘုရားသွားပြီး ဝတ်ပြုချေ၊ ဖာသာ အပြင်ကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

သင်းအုပ်ကြီး ထွက်သွားပြီးနောက်. . .

“ဟဲ့. . ဂျစ်တူး ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို အနောက်ဖက် အခန်းမှာ. . . ”

ဘုရားကျောင်း အနောက်ဖက် အခန်းဝဆီသို့ ရောက်တော့. . ခုတင်ဟောင်းလေးပေါ်တွင် တယောလေးကို ပိုက်ပြီး အိပ်ပျော်နေသော ဒီနာဒီကို. . ‘မယ်’ ကြည့်ပြီး၊ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းပေ. . . ။

“ကိုဒီနာ. . . ”

“ဪ... ဂျစ်တူး၊ လာလေ ဧည့်သည် ပါလာတာ ကိုး... ”

အိပ်နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထစဉ်...

“ဟာ... ”

ဒီနာဒီ... ရှေ့သို့ ယိမ်းယိုင်ကျသွားသဖြင့် ဂျစ်တူး နှင့်... ‘မယ်’ အပြေးကလေး ထူပေးလိုက်ရသည်။

“ရှင်... သိပ်ပြီး အားနည်းနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ဘယ်လို ဖြစ်နေလဲ မသိပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒီနာဒီကို ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်ပြီး နေရာချကာ...

“ရှင်... ဆေးရုံတက်ရင် ကောင်းမယ်”

“နေပါစေဗျာ... ဆေးရုံတက်ရင် အလုပ်တွေ ရှုပ် နေပါ့မယ်”

“ရှင်ကို ဘယ်သူလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို တကယ် မသိတာလား... ဟင်”

“ကျွန်တော့်နားထဲမှာ နောက်ဆုံးစကားသံတွေ

မှတ်မိတာကတော့... မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆေးရုံ ပို့ဖို့ ပြောနေတဲ့အသံကို ကြားပြီး၊ ဘာမှ မသိတော့ဘူး... သတိရတော့ ချောက်ထဲ ကိုရောက်နေတာပဲ”

“ရှင်... ကားနဲ့ တိုက်မိတာရော သိလား”

“ကျွန်တော့်နောက်က ကားတစ်စီး မောင်းလာပြီး ပွတ်တိုက်သွားတာတော့ သိပါတယ်... ဘယ်သူကား လည်း ဆိုတာတော့ မသိခဲ့ပါဘူး”

“ကိုဒီနာဒီ... ကျွန်မ မယ်ဒီမိုးလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်... မြောက်ပိုင်း နယ်လေးက ဘာမှ ကျယ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မသိနိုင်တဲ့ လူမရှိပါဘူး”

“ရှင်ဆီကို ဘာကြောင့်ရောက်လာသလဲ ဆိုတာ တော့... သိချင်မှာပေါ့ နော်”

“သိပ်ပြီး... စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ကိစ္စပါ”

“ရှင်ကို တိုက်မိတဲ့ကားပေါ်မှာ ကျွန်မလိုက်ပါလာ ခဲ့တယ်...”

“ဪ... ”

ဒီနာဒီ မျက်နှာတွင် သိပ်ပြီး.. စိတ်လှုပ်ရှားမှု မတွေ့ရပေ။

“ကျွန်မကြောင့် မဟုတ်ပေမယ့်.. ကျွန်မလိုက်ပါ ခဲ့တဲ့ ကားဖြစ်နေလို့ တာဝန်မကင်းဘူးလို့ ထင်ပြီး လာ တွေ့တာပါ”

“မမယ်ဒီမိုးနဲ့တော့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး.. ဒါပေမယ့် ဗျာ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ချောက်ထဲကို ပို့ခဲ့တာ လည်း ဆိုတာကို နားမလည်နိုင်ဘူး”

“ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူး.. ရှင်ကို ဆေးရုံ ကို ပို့ပေးမယ်ဆိုလို့ စိတ်ချပြီး ပြန်ခဲ့တာပါ”

“အင်းလေ.. ခုမှတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင် ချင်တော့ပါဘူးဗျာ.. ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံပဲပေါ့”

“ကိုဒီနာဒီ ဆေးရုံမတက်ရင်တောင် ဆေးခန်းတစ် ခုခုမှာ သွားပြီးပြပါလား.. ရှင်”

“နေပါစေဗျာ.. တဖြည်းဖြည်း ကောင်းသွားမှာပါ”

“ရှင်ပုံစံက.. သိပ်ပြီး အားနည်းနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်.. ဒါပေမယ့်ဗျာ..”

“ရှင်.. ကျွန်မ စကားကို နားထောင်ပေးပါလား”

ဒီနာဒီ စကားပြန်ခြင်း မရှိဘဲ.. ‘မယ့်’မျက်နှာကို

ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော့်အတွက် တာဝန်တစ်ခု ဖြစ်နေမှာကို တကယ်မလိုလားပါဘူး..”

“တာဝန်မဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်.. ကျွန်မ တာဝန်ယူပေးပါရစေ”

“ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ်”

“ဟယ်.. ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ရှေ့ရက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ပွဲတစ် ပွဲ လက်ခံထားတာ ရှိနေတယ်လေ၊ အမြန်ဆုံး ပြန်ပြီး ကောင်းချင်တယ်”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး.. ကျွန်မ ဂျစ်တူးနဲ့ စီစဉ်ပေး ပါ့မယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မလာနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မယူထား တဲ့ တာဝန်ကတော့ မလစ်ဟင်းစေရပါဘူး”

“တကယ်. . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ရှင်. . တယောကို သိပ်ပြီး မြတ်နိုးတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်. . တယောလေးဟာ ကျွန်တော့် အသက်ဆိုင်ရင် မမှားဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့”

ဒီနာဒီ တယောလေးကို ကိုင်တွယ်ပြီး ပြောနေလေ သည်။

“ရှင်. . တယောသံစဉ်လေးကို အရမ်းနှစ်သက်ပါ တယ်. . .”

“ခုလိုကြားရတာ. . ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ မမယ်ဒီမိုး တို့လို လူကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းကြားထဲမှာ ကျွန်တော့် တယောသံစဉ်လေးဟာ. . နေရာရမယ်လို့ မထင်ထားပါ ဘူး. . .”

“ရှင်ရယ်. . လူကုံထံဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီးကို မသုံး ပါနဲ့ ဒီလောကကြီးမှာ လူသားအားလုံးဟာ ဘာမှခြားနား ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး. . လူဟာ လူပါပဲ. . . ကိုဒီနာဒီ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ပြောပါ”

“ရှင်နဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခွင့်. . ရှိမလား”

“မမယ်ဒီမိုးရယ်. . ကျွန်တော့်လို လူအတွက် ငြင်း စရာမလိုတဲ့ ကိစ္စလေးပါဗျာ”

“ရှင်ဘက်က ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ဒီနေ့က စပြီး. . ရှင်နဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ပြီနော်. . .”

“အသိအမှတ်. . ပြုထားပါမယ်”

‘မယ်’. . ရင်တွင် တကယ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်း သော. . နေ့ကလေး တစ်နေ့ပင်. . .။

‘မယ့်’သူငယ်ချင်း.. နန်းမှိုနော်ကို အကူအညီ
တောင်းပြီး.. ဒီနာဒီကို ဆေးကုသဖို့ တာဝန်လွှဲပေးခဲ့ရ
သည်။

‘မယ့်’.. ဒီကတည်းက ဒီနာဒီဆီကို တစ်ခေါက်မှ
ပြန်ပြီး မရောက်နိုင်တော့ပေ။

စိတ်ထဲကတော့ သတိရနေသော်လည်း.. လူ
ကိုယ်တိုင် မရောက်နိုင်တော့ပေ..

ဂျစ်တူးလေးဆီက သတင်းကိုသာ နားစွင့်ထောင်
နေရသည်။

“မမလေး..”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟေ့.. ဂျစ်တူး၊ ဒီဘက်ကို လာ”

‘မယ့်’တစ်ယောက် ခြံထဲမှာ ရှိနေသည့် သစ်ခွပင်
လေးတွေကို ရေလောင်းနေစဉ်.. ဂျစ်တူးလေး ရောက်
လာသဖြင့် လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်ရသည်။

အိမ်တွင်ထိုကိစ္စကို မည်သူမျှ အသိခံ၍ မဖြစ်ပေ။

သိခဲ့လျှင်လည်း လွယ်မည်မဟုတ်..

“ဘာထူးလဲ.. ဂျစ်တူး၊ သူရော သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်.. မနက်ဖြန်ဆိုရင် မွေးနေ့ပွဲ
မှာတောင် သွားပြီး ဖျော်ဖြေရမယ်.. မမလေးကို စာပေး
လိုက်တယ်”

“အေး.. ပေးပေး”

‘မယ့်’.. စာရွက်လေးကို ယူပြီး အိမ်ကြီးဘက်သို့
ကြည့်လိုက်သောအခါ အခြေအနေ ကောင်းသဖြင့်..
စာအိတ်လေးကို ဖောက်ဖတ်ကြည့် မိလိုက်သည်။

“မမယ့်ဒီမို့..

ဒီစာနဲ့အတူ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို ပြောလိုက် ရတာပါ..

သစ္စာမွန်စာပေ

လူကိုင်တိုင် ပြောခွင့် မရှိတာကို သိနေလို့ စာလေးနဲ့ ပြောလိုက်တာကို
နားလည် ပေးပါ။

ဒီနာဒီ..”

“ဟူး... ”

‘မယ်’.. ရင်မှာ မွန်းကျပ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့်
ပင့်သက်ရိုင်းလေးကို မှုတ်ထုတ်ပြီး စာလေးကိုပြန်ပြီး..
သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

“မမလေး.. ကျွန်တော်သွားမယ်၊ ဘာမှာဦးမလဲ”

“ဂျစ်တူးလေး.. သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ၊ သူငယ်ချင်း
ကြားမှာ ကျေးဇူးစကားဆိုတာ မရှိပါဘူးလို့ သူနဲ့တွေ့နိုင်
တဲ့နေ့ကျရင် လာပြီး တွေ့ပါမယ်လို့.. ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ပြောလိုက်ပါမယ်”

ဂျစ်တူးလေး.. ထွက်သွားပြီး၊ ခဏအကြာ ခြံထဲ
သို့ ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာသဖြင့် ခြံထဲသို့ထွက်တော့
စိုင်းဆေးဗားကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခေါ်သစ်ဖိတ်က.. ရင်
ထဲကို ရောက်လာသည်။

စိုင်းဆေးဗား ‘မယ်’ကို.. ကားထဲမှ လှမ်းတွေ့သွား
ပြီး ကားရပ်သည်နှင့်.. ‘မယ်’ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီ.. နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်.. ”

“ကိုယ်လည်း ဟိုမှာ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ အရေးကြီး
တာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်သွားရတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား.. ရှင်၊ ရှောင်သွားတာ မဟုတ်ပါ
ဘူးနော်”

“ဟာ.. ကိုယ်က ဘာကို ရှောင်ရမှာလဲ”

“ရှင်.. ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သိမှာပေါ့”

“ဒီ.. ကိုယ့်ကို ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ‘ဒီ’ပြော
နေတာကို ကိုယ်တကယ် မသိဘူးကွာ”

“ရှင်.. ကားနဲ့တိုက်ခဲ့သူကို ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့လဲ”

“ဒီ.. က ဆေးရုံပို့ဆိုလို့ ပို့ခဲ့တယ်လေ”

“ရှင်.. လိမ်တာပဲ”

“ဒီ.. ကိုယ်က ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ နေတဲ့သူပါ”

“သိပ်ပြီး..ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဟိုလူကို ချောက်ထဲကို ပစ်ထားခဲ့တာပေါ့..”

“ဟာ..ဒါ၊ ကိုယ် တကယ်မသိပါဘူး.. ကိုယ့် တပည့်တွေ လုပ်ခဲ့တာဖြစ်မှာပါ”

“ရှင့်တပည့်တွေက ရှင့်စကားကို နားမထောင်တဲ့ သဘောပေါ့..”

“ဒီကိစ္စမှန်ရင်.. ‘ဒီ’ရှေ့မှာ ကိုယ်ဆုံးမ ပြပါမယ်”

“မလိုပါဘူး.. လူတစ်ယောက်ပေါ်မှာ ဒီလောက် ထိ ရက်စက်တာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဒီ.. ကိုယ့်တပည့်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်ကို တောင်းပန် ပါတယ်ကွာ.. ကိုယ် ‘ဒီ’ကျေနပ်အောင် ဆုံးမပေးမယ်”

“ဟော.. မောင်စိုင်းဆေးဗား ရောက်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့.. အန်တီ”

မာမီ.. ထွက်လာသောကြောင့် စကားပြတ်ပြီး.. ‘မယ်’အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

စိုင်းဆေးဗား မာမီအနားတွင် ဘာတွေ ပြောဆိုနေ

သလဲဆိုတာ ‘မယ်’.. မကြားချင်တော့ပေ။

မာမီက.. စေ့စပ်ပွဲကို ဒီတစ်ခေါက် စိုင်းဆေးဗား ရောက်လာသည်နှင့် ပြုလုပ်ဖို့ ပြောဆိုထားပြီး ဖြစ်သည်။

“သမီးရေ.. သမီး”

“ရှင်.. မယ်မယ်”

“သမီးနဲ့ မောင်စိုင်းဆေးဗား.. မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုကို သွားလိုက်ကြပါလားကွယ်.. သမီး ဒက်ဒီနဲ့ မာမီက ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့ အပြင်ကို သွားရမယ်ဆိုတော့ မသွားဖြစ်တော့ဘူး။ ခု.. မွေးနေ့ပွဲက မသွားလို့ မကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်နေတော့ သွားလိုက်နော်.. မောင်စိုင်း လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ လက် ဆောင်ပစ္စည်းကို မာမီ အဆင်သင့်လုပ်ထားတယ်.. ယူ သွားလိုက်နော်..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

စိုင်းဆေးဗားနှင့် ဘယ်မှ မသွားချင်သော်လည်း ‘မယ်’ဘဝက ကြိုးပြတ်နေသည့် အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်။

“ဒီ.. အဝတ်အစားသွားပြီး လဲလေ..”

‘မယ်’.. အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ စိုင်းဆေးပေးနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“စေ့စပ်ပွဲကို ဟိုတယ်မှာ အထူးပွဲတစ်ခု အနေနဲ့ လုပ်ဖို့.. ကိုယ်စီစဉ်ထားတယ် ‘ဒီ’...”

‘မယ်’ အသက်မပါလှသော.. ခံစားချက်နှင့် ခေါင်းသာညိတ်လိုက်လေသည်။ ထိုစေ့စပ်ပွဲသည့် ‘မယ်’ အတွက် ငရဲစခန်းတစ်ခုဆိုသို့ သွားနေရသော လမ်းတစ်ခုပင် မဟုတ်လား...။

“ဒီ...”

“ရှင်.. ဘာပြောချင်လဲ”

“ကိုယ်ခု ပြောမယ့်စကားက သိပ်အရေးကြီးပါတယ်...”

“ပြောကြည့်ပါ...”

“ကိုယ်... ‘ဒီ’ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ရှင်...”

“ကိုယ့်အတွက်.. အဖြေလေးတစ်ခုကို ကြားချင်

တယ်ကွာ”

“ကျွန်မရင်မှာ.. ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းကို ခံစားဖို့ အတွက် ကျွန်မနှလုံးသားမှာ ဘာမှ မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ဒီ.. ရယ်၊ လူဖြစ်လာရင် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းကို ခံစားတတ်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်မအတွက် ဒီအခွင့်အရေးတွေ မရခဲ့ဘူးလေ။ ရှင့်ကို မုန်းလို့လည်း ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး”

“ကိုယ်က.. ‘ဒီ’နှုတ်ဖျားက စကားလေးကို အရမ်း ကြားချင်တယ်...”

“ကျွန်မ ခုချိန်မှာ ဘာမှ မပြောနိုင်တာကို စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်...”

“ဒီ.. နဲ့ ကိုယ်တရားဝင် ဇနီးမောင်နှံ မဖြစ်ခင်မှာ ဒီစကားလေးကို ကိုယ်မျှော်လင့်နေပါတယ်”

“ကျွန်မ.. ပြောနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်”

စိုင်းဆေးပေးဆီက နောက်ထပ် စကားလုံးတွေကို ဆက်ပြီး မကြားချင်သောကြောင့် နှစ်သိမ့်စကားဖြင့်..

စကားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဘန်ကောက်မှာ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်နေဖို့ အိမ်ကလေးတောင် ဝယ်ထားပြီးပြီ။ . .”

“ကျွန်မ . . မြန်မာပြည်ကနေ ခွဲပြီး ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး”

“မြန်မာပြည်မှာလည်း . . ‘ဒီ’စိတ်ကြိုက် အိမ်တစ်လုံးဝယ်လေ . . .”

“မယ်မယ်တို့နဲ့ပဲ နေချင်တယ် . . .”

“နေစေရပါမယ် . . . ဟု”

မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပသည့် ခြံဝန်းလေးထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လာချိန်တွင် . . ခြံဝတွင် စိုင်းဆေးဗား တပည့်နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် . .

“ငမဲ့ . . .”

“ဗျာ . . .”

“ဆရာ . . .”

“မင်းတို့ . . . ငါ့အပြန်ကို စောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဒီနာဒီကို သယ်ဆောင်သွားသော နှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

“ကြွကြပါ . . .”

အသက်(၅၀) ဝန်းကျင်လောက်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး . . စိုင်းဆေးဗားကို ကြိုဆိုနေသည်။

“အန်တီနဲ့ အန်ကယ် . . မလာနိုင်လို့ သူတို့ကိုယ်စားလာခဲ့တာပါ . . ဦးလှိုင်အောင်”

“ခုလို့ . . စိုင်းဆေးဗား ကိုယ်တိုင်လာတာ ကျွန်တော့်သမီးလေး စနိုးနန်းစင်အတွက် ကျက်သရေမင်္ဂလာပြည့်စုံသွားတာပေါ့ . . ကြွကြပါ”

ကိုလှိုင်အောင် ဆိုသည့်လူက မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်တွင် သူဌေးဘွဲ့ခံ တစ်ဦးဖြစ်ပေမယ့်၊ ‘မယ့်’ ဖခင်မိခင်တို့ကို ကျော်လွှားနိုင်ခြင်း မရှိသော လူတစ်ယောက်ပင် . . . ။

“သမီးရေ. . ဒီမှာ မောင်ဆေးဗား လာတယ်”

“ဟုတ်လား. . ကိုဆေးဗား. . . လာလာ”

မွေးနေ့ပွဲတွင် စနိုးနန်းစင်က. . စိုင်းဆေးဗားကို အတင်းဆွဲပြီး ခေါ်သည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးမှုကို ကောင်းစွာသိနိုင်လေသည်။

စိုင်းဆေးဗား. . စနိုးနန်းစင် လက်ကို ဖြုတ်ချပြီး ‘မယ်’. . မျက်နှာကို လှမ်းပြီးကြည့်သော်လည်း ‘မယ်’အတွက် တုန်လှုပ်စရာ မရှိသော မြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်၍ ခပ်အေးအေးပဲ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ဟယ်. . .”

‘မယ်’မျက်လုံးက ပရိသတ်ကို တယောသံစဉ်လေးဖြင့် တင်ဆက်ပေးနေသော ဒီနာဒီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘မယ်’ကိုတော့. . ဒီနာဒီ မတွေ့ပေ၊ စားပွဲဝိုင်း တစ်ခုတွင် စိုင်းဆေးဗားနှင့် အတူထိုင်ရင်း. . ဒီနာဒီ တယောသံလေးကို နှလုံးသားနှင့် နားထောင်နေမိသည်။

“ဆရာ. . ဆရာ”

“ဘာလဲ. . မဲတူး”

“ဆရာကို. . ဂျော့က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘာကိစ္စလို့ ပြောလဲ. . .”

“ဒါကိုတော့ မပြောဘူး”

“ငါ့လွှာမယ်. . ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ဒီ. . ခဏလေးကွာ၊ ကိုယ်စကားသွားပြီး ပြောလိုက်ဦးမယ်. . .”

“ကောင်းပါပြီ. . .”

‘မယ့်’နားတွင် မရှိလေ. . ကောင်းလေ ဖြစ်သည်။

တယောသံလေး အဆုံးသတ်သွားပြီး. . နောက်ထပ် ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်း၏ ဖျော်ဖြေမှု စချိန်တွင်. . ဒီနာဒီ တယောလေးကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်တွင်. . .

‘မယ်’. . ဒီနာဒီဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ‘မယ်’ကိုယ် ‘မယ်’. . သတိထားမိသည်မှာ ဒီနာဒီနှင့် ပတ်သက်

ပြီး သတ္တိလေးတွေ ရှိနေခဲ့ခြင်းပင်။

“ကိုဒီနာ...”

“ဪ... မမယ်ဒီမိုး”

“ကျွန်မကို ခပ်စိမ်းစိမ်း နာမည်ကြီးကို မခေါ်ပါနဲ့
လား... ကိုဒီနာ ရှင်နဲ့ကျွန်မက သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“မိုး... လို့ ခေါ်မယ်နော်...”

“ရင်းနှီးခြင်းနဲ့ ခေါ်သံအမည်လေးကို အမှတ်တရ
ထားပေးပါမယ်... ကျွန်မ ကိုဒီနာ့ဆီကို မလာနိုင်တာ
စိတ်ထဲမှာ မကောင်းခဲ့ပါဘူး”

“မိုး... ရယ် ရပါတယ်... စိတ်ထဲက ရောက်နေရင်
လူကိုယ်တိုင် ရောက်နေသလိုပါပဲ... ဪ... ဒါနဲ့ ‘မိုး’
စေ့စပ်ပွဲ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟင်... ဒီနာ့ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ...”

“ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး... မြောက်ပိုင်းနယ်တစ်ခု
လုံးသိနေတဲ့ ကိစ္စလေ၊ အင်း... ‘မိုး’နဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်
ချင်း သက်တမ်းလေး အဆုံးသတ်ဖို့ နီးလာပြီနော်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဒီနာ”

“ဘဝချင်း မတူတာကို... မပြောတော့ပါဘူး၊
ဒါပေမယ့် အခြေအနေချင်း မတူတာကို ပြောရမယ်လေ၊
အင်း... ‘မိုး’နဲ့ စေ့စပ်မယ့်သူက ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတာကို
ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူတရားဝင် မပိုင်ဆိုင်သေးပါဘူး...”

‘မယ်’စကားသည်... အနက် အဓိပ္ပါယ်များစွာကို
သက်ရောက်နေလေပြီ...

“ကိုဒီနာ...”

“ပြောပါ ‘မိုး’...”

“ရှင်ကို တွေ့ချင်ရင် ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ”

“အခုလို အပြင်မှာ ဧည့်ခံပွဲတွေ လိုက်ပြီး၊ မဖျော်
ဖြေရဘူးဆိုရင်တော့ ဘုရားကျောင်းထဲမှာပဲ ရှိတတ်ပါ
တယ်...”

“ရှင်က... ခရစ်ယာန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဗုဒ္ဓဘာသာ တစ်ယောက်ပါ။”

ဘဝအကြောင်းတစ်ခုကြောင့်... ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းမှာ ခိုလှုံနေရသူပါ”

အဝေးဆီမှ စိုင်းဆေးဗား လာနေသည်ကို...
လှမ်းတွေ့လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...”

စိုင်းဆေးဗား ရှေ့တွင်... ဒီနာဒီနှင့် ခင်မင်သည်
ကို ‘မယ်’မသိစေလိုသည့် အကြောင်းရင်းမှာ စိုင်းဆေးဗား
၏ ရက်စက်မှုတွေ ဒီနာဒီဆီသို့ ရောက်ရှိသွားမှာကို ‘မယ်’
စိုးရိမ်မှုကြောင့်ပင်...။

“ဒီ... ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ထိုင်ရတာ ဖျင်းလို့ လျှောက်ကြည့်နေတာပါ...”

“ဒီ... ပြန်ချင်ပြီလား”

“အင်း...”

“သွားကြရအောင်...”

မွေးနေ့ရှင်ကို... နှုတ်ဆက်ရန် လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုဆေး... ပြန်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်...”

“ကိုဆေးက လုပ်ပြီ... ပွဲပြီးအောင်တောင် မနေ
ဘူး... စနိုးက ပွဲပြီးရင် အထူးပွဲလေးတောင် စီစဉ်ထား
တာ...”

“စနိုးရယ်... ကိုယ်တို့က အထူးနေ့ဆိုတာ မရှိပါ
ဘူး... နောက်နေ့မှ ဆုံကြတာပေါ့... ဂွတ်နိုက်”

“ဒါပဲနော်... နောက်နေ့ကို မျှော်နေမယ်”

“စိတ်ချ...”

‘မယ့်’ရှေ့တွင်... ချွဲနွဲ့ပြောနေပုံက အမြင်ကပ်စ
ရာ ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ‘မယ်’တစ်ယောက် ဘာမှ
မသိသလိုဘဲ နေလိုက်လေသည်... စိုင်းဆေးဗားအတွက်
နှင့် သူမမှာ သဝန်တို့စရာ မရှိနိုင်ပေ။ စိုင်းဆေးဗား မောင်း
လာသောကားမှာ အိမ်ဆီသို့ ဦးတည်မပြန်ဘဲ အိမ်တစ်ခု
ဆီသို့ မောင်းဝင်သွားခြင်းကြောင့်...

“ရှင်... ဘယ်ကို မောင်းတာလဲ၊ ကိုစိုင်းဆေးဗား”

“ဒီ. . သံသယဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စလေးကို ရှင်းမလို့
ပါ။ တခြားကိစ္စတွေ ကိုယ့်မှာ မရှိဘူး. . ဒါကို မင်းယုံပါ”

အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝတွင် ကားရပ်လိုက်သည်နှင့်
အမျိုးသားနှစ်ယောက် လာပြီးကြိုဆိုလေသည်။

“ဟိုကောင်. . ငမဲနဲ့ ဝူပေါင်တို့ ရောက်ပြီလား”

“ရောက်နေပါပြီ. . . ဆရာ”

“သွားခေါ်ခဲ့. . .”

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် စိုင်းဆေးဗား. . မယ်ဒီမိုးကို
ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး. . ခေါ်ခိုင်းလိုက်သော တပည့်နှစ်
ယောက်ကို စောင့်နေလေသည်။

“ရောက်ပါပြီ. . . ဆရာ”

“ငမဲ. . ဝူပေါင်”

“ဆ. . . ဆရာ. . .”

“မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြောစမ်း”

“ဆရာ. . ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

“ဘာကွ. . . ငမဲ ငါ့ကို လိမ်ရင်၊ ငါက ပိုပြီး အပြစ်

ပေးတတ်တယ်နော်. . .”

“ဆရာ. . ကျွန်တော်တို့ကို ဟို. . ဟို ဆေးရုံပို့
ခိုင်းတာ သေသွားပြီမှတ်လို့ ချောက်ထဲကို ပစ်ချခဲ့တာပါ”

“ကဲ. . ကွာ၊ ပစ်ချခဲ့ဦး”

“ဖြောင်း. . .”

“ဒုတ်. . .”

“အား. . .”

“အိ. . .”

စိုင်းဆေးဗား. . ငမဲနှင့် ဝူပေါင်မျက်နှာကို ခြေ
ထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သည်။

စိုင်းဆေးဗား ကန်ချက်ကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး
မျက်နှာတွင် သွေးများ ချင်းချင်းနီမြန်းသွားလေ၏။

“မှတ်ထား. . ဒါ အသက်ညှာဆုံး အပြစ်ပေးတာ၊
ငါက ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် ဘယ်လောက်ထိ ဒေါသ
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ. . မင်းတို့သိတယ်. . ဒါနောက်ဆုံးဖြစ်
စေ”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“နောက်ဆို ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး. . .”

“ဒီ. . . ကျေနပ်ရဲ့လား. . .”

“ရပါတယ်. . .”

“သွားကြရအောင်. . . ‘ဒီ’၊ မင်းတို့ကောင်းကောင်း
သတိထား. . .”

စိုင်းဆေးဗား သူ့တပည့်တွေကို ကြိမ်းမောင်းပြော
ဆိုပြီး. . . အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဒီ. . . ခဏလေး၊ ကိုယ်ကားသော့ ကျန်ခဲ့လို့ သွား
ယူလိုက်ဦးမယ်”

‘မယ်’ကို ကားပေါ်တွင် ထားခဲ့ပြီး၊ အိမ်ထဲသို့ ဝင်
သွားခဲ့သည်။

“ဇမဲ့. . . ဝူပေါင်”

“ဗျာ. . . ဆရာ”

“ဆောရီးကွာ. . . မဖြစ်သာလို့ ခုလို ဟန်ရေးပြရ
တာပါ”

“ဆရာရယ်. . . ဒီဒဏ်ရာလောက်က ဘာဖြစ်တာ
မှတ်လို့. . . အဓိက က ဆရာပေါ်မှာ သံသယရှင်းဖို့ပါပဲ၊
ဪ. . . ဆရာ”

“ဘာလဲ. . . ဝူပေါင်”

“ဟိုကောင် တယောသမားနဲ့ ဆရာမဒီ. . . ခင်မင်
သလိုတော့ ရှိတယ်နော်”

“ဘာ. . .”

“ဒီ တယောသမားကို ဆေးကုပေးတာ. . . ဒီ မဒီ
ပဲ. . .”

“တောက်. . . ဇမဲ့၊ ဝူပေါင်၊ ကျားနက်. . .”

“ဗျာ. . . ဆရာ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့ စောင့်
ကြည့်ထား. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

စိုင်းဆေးဗား. . . နှလုံးသားကို တယောသမားက
မီးစနှင့် ထိုးလေပြီ မဟုတ်လား. . . ။

ကားက. . ခြံထဲက မောင်းထွက်လာချိန်တွင်-

“ဒို့ကို မေးစရာ ရှိတယ်. . .”

“ရှင်. . ဘာမေးချင်လဲ မေးပါ”

“ဟို. . တယောသမားနဲ့ ‘ဒီ’. . ရင်းနှီးသလား”

“ရှင်စကားက ဘာကို ပြောတာလဲ. . .”

“ကိုယ့်စကားက ရိုးရိုးလေး မေးတာပါ”

“တယောသမားနဲ့ ကျွန်မက ရင်းနှီးရအောင် ကျွန်မ အပြင်သူစိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိလို့လား. . အဲ. . တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မက အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြတ်နိုးသူဆိုတော့ အနုပညာသည် တစ်ယောက်ပေါ်မှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံတာ ရှိမှာပေါ့လေ. . ဒါကို တစ်မျိုးအမြင်နဲ့ ပြောတာဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ကိုယ်. . သံသယနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကြားရတဲ့သတင်းတွေကြောင့် မေးမိတာပါ”

“ရှင်ဘာတွေကြားခဲ့လဲ. . ပြောကြည့်ပါ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

‘မယ့်’နောက်တွင်. . စိုင်းဆေးဗား လူများ၏ အရိပ်တွေ ရှိနေသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်. . ‘မယ့်’အတွက်တော့ ပြဿနာ မဟုတ်သော်လည်း. . ဒီနာဒီအတွက်တော့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။

မြောက်ပိုင်းဒေသတွင် စိုင်းဆေးဗား၏လူတွေနှင့် ကိုကိုကြီး၊ ကိုငယ် လူတွေက ကြောက်ဖို့ကောင်းလှသည်။ စိုင်းဆေးဗားက ဘာတွေသိထားသလဲဆိုတာ သိမှ ဆင်ခြင်စရာကို ဆင်ခြင်နိုင်မှာဖြစ်၏။

“ရှင်ဘက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ. . ကျွန်မဘက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ရှင်းချင်တယ်. . ရှင်အတွက် နားတွေ မျက်လုံးတွေ များစွာရှိနေပေမယ့်. . တချို့ကိစ္စတွေက ကြားတာနဲ့ ဖြစ်နေတာက တလွဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်. . .”

“ဒါဆို. . ကိုယ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးမယ်၊ ဟိုကောင် တယောသမားကို ဆေးကုပေးတယ်ဆို. . .”

“ဟုတ်တယ်. . ရှင့်ကားပေါ်မှာ ကျွန်မသာ မပါခဲ့ရင် ဒီတယောသမားကို ဆေးကုပေးစရာ မရှိဘူး. . ကျွန်မပါခဲ့လို့ ကျွန်မ စိတ်မသန့်ဘူး ဒါကြောင့် ကုပေးတာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအဓိပ္ပါယ်မဲ့ ပျက်စီးသွားမှာကို မဖြစ်ချင်လို့. . ဒီနေရာမှာ တယောသမားမဟုတ်ဘဲ တခြားတစ် ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ကျွန်မ ဆေးကုပေးမှာပဲ. .”

“ဆောရီးကွာ. . ခုလို ကိုယ့်ဘက်က လစ်ဟင်းသွားတာကို အထူးတောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင်တကယ် သိခဲ့ရင် ကျေနပ်ပါတယ်. . .”

“ကိုယ်တကယ် သိခဲ့တာပါ”

စိုင်းဆေးဗား ဘယ်လိုပင် ဝန်ခံတောင်းပန် ပြောပြော၊ ‘မယ်’တစ်ယောက် ယုံကြည်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

“စေ့စပ်ပွဲအတွက်. . ကိုယ့်ဘက်က ဘာတွေလုပ်ပေးရမလဲ. . ဒီ”

“စေ့စပ်ပွဲကိစ္စကို မာမိတို့ စီစဉ်နေပါတယ်. .”

“ဒီ. . ဆန္ဒကို ပြောပါဦး”

“ကျွန်မဘာကိုမှ မပြောတတ်ဘူး၊ ကိုစိုင်းဆေးဗား”

“ဒီ. . အခေါ်အဝေါ်ကြီးက စိမ်းလိုက်တာ. . .”

“ကျွန်မဘက်က ပြောင်းလဲခေါ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်. . ခုအချိန်မှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ. . တစ်သက်လုံး အတူတူနေရမယ့်သူတွေပဲ၊ ကိုယ့်ဘက်က သည်းခံရမှာပေါ့ကွာ”

‘မယ့်’ရင်ထဲကို သံပူသံခဲတွေ သွန်းလောင်းချလိုက်သလိုပင် တစ်သက်လုံးပေါင်းသင်း နေထိုင်ရမည့်ဘဝကို တွေးမိသည်နှင့် အနက်ဆုံးချောက်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ချင်တော့သည်. . စိုင်းဆေးဗား ကို မလွဲသာ၍သာ ဆက်ဆံပြောဆိုနေရပေမယ့်. . စိတ်ထဲမှာ မုန်းတီးနေသူပင် ဖြစ်သည်။

ထွက်လာခဲ့သည်။ . အောက်ထပ်တွင် ဒက်ဒီနှင့် မာမီက
အဝတ်အစားတွေနှင့် အပြင်တစ်နေရာကို သွားရန်ပြင်
ဆင်ထားကြသည်။

“သမီးလေးပါ. . တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား
ကွယ်. . .”

“ဒက်ဒီတို့က. . ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မောင်စိုင်းဆေးဗား ဦးလေးတစ်ဦးရဲ့. . ပါတီလေ”

“ဟင့်အင်း. . မလိုက်ချင်ဘူး၊ အိမ်မှာပဲ နေချင်
တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဒက်ဒီတို့ သွားမယ်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကိုကိုကြီးနဲ့ ကိုငယ်ရော”

“သမီးအစ်ကိုတွေက. . ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဒီနေ့ပဲ ခရီး
သွားကြတယ်. . .”

“မောင်ဆေးဗားတောင် ပါသွားတယ်. . .”

“ဪ. . .”

“ဒက်ဒီတို့ အိမ်အပြန်မိုးချုပ်မယ်နော်. . .”

‘မယ်’တစ်ယောက် ဒီနာဒီဆီကို သွားရန်အခွင့်
အရေးကို ချောင်း၍ နေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုမှ အခွင့်အရေး မရခဲ့ပေ. . ‘မယ်’ဘဝမှာ
ငယ်ငယ်ကတည်းက ခုအရွယ်ထိ လွတ်လပ်စွာ သွားလာ
ခွင့်မရှိသူဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း အပြင်သွားမည့်
အခွင့်အရေး လုံးလုံး မရှိခဲ့ပေ။

“သမီးရေ. . သမီး”

“ရှင်. . ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီ လှမ်းခေါ်သဖြင့် အခန်းထဲမှ အပြင်သို့

မာမိနှင့် ဒက်ဒီတို့ ထွက်သွားပြီးနောက်. . 'မယ်' အခန်းထဲကို ပြန်ပြီးဝင်ကာ အပြင်သို့ဘယ်လို ထွက်ရမလဲ ကို စဉ်းစားနေမိသည်. . 'မယ်' ခြံကြီးထဲကို အရိပ်အခြည် ကြည့်လိုက်ပြီး၊ ဒရိုင်ဘာ ကိုသာဦးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“မိုးလေး. . ဘယ်လဲ”

“ဦးသာ. . သမီးကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါလား”

“ဘာများလဲ. . ပြောလေ”

“သမီး. . အပြင်ကို သွားချင်တယ်”

“ဟေ. . .”

ဦးသာဦး. . 'မယ်' တောင်းဆိုမှုကြောင့် မျက်လုံး လေးပြူးသွားသည်။

“မဖြစ်ဘူး. . ထင်တယ်”

“လုပ်ပါ. . ဦးသာဦးရယ်၊ သမီး သိပ်အရေးကြီး လို့ပါ”

“ခက်ပြန်ပြီကွာ. . ဆရာကြီးတို့ သိသွားရင် ဦးသာ အလုပ်ပြုတ်မှာ. . .”

“မပြုတ်စေရပါဘူး. . ကူညီပေးပါ၊ ခဏလေးပါ”

‘မယ်’. . မျက်နှာလေးက ညှိုးငယ်စွာပြောသဖြင့် ဦးသာဦးလည်း. . သနားသွားပြီး

“သွားမယ့် နေရာက ဝေးလား. . .”

“သိပ်မဝေးပါဘူး. . ထင်းရှူးတန်း ဘုရားကျောင်း တင်ပါ. . .”

“ဟာ. . မြို့အစွန်တောင် ရောက်နေပြီကွယ်”

“ကားနဲ့ သွားတာပဲ. . ဘာမှ မကြာပါဘူး”

“သမီး. . . ဒီ”

“ရှင်. . ဦးသာ. . .”

“သမီးလေး. . ဦးသာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော စမ်း. . ဒီဘုရားကျောင်းကို ဘာအတွက် သွားတာလဲ”

“ဟို. . ဟို၊ ဦးသာ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောရဘူးနော်”

“ကလေးရယ် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဦးသာ သမီးလေး လုပ်ခဲ့တာကို ဘာတစ်ခု ပြန်ပြောဖူးလို့လဲ မယုံရင် မပြောပါနဲ့”

“ယုံပါတယ်. . သမီးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီ
ကို သွားပြီး တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ယောက်ျားလေးလား. . မိန်းမလေးလား”

“ယောက်ျားလေး. . .”

“ဟေ. . .”

“ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး. . ခုမှ ခင်မင်ကြတာ၊
သမီး သူ့ကို အရမ်းခင်တယ်၊ ပြီးတော့ သနားတယ်”

“ငါ့သမီးကတော့ တကယ့် အန္တရာယ်တစ်ခုကို
ဆော့ကစားပြန်ပြီကွာ. . .”

“ဦးသာရယ်. . သမီးဘဝမှာ ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက အတောင်ကျိုးတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်လို နေထိုင်
ခဲ့ရသူပါ. . ခုလည်း ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ လူနဲ့ တစ်သက်
လုံး နေရတော့မှာလေ. . ဒါကြောင့် ဘဝဆိုးတစ်ခုကနေ
အဆုံးမသတ်ခင်မှာ သမီးရဲ့ ခံစားမှုတွေကို လွတ်လွတ်
လပ်လပ် ခံစားသွားချင်တယ်. . .”

“ဟူး. . .”

‘မယ့်’ဘဝကို သိထားသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်. . .
ဦးသာဦး စိတ်ထဲ မကောင်းစွာနှင့် ‘မယ့်’ဆန္ဒလေးကို လိုက်
လျောပေးလိုက်တော့သည်။

“သမီး. . ‘မိုး’ဒီလို လုပ်၊ ဦးသာ. . ကားဝပ်ရှော့
ပို့စရာ ရှိတယ်၊ ဒီခေါင်းစဉ်နဲ့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့မယ်. .
သမီးက. . ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကားထဲကို ဝင်ပြီးလိုက်
ခဲ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ဦးသာဦး. . ခြံဝန်းထဲက အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်
နေပေးသည်။ ‘မယ့်’က. . လူလစ်သည်နှင့် ကားထဲ သို့
ဝင်ပြီး နောက်ခုံတွင် ပုန်းကာနေသည်။

“ဟို. . ဦးကျင်ထုံ. . .”

“ဘာလဲ. . သာဦး”

“ကျုပ်ကား. . ဝပ်ရှော့ပို့သွားမယ်”

“အေး. . . အေး. . အပြင်ရောက်ရင် ငါ့အတွက်
ဝယ်ပေးခဲ့ဦးကွာ ပိုက်ဆံပါ ယူသွား. . .”

ဦးကျင်ထုံဆိုသူက.. အဖ၏ လူယုံတစ်ဦးဖြစ်သည်.. အိမ်ကြီးအတွက်.. ဒက်ဒီ၊ မာမီ၊ ကိုကြီး၊ ကိုငယ်ပြီးလျှင် ဩဇာအရှိဆုံး.. လူကြီးပင် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ ဦးကျင်ထုံ မသိအောင် ထွက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟူး.. ခုမှ အသက်ရှူချောင်တော့တယ်”

ခြံဝန်းနှင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်မှ.. ‘မယ်’တစ်ယောက်ခေါင်းထောင်ပြီး အသက်ဝဝ ရှူရတော့သည်။

“သမီး...”

“ရှင်.. ဦးသာ”

“မြောက်ပိုင်း နယ်မြေမှာ သမီးမိသားစုရဲ့ မျက်လုံးတွေက.. နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေတယ်နော်၊ သိပ်ပြီး အတင့်မရဲပါနဲ့ကွယ်.. သမီးကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့်.. တစ်ဖက်မှာတော့ အန္တရာယ်ကျနိုင်တယ်”

“သမီးသိပါတယ်.. ဒါကြောင့် ဒီမှာ ဒါတွေကို ယူလာတာ...”

“ဘာလဲ.. သမီး”

“ရုပ်ဖျက်လို့ ရအောင်.. ဦးထုပ်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ ယူလာခဲ့တာ...”

“အင်း.. သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖို့.. ဒီလောက်တောင် စွန့်စားနေရင် ချစ်သူနဲ့သာဆိုရင်၊ ဟူး.. တွေးကောင် မတွေးဝံ့စရာပဲဟေ့”

ချစ်သူဆိုသော ဝေါဟာရလေးကြောင့်.. ‘မယ့်’ရင်ကို လှုပ်ခတ်သွားစေခဲ့သည်။ ‘မယ့်’၏ စွန့်စားမှုကြီးက ချစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ စွန့်စားရသလိုမျိုးပင် ဖြစ်နေလေသည်...။

“ဦးသာ.. ကားကို ဘုရားကျောင်းနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရပ်ပေးပါ၊ ပြီးရင် ဦးသာ နာရီဝက်အတွင်း ပြန်လာပြီး ခေါ်လေ...”

“ကောင်းပြီ.. သမီး”

ဦးသာ.. ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်လေ့လာပြီး.. ကားကို ထိုးရပ်ပေးလိုက်သည်။ ‘မယ်’က ပါလာသော အဝတ်အစားတွေကို လဲပြီး.. ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ

ဘုရားကျောင်း ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

မယ်ဒီမိုးမှန်း.. ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပေ။

ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ရောက်တော့.. တယောသံ
လေးကို ကြားလိုက်ရမှ စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်ကျသွားသည်။

အကယ်၍.. 'မယ်'ရောက်လာပြီး ဒီနာဒီကို
မတွေ့လျှင် စွန့်စားမှုကြီးက အဓိပ္ပါယ်မရှိနိုင်ပေ။

“ဒီနာ..”

“ဟင်.. မင်း.. မင်း.. ဪ.. မိုး”

ဒီနာဒီ.. မယ်ဒီမိုးကို သေချာစွာကြည့်ပြီးမှ မှတ်မိ
သွားသည်။

“အခြေအနေကြောင့် ရုပ်ဖျက်ပြီး လာရတာပါ”

‘မိုး’ရယ်.. ဘာလို့ စွန့်စားရတာလဲ”

“ဒီလိုမှ မစွန့်စားရင် ဒီနာဒီနဲ့ ဆုံဖို့.. မလွယ်ဘူး
လေ..”

“ကိုယ်.. ‘မိုး’ရဲ့ ခင်မင်မှုကို တကယ်တန်ဖိုးထား
ပါ့မယ်..”

“ဒီစကားကြားရတာနဲ့တင် စွန့်စားရကျိုးနပ်ပါပြီ”

“မိုး..”

“ဒီနာ..”

“ဒို့ဟာ.. ‘မိုး’အတွက် အန္တရာယ်တစ်ခုကို လက်
ဆောင်ပေးနေသလို ဖြစ်နေပြီလား..”

“ဒီနာ.. ဒီစကားမျိုး နောက်ဘယ်တော့မှ မပြော
နဲ့.. ဒို့လေ ဒီနာနဲ့ ဆုံခဲ့ကြရတာ ကာလတိုလေးဖြစ်ပေ
မယ့်.. ဘယ်ရေစက်ကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး၊ အရမ်းကို
သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့မိတယ်အရှင်းဆုံး ပြောရရင် တို့ဘဝ
မှာ စွန့်စားခြင်းတွေ၊ မိဘကို လိမ်ညာပြီး ထွက်ခဲ့တာ..
ဒါဟာ ပထမဦးဆုံးပါပဲ..”

ဒီနာဒီ မျက်လုံးထဲတွင် မယ်ဒီမိုးမျက်နှာလေးကို
တွေဝေစွာဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက်..

“ဘုရားသခင်ပေးတဲ့.. ကံကောင်းခြင်း လက်
ဆောင်ကို ဒို့ ရလိုက်ပါပြီ.. ‘မိုး’..”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ဒို့. . ဘဝမှာ အရမ်းကို ဝေးကွာလှတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးပေါ်က ကြယ်စင်တွေ ပြတ်ကျလာသလိုပါပဲ”

“ဒီလောက်ကြီးတော့. . မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါတယ်. . .”

“မိုးအတွက်တော့ မဟုတ်လောက်ပေမယ့်. . ဒို့အတွက် သိပ်ပြီးခမ်းနားလှတဲ့ သံယောဇဉ်ကို ရခဲ့သူပါ”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ. . ဒီနာနဲ့ စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်ပေမယ့်. . သိပ်ပြီးအချိန် မရတာကို ခွင့်လွှတ်နော်. . .”

“မိုးရယ်. . ခုလို စကားပြောခွင့်ကို မဆိုထားနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လမ်းမှာတွေ့လို့ ပြုံးပြခွင့်တောင် မရခဲ့ရင်တောင်. . ‘မိုး’မျက်ဝန်းထဲမှာ အရိပ်အပိုင်း အစလေးပဲ တွေ့လိုက်ရရုံနဲ့ ကျေနပ်နေမယ်. . .”

“ဒီနာ့ဘေးမှာ စကားလုံးကော. . လွတ်လွတ်လပ်လပ် နားဆင်ချင်ပေမယ့်. . အခွင့်အရေးတစ်ခုလောက် ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းချင်တယ်. . ရမ

လား. . .”

“ဒို့နှစ်ယောက်လုံး ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တွေ မဟုတ်ပေမယ့်. . ဆုတောင်းခြင်းကိုတော့ ပြုလို့ ရနိုင်ပါတယ်. . .”

“ဒါဖြင့် ဆုတောင်းကြရအောင်. . .”

“အင်း. . .”

ဘုရားသခင် ရုပ်တုလေးရှေ့တွင် ဖူးထောက်လိုက်ကြပြီး. . ပြိုင်တူဆုတောင်းလိုက်ကြသည်။

“ဘုရားသခင် ငဲ့ညှာသနားခြင်းနှင့် နှစ်ယောက်ဆုံဆည်းခွင့်လေးတွေ ရပါရစေ. . .”

“ဒီနာ. . လိုက်ပြီး မပို့နဲ့တော့နော်”

‘မယ်’. . ဒီနာဒီကို ကျောင်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

‘မယ်’ရင်ထဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာရတဲ့ နောက်ဘက်ဆီမှာ ရင်ခုန်သံ ပဲ့ကြွေနေသော ပဲ့တင်သံလေးများ စိုက်ဝင်နေလေပြီဟု ထင်မှတ်မိလေတော့သည်။

“ကျိ. . .”

ဦးသာက ကားကို ထိုးရပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကား
ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

“တွေ့ခဲ့ရလား. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ငါ့သမီး ဘဝလေးကို. . ဦးသာ ဆုတောင်းပေး
နေမှာပါ”

“ဦးသာက ဘာ. . ဆုတောင်းပေးမှာလဲ”

“မယ်ဒီမိုးဆိုတဲ့ ကရုဏာရှင်မလေးရဲ့ နှလုံးသား
ဆန္ဒတွေ ပြည့်ရပါစေလို့ပေါ့. . .”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . ဦးသာရယ်. . .”

‘မယ်’အတွက်. . ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံ
၍ မရနိုင်ပေ။

မြောက်ပိုင်းလမုန့် ပွဲတော်လေးကို သွားဖို့ ဖြစ်
သည်. . .

နှစ်စဉ် အစ်ကိုတွေနဲ့အတူ သွားခဲ့ရသော ပွဲက
လေး ဖြစ်ပေမယ့်. . ဒီနှစ်တော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြန်ပြီး
ရောက်မလာသဖြင့်. . စိုင်းဆေးဗားနှင့်သာ သွားရမည်
ဖြစ်သည်။

စိုင်းဆေးဗားနှင့် မသွားချင်သော်လည်း. . ‘မယ်’
သည်းခံပြီး သွားရမည် ဖြစ်၏။ တစ်နှစ်မှတစ်ခါ သူငယ်

ချင်းများနှင့် ဆုံရသောပွဲကလေး ဖြစ်သလို ထိုပွဲလေးကို ဒီနာဒီတစ်ယောက် မဖြစ်မနေ ရောက်လာနိုင်သည်ဟု တွေးပြီး.. စိုင်းဆေးဗားနှင့် လိုက်ခဲ့ရန် သဘောတူလိုက်သည်။

“ဒီ... ပြင်ဆင်ပြီးရင်၊ သွားကြရအောင်”

“သွားကြမယ်...”

ဒက်ဒီနှင့် မာမီကတော့... ‘မယ့်’ကို ခုလို စိုင်းဆေးဗားနှင့် အတူတူသွားနေသည်ကို ကျေနပ်စွာ ရှိနေလေသည်။

“ဒီ... ဒီနေ့ သိပ်ပြီး လှနေတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာ... နတ်သမီးလေး တစ်ပါးလို့ တောင် ထင်မိတယ်”

“ရှင်... ထင်လို့ ဖြစ်မှာပါ”

“သေချာတဲ့ စကားပါ... ‘ဒီ’၊ ဪ... သန် ဘက်ခါဆို စေ့စပ်ပွဲ ကျင်းပတော့မယ်နော်...”

‘မယ့်’အတွက် ငရဲမီးကြိုးကွင်း စတင်ပြီး.. စွပ် မည့်ပွဲကလေးပင်။

“ဒီ... အတွက် အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံကို ဘန် ကောက်မှာ ချုပ်ထားတယ်၊ မနက်ဆို ရပြီ...”

“စေ့စပ်တာပဲ... ဒီလောက်ကြီး မလိုအပ်ပါဘူး”

“မလိုအပ်ပဲ နေပါ့မလား... ‘ဒီ’ရာ၊ ကိုယ့်ဇနီး လောင်းရဲ့ အလှဟာ... ဘယ်လောက်ကြီးမြတ်တယ်ဆို တာကို ပြရမှာ...”

‘မယ့်’စိတ်ထဲမှာ ခါးသီးလှသော စကားပင်..

စိုင်းဆေးဗား ပြောသမျှကို... ခွန်းတုံ့မပြန်တော့ဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

‘မယ့်’အတွေးထဲတွင်... ဒီနာဒီနှင့် ဆုံဆည်းရန် ပင် ဖြစ်၏။ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း ကားလေး မောင်း လာပြီး.. အဝေးဆီမှ မီးရောင်စုံတွေကို လှမ်းမြင်နေရ လေပြီ...။

ကားများစွာ ရပ်ထားသည့် နေရာ၌ ကားကိုရပ်

ပြီး.. ဆင်းခဲ့ကြသည်။

‘မယ်’တို့ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ. လမုန့်ပွဲလေးက စတင်လေတော့၏။

‘မယ်’က ဝင်ပြီး ကသော်လည်း.. စိုင်းဆေးဗား ကတော့ သူ့ဧည့်သည်များနှင့် ခေါင်ရည်သောက်နေ သည်။

‘မယ်’.. ကနေရင်းမှ ဒီနာဒီကို ရှာဖွေပေမယ့်၊ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ မောပန်း လာတော့သည်။

“ဟေ့... ဒီ”

“နန်းမို့... ”

ဝိုင်းဖွဲ့အကဝိုင်းထဲမှ ထွက်ပြီး၊ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ရပ်နေစဉ် ဒေါက်တာနန်းမို့နော် ရောက်လာခြင်းပင်။

“နင်.. ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ၊ စိုင်းဆေးဗား လား...”

“ပေါက်ကရ.. ဒီလူ့အကြောင်း မပြောပါနဲ့ဟာ”

“ဘယ်နှယ့်လဲ.. ‘ဒီ’ရဲ့ ကိုယ်နဲ့ မကြာခင် စေ့စပ် မယ့်သူပေါ်မှာ မေတ္တာခေါင်းပါးနေပါလား...”

“မေတ္တာခေါင်းပါးတာ မဟုတ်ဘူး.. မေတ္တာမရှိ တာ.. ဟေ့၊ မိဘတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ အောင့် အည်းနေရတာ၊ ကမ္ဘာတစ်ဖက်စွန်းထိတောင် ထွက်ပြီး ပြေးချင်တယ်...”

“ဟယ်...”

“နန်းမို့ရယ်.. ငါလေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါဘူး။ ဒီလူ့ကို ဘယ်လိုမှ ငါ့ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲလို့ မဖြစ် နိုင်ဘူးဟာ...”

“ခက်တာက နင့်မှာ ချစ်သူရှိရင် ကောင်းသား”

“ချစ်သူရှိရင်ရော.. ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒီ.. နင်ကတော့လေ၊ တကယ့် အ၊အမလေးပဲ၊ ချစ်သူရှိမှတော့ ထွက်ပြေးမှာပေါ့...”

“အယ်...”

နန်းမို့နော်ဆီမှ ချစ်သူဆိုသော စကားလုံးကို..

ကြားလိုက်တော့မှ ဒီနာဒီကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

ဒီနာဒီနှင့် သူက ချစ်သူတွေ မဟုတ်တော့. . သူမ အနေဖြင့် ထွက်ပေါက်ကို ရှာမတွေ့နိုင်ပေ။

“နန်းမို့. . .”

“ဘာလဲ. . . ပြောလေ”

“ငါ. . . ချစ်သူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရင် ထဲမှာ သိပ်ပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် တော့ ငါ့ဘဝထဲမှာ ရောက်နေတယ်”

“ဟင်. . . ဘယ်သူလဲ”

“သူက. . . ငါနဲ့ အစစအရာရာ ကွာပါတယ်. . . ဟယောသမားတစ်ယောက် နင်သိမှာပါ”

“ငါသိပြီ. . . ငါဆေးကုပေးတဲ့ ကိုဒီနာဒီကို ပြော တာမဟုတ်လား. . . ဒီ”

“ဟုတ်တယ်. . . ငါ့နှလုံးသားမှာ ပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်ခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“နင်ဆိုလိုတာက. . . နင် သူ့ကို ချစ်နေတယ်ပေါ့”

“ငါ့ကိုငါ မညာချင်ပါဘူး. . . သူ့ကို စပြီးတွေ့က တည်းက စချစ်ခဲ့တာပါ. . . နန်းမို့ရယ်”

“သူ့ဘက်က. . . ရော”

“သူ့ကိုယ်သူ အမြဲတမ်း အားငယ်နေသလိုပဲဟာ”

“ငါ့ကို ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာ. . . သူစိတ်ကူးရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နင်နဲ့ စိုင်းဆေးဗား ကဏ္ဍာကိုရော. . . သူသိလား”

“သိတယ်. . .”

“ဒါဆိုရင်တော့. . . သူရှေ့တိုးရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါက မိန်းကလေး ဖြစ်နေတော့. . . ဘယ်လိုလုပ် ပြီး. . . ပြောထွက်ရဲမှာလဲဟာ”

“ငါ. . . ကြားက ကူညီမယ်”

“ဟယ်. . . ရှက်စရာကြီး”

“ဒီ. . . ရယ်၊ နင်သိကွာ ကျရအောင် ပြောပါမလား ဟဲ့. . . ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ တိုက်တွန်းပေးမှာပေါ့. . .”

“မဖြစ်ဘူး. . . ထင်တာပဲ”

“အေး.. မဖြစ်ဘူး ထင်ရင်၊ ဟို စိုင်းဆေးဗား
ရင်ခွင်ထဲသာ ဝင်တော့...”

“ဟင်...”

မယ်ဒီမိုး.. နားထဲသို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်း
သောစကားကို ကြားလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားပြီး။

“ဘယ်တော့.. နင်သူ့ကို ပြောမှာလဲ”

“ဒီည...”

“ဟေ... သူ.. သူ ဘယ်မှာလဲ”

“နင်.. မရောက်ခင် ကတည်းက ရောက်နေတာ၊
သူဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာ ငါသိတယ်.. နင် ဟိုနားက
စောင့် လူရှင်းတယ်...”

“ဟို.. စိုင်းဆေးဗား”

“နင့်.. လူကြီး ဟိုမှာတွေ့လား”

ခေါင်ရည်ဝိုင်းတွင် သောက်လိုက်၊ ကခုန်လိုက်နှင့်
‘မယ့်’ကိုပင်.. သတိမရနိုင်တော့ပေ။

‘မယ့်’.. ဒီနာဒီ အလာကို စောင့်ရင်း၊ ရင်ထဲတွင်

မောပန်းနေလေပြီ၊ နန်းမုံ့နော်တစ်ယောက် ဒီနာဒီကို
ဘာတွေ ပြောမလဲဆိုတာကိုလည်း တွေးပြီး ရှက်နေမိပြန်
သည်။

‘မယ်’တစ်ယောက် အတွေးများနှင့် လွင့်မျောရင်း
‘မယ့်’.. ခေါင်းထဲသို့ အတွေးစတစ်ခု ထိုးဖောက်ရောက်
လာပြန်သည်။

ထိုအတွေးသည်.. ရူးသွပ်ခြင်းလား၊ မိုက်မဲခြင်း
လား ဆိုသည်ကို မဝေခွဲတတ်ပေ.. သို့သော် ‘မယ့်’အ
တွက် နှလုံးသားထက်မှ ချစ်ခြင်းတရားတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်
သွားချင်သည်။

“မိုး...”

“ဟယ်.. ဒီ.. ဒီနာ...”

အမှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ်ယူရင်း ခေါ်လိုက်
သည့် အသံလေးကြောင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဒီနာဒီကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

“ဒီဘက်ကို လာခဲ့ပါလား”

“အင်း...”

ဒီနာဒီ... ခေါ်သောနေရာလေးမှာ အပင်ကြီး
အနောက်ဖက်ကျပြီး... အပြင်ဘက်မှ လှမ်းပြီးကြည့်လျှင်
မတွေ့နိုင်သော နေရာလေးပင် ဖြစ်၏။ ‘မယ်’... ငြင်းဆို
ခြင်း မရှိဘဲ၊ ဒီနာဒီနားသို့ ရွှေ့လာခဲ့သည်။

“ဟို... နန်းမုံရော...”

“ရုံပါတယ်... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောရင်း
စိုင်းဆေးဗား... အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်နေတယ်”

“ဒီနာဒီကို နန်းမုံလွှတ်လိုက်တာလား...”

“ဟုတ်တယ်... မိုး”

“သူ... သူ... ဘာတွေ ပြောသေးလဲဟင်”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး... ‘မိုး’က တွေ့ချင်တယ်ဆို
ပြီး... လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဟူး... တော်သေးတာပေါ့”

“မိုး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

‘မယ်’... ကိုယ့်လိပ်ပြာကို ကိုယ်မလုံသလို ဖြစ်
သွားခဲ့ရာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီး ထိန်းလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ နန်းမုံက တစ်ခုတော့ မှာလိုက်တယ်
‘မိုး’...”

“ဟင်... ဘာမှာလိုက်တာလဲ”

“မိုး... ဆီကို ရောက်ရင် ဘဝအတွက် အရေးကြီး
ဆုံး စကားကို ပြောပါတဲ့...”

“ဟယ်တော့...”

“ဒို့... ဒေါက်တာ နန်းမုံပြောတဲ့စကားကို သိပ်ပြီး
နားမလည်ဘူး... ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောတာလဲ... မိုး”

“ဘယ်သိမလဲ... သူ့ကို သွားမေးပေါ့”

“ဒေါက်တာ နန်းမုံ ပြောတော့... ‘မိုး’ကိုမေးရင်
သိတယ်တဲ့...”

“ပေါက်ကရ... ဘာမှ မသိပါဘူး”

“ဒို့... ‘မိုး’ဆီကို လာရင်း စဉ်းစားမိတာ တစ်ခု
တော့ ရှိတယ်”

“ဘာ စဉ်းစားမိတာလဲ”

“မိုး. . နဲ့ ဒို့ဟာ မကြာခင်ကာလလေးမှာ ခွဲခွာခြင်းရက်စွဲတွေပေါ်ကို ရောက်တော့မှာ မဟုတ်လား”

“ဟင်း. . .”

ဒီနာဒီစကားမှာ မမှားနိုင်သော စကားပင်. . . စိုင်းဆေးဟား နှင့်စေ့စပ်ပြီးခဲ့ရင်. . ‘မယ့်’ဘဝမှာ ကန့်သတ်မှုစည်းကမ်းတွေ အောက်ကို ရောက်သွားမှာ ဖြစ်သည်။

“ဒီနာ. . . ဆက်ပြီး ပြောပါဦး”

“ဒို့ကိုတယောပညာသင်ပေးတဲ့ ဆရာက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီသီချင်းလေးအမည်က မျှော်လင့်ခြင်းမဲ့ ချစ်ခြင်းတရားတဲ့. . အနောက်တိုင်း သီချင်းလေး တစ်ပုဒ်ပါ. . ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ရမယ်. . ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတာကို သိနေပေမယ့် သူရင်ထဲက ချစ်မိတဲ့စကားကို ရင်မှာသိမ်းထားခြင်းထက် ဖွင့်ပြီးပြောတာဟာ နှလုံးသားကို တာဝန်ကျေပွန်ခြင်းတဲ့ လေ. . ဒို့လည်း နှလုံးသားလေးကို တာဝန်ကျေပွန်ချင်

တယ်. . .”

“ရှင်. . .”

ဒီနာဒီ၏ စကားလေးတို့သည်. . နှလုံးသား၏ အနီးဆုံး နေရာဆီသို့ ရောက်ရှိလာနေပြီ ဖြစ်သည်။

“မိုးနဲ့. . ဒို့ဘဝဟာ ဆုံဆည်းဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်တစ်ခုတောင် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို သိနေပေမယ့်. . ဒို့. . ‘မိုး’ကို ချစ်ခဲ့မိပါတယ်”

“ရှင်ရယ်. . .”

“ဒို့ကို ‘မိုး’ မုန်းနိုင်တယ်၊ စိတ်ဆိုးနိုင်တယ်. . အပြစ်ပေးနိုင်ပါတယ်. . ဒီရလဒ်တွေကို အမှတ်တရအဖြစ်နဲ့ ဒို့ယူသွားမှာပါ”

“ဒီနာ. . .”

“မိုး. . .”

“ရှင် နှလုံးသားဟာ၊ တကယ်ပဲ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ ချစ်ခဲ့ပြီလား”

“မျှော်လင့်ခွင့်ဟာ. . ဒို့ဘက်ထက် ‘မိုး’ဘက်က

အရေးပါလှပါတယ်..."

"ဒီနာ... ဒို့နဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရဲလား"

"မိုး..."

"မိုး... ဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ အန္တရာယ်တွေကို... ဒီနာ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်ဆိုရင် ဒို့နှလုံးသားထဲက စကားတစ်ခွန်းကို ပြောပါမယ် ဒို့လည်း ပထမတော့ စိတ်ကူးတစ်ခုနဲ့ နှလုံးသားကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်... တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ်က ချစ်မိပြီဆိုရင် ဝေးကွာခြင်းတွေ ဆုံးရှုံးတာတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူး... ဒီနာ"

"မိုး... အဖြေလေးက ဒို့အနာဂတ်အတွက် အင်အား ဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်..."

"ဒီနာ... တကယ် ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်ပေါ့"

"ခေါင်းကို အသာလေး မညိတ်ချင်ဘူး လက်တွေ့ ဘဝနဲ့ပဲ သက်သေပြချင်တယ်... 'မိုး'ရယ်"

"ဒို့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေမယ်နော်"

"ယုံကြည်လိုက်ပါ... 'မိုး'ရယ်"

"ဒီနာ..."

"မိုး..."

တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မျက်ဝန်းတံခါးလေးတွေ မပိတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေရင်း... ဒီနာဒီ၏ နူးညံ့လှသော လက်သွယ်လေးတွေက... 'မိုး'ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး... ရင်ခွင်ထဲသို့ သွင်းယူလိုက်သည်။

"အို..."

"သိပ်... ချစ်တယ် 'မိုး'ရယ်"

"ဒို့လည်း သိပ်ချစ်ခဲ့ရသူပါ... မောင်ရယ်"

တိမ်လွှာပါးပါးလေးတွေ လွှမ်းခြုံထားသည့် လမင်းကြီး၏ မသဲမကွဲ လရိပ်အလင်းတန်းလေး အောက်တွင် ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ရင်ခုန်သံ နွေးထွေးလှသော ညကလေးတစ်ည ရောက်ရှိနေတော့၏။

"ဒီရေ... ဒီ..."

"ဟင်... ဟိုမှာ နန်းမို့..."

သူတို့နှစ်ယောက်နားသို့ နန်းမို့နော်... အပြေးက

လေး ရောက်လာပြီး...

“စိုင်းဆေးဗား.. နင့်ကို ရှာမတွေ့လို့ သောင်းကျန်း
နေပြီ”

“ဟယ်...”

“ငါနဲ့သာ လိုက်ခဲ့တော့.. ကိုဒီနာ၊ ဒီကပဲ ပြန်
တော့နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ‘မိုး’.. မောင်သွားမယ်”

“အင်း.. သတိထားပြီး သွားနော်၊ ‘မိုး’.. ဆက်
သွယ်လို့ရရင် ဆက်သွယ်လိုက်မယ်”

မယ်.. ဒီနာဒီကို အမှောင်ထုထဲတွင် ထားခဲ့ပြီး၊
အပြင်သို့ အိမ်ခြေမပျက် ထွက်လာသည်။

“ဒီ.. ဘယ်သွားနေတာလဲကွာ”

“နန်းမို့နဲ့ ဟိုမှာ စကားထိုင်ပြောနေတာလေ..
ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ကိုယ်က.. ရှာမတွေ့လို့ပါ”

“ရှင်က ကျွန်မကို ရှာဖို့.. သတိရတယ်ဆိုတော့

တော်သေးတာပေါ့”

“ဆောရီးကွာ.. ကိုယ်ခေါင်ရည်သောက်တာ များ
ပြီး သတိလစ်သွားတယ်.. ပြန်ကြတော့မလား”

“ဟင်.. ရှင့်ဒီပုံစံနဲ့ ရှင်မောင်းတဲ့ကားကို ကျွန်မ
မစီးရဲဘူး”

“ကိုယ်မမောင်းပါဘူး၊ ကိုယ့်တပည့်တစ်ယောက်
ကိုမောင်းခိုင်းမှာပါ.. ကိုယ်လည်း ခုချိန်မှာမသေရဲ သေး
ပါဘူး၊ ဟဲ.. ဟဲ ဇနီးချောလေးနဲ့ မင်္ဂလာပွဲ လေးတောင်
မကျင်းပရသေးဘူး.. ”

“နန်းငါသွားမယ်”

“အေး.. အေး...”

“ဪ.. ဒေါက်တာမကြီးကို တစ်ခုတော့ ပြော
ထားရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ.. ကိုစိုင်းဆေးဗား”

“မြောက်ပိုင်းနယ်မြေမှာ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘော
နဲ့ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့နော်...”

“ကျွန်မက အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။ အပြင် အဖွဲ့အစည်းတွေက ဖိအားပေးလို့ မရသလို လိုက်နာ စရာလည်း မရှိဘူး”

“ဒေါက်တာကြီးက... သိပ်ပြီး ခေါင်းမာပါလား၊ သတ္တိလည်း သိပ်ကောင်းတယ်ပေါ့”

“နန်းမဲ့နော်ဟာ မြောက်ပိုင်းသမီးတစ်ဦး... ကိုယ့် မြေပေါ်မှာ သွေးမကြဘူး ဆိုတာတော့ သဘောပေါက်”

“ပေါက်... ပေါက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟား... ဟား... တစ်နေ့နေ့ ဒေါက်တာကြီး ကောင်းကောင်းသိလာမှာပါ”

“နန်းမဲ့သွားတော့ သူငယ်ချင်း...”

နန်းမဲ့နော်ကို သွားခိုင်းပြီး၊ ကားဆီသို့... ‘မယ်’ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ...”

“ဘာလဲ... ငမဲ... ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် သတင်းရတယ်...”

“ဘာသတင်းလဲ...”

“ဟိုကောင်... စပ်ခွန်ထူးကို ဒီည ရှင်းရတော့ မလားတဲ့...”

“ဟာမလုပ်နဲ့ဦး၊ စေ့စပ်ပွဲပြီးမှ ရှင်းခိုင်းလိုက် ကြားလား... ယောက်ဖ မစုံမလင်က အရေးမကြီးဘူး၊ အသုဘပွဲကြောင့် နောက်ထပ်ပြီး ဆုတ်နေရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါမယ်...”

လမုန့်ပွဲတော်လေးမှ ကားလေး ပြန်မောင်းထွက် လာခဲ့သည်။

စိုင်းဆေးဗားတစ်ယောက်... ‘မယ်’နှင့် ဘေးချင်း ကပ် လိုက်လာပြီး၊ စိုင်းဆေးဗား တပည့်တစ်ယောက်မှ ကားကို မောင်းလေသည်။

“ဒီ...”

“ရှင့်ပုံစံကြည့်ရတာ... သိပ်ပြီး မူးနေပုံပေါက် တယ်...”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မူးသွားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး... အရက်တွေ ခေါင်ရည်တွေက ကိုယ့်ကို မူးအောင် မလုပ်

နိုင်ပါဘူးကွာ.. ကိုယ့်ကို မူးအောင် လုပ်နိုင်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်”

‘မယ်’.. စိုင်းဆေးဗားကို ပဋိပက္ခ အဖြစ်မခံဘဲ၊ အလိုက်သင့်လေးနှင့် ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ရှာဖွေနေခြင်းကြောင့် သူ့စကားတွေကို အနူးညံ့ဆုံးအသွင်ဖြင့် လက်မထားခဲ့သည်။

“မင်း.. မိဘတွေကိစ္စကို မင်းဘာသိလဲ”

“ကျွန်မ.. ဘာမှ မသိဘူး”

“မင်း.. မသိရင် ပြောရမှာပေါ့၊ မင်းမိဘတွေ အစ်ကိုတွေရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အားလုံး ငါ့လက်ထဲကို ရောက်နေပြီ..”

“ဘာ..”

“ရောက်နေပြီဆိုလို့ တလွဲမမြင်နဲ့၊ ဟဲဟဲ မကြာခင်.. ယောက္ခမတော်ရမယ့် မင်းအဖေက သမက်လေးကို ယုံကြည်ပြီး လွှဲပေးထားတာ.. ယောက်ဖနှစ်ယောက်လုံးက ဘာမှ အသုံးမကျဘူးလေ၊ သမက်ကြောင့် မြောက်

ပိုင်းမှာ ဦးစပ်ခွန်နှောင်ရဲ့ ရာဇဝင်သစ်ကို.. ရေးရတော့မှာဟား.. ဟား.. ဟား..”

စိုင်းဆေးဗားကတော့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် ပြောဆိုနေတော့သည်။

ဟိုတလောက ကိုငယ်စပ်ခွန်ထူး အိမ်ကို ရောက်လာစဉ်က.. မျက်နှာသိပ်ပြီး မကောင်းသည်ကိုတော့.. ‘မယ်’သတိထားမိလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ မသိခဲ့..။

ခု.. စိုင်းဆေးဗား စကားအရ ဒက်ဒီ၏ လုပ်ဆောင်မှုပေါ်မှာ ကိုငယ်မကျေမနပ် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

“မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင်.. အာရှနိုင်ငံတွေကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်ဖို့တောင် စီစဉ်ထားပြီးသားပါ၊ အာရှနိုင်ငံတွေထဲက အလှပဆုံးမြို့တွေကို သွားမယ်.. ‘ဒီ’ ပျော်သွားမှာပါ..”

“မရောက်ဖူးတဲ့ နိုင်ငံတွေကို သွားရမယ်ဆိုတော့ ပျော်စရာ သိပ်ကောင်းမှာပေါ့.. နော်”

စိုင်းဆေးဗားနှင့် . . နိဗ္ဗာန်အတူတူ ကူးရမယ်
ဆိုရင်တောင် 'မယ်' . . လိုက်မှာမဟုတ်ပေ။

“တစ်ခုတော့ ပြောထားချင်တယ် . . .”

“ပြောပါ . . .”

“ဒေါက်တာနန်းမုံနော်နဲ့ သိပ်ပြီး အဆက်အဆံ
မလုပ်ပါနဲ့ . . .”

“ဘာ . . .”

စိုင်းဆေးဗားဆီမှ တားမြစ်မှုတစ်ခုကို စတင်ပြီး
ကြားလိုက်ရပြီ . . . ဖြစ်လေသည်။

စေ့စပ်ပွဲအတွက် စိုင်းဆေးဗားတစ်ယောက်
အလုပ်များနေလေသည်။

အိမ်တွင် ဒက်ဒီရော မာမီပါ မရှိပေ။ စိုင်းဆေးဗား
နှင့်အတူ အပြင်ကို သွားနေကြသည်။

“ဦးသာ . . ဦးသာ . . .”

“သမီး . . ‘ဒီ’ ဦးသာ . . ဒီမှာ”

ကားရေဆေးနေသော ဦးသာ၊ ရေဆေးနေသည်
ကို ရပ်ပြီး . . လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“သမီးကို . . အပြင်လိုက်ပို့ဦး”

“သမီး . . .”

“ဒီတစ်ခါ . . ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မဟုတ်ပါဘူး တိတိ

လင်းလင်းသွားရမှာ မနက်ဖြန်အတွက် အလှပြင် ဆရာမ
ကို သွားပြီး ခေါ်မှာ... ”

“ဒါဆို... သွားမယ်လေ”

ဦးသာ... ကားပေါ်တက်ပြီး၊ စက်နှိုးမည်အပြု-

“ဦးသာ... ဘယ်လဲ”

“ဦးကျင်ထုံ... သမီး ‘ဒီ’က အလှပြင်ဆရာမ
သွားပြီးခေါ်မလို့... ”

“ငါ့ကို ဆရာကြီးဘာမှ မမှာခဲ့ဘူး”

“မယုံရင် ဖုန်းဆက်ပြီး မေးလိုက်... ဦးသာ၊ မောင်း
မှာသာမောင်း... ”

စေ့စပ်ပွဲ အရှိန်ကြောင့် ‘မယ်’အရင်လို ခပ်တွန့်
တွန့်မနေပေ။ ပြီးတော့... ‘မယ်’ရင်ထဲတွင် သတ္တိအင်အား
တွေက အပြည့်ရှိနေလေပြီ မဟုတ်လား... ‘မယ်’ဘဝ
အတွက် မီးပင်လယ် ခရောင်းတောတွေကို ဖြတ်ကျော်
ရတော့မည်ဖြစ်သည်... ဒါကြောင့် ရဲရင့်ခြင်း သတ္တိတွေ
ကို မွေးဖွားနေခြင်းပင်... ။

ကားမောင်းထွက်လာစဉ်... ”

“သမီးကို ကြည့်ရတာ စေ့စပ်ပွဲပေါ်မှာ ဘာမှ... ”

မခံစားရသလိုပဲ... ”

“ဦးသာရယ်... ဘာခံစားစရာ ရှိလို့လည်း ကိုယ်နဲ့
သက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာဘဲဟာ... ”

“ဟင်... သမီးနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးလား”

“မသက်ဆိုင်ဘူး... ဒီလို လူမျိုးကို ဘယ်တော့မှ
မယူဘူး”

“သမီး... ”

ဦးသာဦး... အံ့အားသင့်စွာနှင့် ‘မယ်’ကို ကြည့်
လေသည်။

“ဦးသာ... စောင့်ကြည့်ပါဦး”

“သမီးပြောတာတွေကို ဦးသာ... ဘယ်လိုမှ နား
မလည်နိုင်တော့ဘူးကွယ်”

“ဦးသာ... သမီးမှာ ချစ်သူရှိတယ်”

“ဟေ ဘုရား ဘုရား... ဦးသာတစ်ခါမှ မကြား
ဘူးတဲ့ စကားပါပဲလားဘယ်တုန်းက ချစ်သူရသွားတာလဲ”

“မနေ့ညက... ”

“ဟင်... ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဟို... တယောသမားလေးပေါ့”

“သမီး.. ‘ဒီ’ရေ ဦးသာတော့.. တွေးပြီး ကြက် သီးတောင် ထနေပြီကွာ..”

“သမီးအတွက် အနာဂတ်ဘဝတစ်ခုကို သိပ်ချစ် တဲ့ ချစ်သူနဲ့ပဲ ကျော်ဖြတ်တော့မယ်..”

“သမီး.. ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးပြီလား”

“ပြီးသွားပြီ.. ဦးသာ”

“သမီးရေ.. မြောက်ပိုင်းနယ်မှာ သမီးဒက်ဒီရဲ့ လက်က လွတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ ပြီးတော့ စိုင်းဆေးဗား ဆိုတဲ့ကောင်က ထိုင်းပေါက်သာဆိုတယ်.. မြောက်ပိုင်း နယ်မြေမှာ ဒီကောင့်လူတွေက မနည်းဘူး”

“ဦးသာရယ်.. မြောက်ပိုင်းနယ်မြေက အမဲရောင် နယ်မြေမဟုတ်ပါဘူး ဥပဒေစိုးမိုးတဲ့နယ်မြေပါ.. သူတို့ ထင်တိုင်း လုပ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး”

“ငါ့သမီးဆီမှာ ခုလိုသတ္တိတွေ တွေ့ရတာ ဦးသာ တော့.. မယုံနိုင်အောင်ပါပဲကွယ်”

“သမီးက ဒီထက်မကတဲ့ သတ္တိတွေ မွေးရဦးမှာ ပါ..”

“သိပ်ပြီး.. သေချာတာပေါ့ကွယ်”

“ဦးသာ..”

“ဘာလဲ.. သမီး”

“သမီးအတွက် ဦးသာကူညီပေးနိုင်မလား..”

“စိတ်ချ.. ငါ့သမီးလေးအတွက် ဦးသာလည်း ထပ်တူ စွန့်စားပေးမယ်.. ခုလား”

“ခု.. မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သမီးဘက်က ပြင်ဆင် စရာတွေ ပြင်ဆင်ရဦးမှာပါ”

“စေ့စပ်ပွဲကရော..”

“ကိုယ့်ထွက်ပေါက်အတွက် လိုက်လျောတဲ့ ပွဲလေး ပါ..”

“ဪ.. သမီးကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ..”

“ဟိုတလောက.. သမီးရဲ့အစ်ကို ကိုငယ်ကို ဦးသာ အပြန်လိုက်ပို့တုန်းက ကိုငယ်ဆီက စကားတစ် ခွန်းကြားခဲ့တယ်၊ စိုင်းဆေးဗားဟာ သူ့ရဲ့ မဟာရန်သူတဲ့”

“ဟင်..”

“ဘာတွေ.. ဖြစ်နေလဲဆိုတာတော့၊ ဦးသာလည်း မသိဘူးကွယ်.. ကိုငယ် တော်တော်လေးကို မကျေမနပ်

ဖြစ်နေတာ သေချာတယ်. ထပ်ပြီးပြောသေးတယ်. . သမီးလေးကို စိုင်းဆေးဗားလက်ထဲက ရအောင်ဆွဲထုတ်ပြမယ်တဲ့. . . ”

“သမီးအတွက်. . ကိုယ် ရှိလာပြီဆိုရင်၊ အင်အားတစ်ခုပဲပေါ့. . . ”

“ခု. . ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“အလှပြင်ခန်းမဆီကို သွားမှာပါ. . အပြန်ကျမှ ဂျစ်တူးခန်းမဆီ ဝင်မယ်. . ဂျစ်တူးလေး အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်. . . သမီး ‘ဒီ’ . . . ”

အလှပြင်ဆရာမနှင့် မနက်ဖြန် ပြင်ဆင်ရေးကိစ္စ စကားပြောဆိုပြီး. . အပြင်သို့ထွက်တော့-

“ဒီမှာ. . ဒီမှာ၊ ဟို. . မယ်ဒီမိုးဆိုတာ ရှင်လား”

“ဪ. . ဟုတ်ပါတယ်”

ရှမ်းအမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦး၊ ကားဘေးမှ လှမ်းပြီး ခေါ်သောကြောင့်. . စကားရပ်ပြီး ပြောလိုက်ရ၏။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ. . . ”

“ကျွန်မ. . အစ်မနဲ့ စကားနည်းနည်းလောက်

ပြောချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်. . ပြောလေ”

“ကားပေါ်မှာပဲ. . ပြောသွားချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်. . . ”

“ဟို. . . ဟို”

သူမက ဦးသာဦးကို. . ကြည့်ပြီးပြောခြင်းကြောင့်-

“စိတ်ချ. . ယုံကြည်စွာ ပြောလို့ရပါတယ်”

သူမနှင့် အတူ. . ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး၊ ကားကို တောင်ပေါ်လမ်းဘက်သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အမည်က. . စောမွန်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ တောင်ပိုင်းဘက်ကပါ. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမယ်ဒီမိုးနဲ့ လာပြီးတွေ့ရတာ. . ကျွန်မလို ဒုက္ခတွေ့မှာ စိုးလို့ပါ. . . ”

“ရှင်. . . ”

“စိုင်းဆေးဗားဆိုတဲ့ လူဟာ. . လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီစကားဟာ သူ့ကို ပုတ်ခတ်ချင်လို့၊

စေ့စပ်ပွဲကို ပျက်စီးစေလိုတဲ့ သဘောယုတ်နဲ့ လာပြီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရတဲ့ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး.. ပြောတာပါ။ ဒီမှာကြည့်ပါ.."

စောမွန်၏ စလင်းဘက်အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတွေကို ထုတ်ပြီး ပြလိုက်သည်.. စိုင်းဆေးဗားနှင့် တွဲပြီး ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံပါ.. တွေ့ရ၏။

"ဒါစိုင်းဆေးဗားနဲ့ ရခဲ့တဲ့ ရင်သွေးလေးပါ.. ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တိတ်တိတ်ပုန်းညားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး.. စိုင်းဆေးဗားဟာ ကျွန်မ မိဘတွေဆီမှာ တရားဝင် တောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါ.. ကျွန်မကို လက်ထပ်ပြီး ထိုင်းမှာ ခေါ်ထားခဲ့ပါတယ်.. မမယ်ဒီမိုးနဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကိုတော့.. ကျွန်မသိခဲ့တာ ဘာမှ မကြာသေးပါဘူး။ သိသိချင်း တောင်ပိုင်းက အဖေအမေဆီကို အလည်သွားမယ် ပြောပြီး.. ခုလို စေ့စပ်ပွဲကြာပါ"

"သူမသိဘူးပေါ့.."

"မသိပါဘူး.."

"ရှင် ဘာလို့.. သူ့ကို မပြောဘဲ၊ ကျွန်မဆီကို လာပြောရတာလဲ.."

"သူ့ကို မပြောရဲဘူးလေ"

"ဟင်.."

"သူဟာ သိပ်ပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်.. သူနဲ့အတူ ထိုင်းမှာလိုက်ပြီးနေတော့မှ သူ ဘယ်လိုလူဆိုတာ သိခဲ့ရပါတယ်.."

"စိုင်းဆေးဗားက.. ဘယ်လိုလူလဲ"

"ထိုင်းတောတွင်း သူပုန်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပါ"

"ရှင်.."

"မြို့ပေါ်မှာတော့.. လူကြီးလူကောင်းလို နေပြီး၊ တောတွင်းမှာ ဒုစရိုက်အလုပ်တွေနဲ့ စီးပွားရှာနေတဲ့သူ"

'မယ်'.. ဒက်ဒီတို့ စိုင်းဆေးဗားနှင့် အတူလုပ်ကိုင်နေသည့် စီးပွားရေးပေါ်မှာ သံသယဝင်သွား မိလေသည်။

'မယ့်'ဖခင်လည်း ဒုစရိုက်အလုပ်တွေနဲ့ စီးပွားရှာနေလား.. မသိပေ။

"ကျွန်မကို ရွှေနားမှာ ရပ်ပေးပါ"

"ခုလို လာပြီး.. အသိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မစောမွန်.."

"ရပါတယ်.. ရှင်၊ သူ့ကြောင့် မျက်ရည်ကျခဲ့ရတဲ့"

မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မပါစေချင်လို့ လာပြီးပြောရတာပါ”

“ရှင်. . သူ့ဘေးမှာ ဘာလို့ ဆက်ပြီး နေနေရတာလဲ. . .”

“သားလေးကြောင့်ပါ. . ခုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးပါပြီ၊ သူနဲ့အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးပါတော့မယ်”

“တရားဝင်. . ကွာရှင်းလိုက်ပေါ့”

“မရနိုင်တော့ဘူးလေ. . .”

“ဘာဖြစ်လို့. . .”

“သူ့ဘာလုပ်သလဲဆိုတာကို ကျွန်မကသိထားသူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျွန်မကို သူ့ဘေးကနေ သွားခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး. . သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောထားတဲ့စကားရှိတယ်. . သူ့ဘေးက ကျွန်မ ထွက်သွားတဲ့နေ့ဟာ. . အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့တဲ့နေ့တဲ့. . .”

“တော်တော် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လုပ်နော်. . .”

“စိုင်းဆေးဗားဟာ. . ယုတ်မာမှုမှ အဆောင်းထားလောက်အောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းပါ. . .”

ကားလေး ရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့်. . စောမွန် ဆင်းသွားပြီး. . ‘မယ်’ ဂျစ်တူးလေး အိမ်ဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

“သမီး. . ဒါ ဘယ်လို စဉ်းစားထားလဲ”

“သမီး. . ဒက်ဒီကို ဖွင့်ပြောပြမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး. . .”

“ဟင်. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာကြီးဟာ စိုင်းဆေးဗားအကြောင်းကို မသိဘဲတော့ နေမှာမဟုတ်ဘူး သိနေမှာပါ။ သူလည်း နားမျက်လုံးများတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ. . နောက်တစ်ခုက ခုလာပြီးပြောသွားတဲ့ စောမွန်အတွက် အန္တရာယ်ရောက်လာနိုင်တယ်. . .”

“ဟုတ်တယ်. . ဦးသာ၊ ဆက်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တော့မယ်၊ ကိုယ်ကသူ့ကိုလက်ထပ်မယ့်သူမှ မဟုတ်ဘဲ. . .”

ထို့နောက် ဂျစ်တူးလေး အလုပ်လုပ်သော နေရာတွင် ဒီနာဒီ အတွက်. . ‘မယ်’ ရေးထားသော စာလေးကို ပေးလိုက် ပြီး၊ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဒီနာဒီ.. စာရွက်လေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ပြီး
ခေါက်ကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“လူလေး.. .”

“ဟင်.. . ဖာသာ”

“လူလေး ဘာတွေ့များ.. . အတွေးများနေတာလဲ”

“ဟို.. . ဟို၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူ အကြောင်းကို တွေး
နေမိတာပါ.. .”

“လူလေးချစ်သူဆိုတာ.. . ဦးစပ်ခွန်နောင်ရဲ့ သမီး
မယ်ဒီမိုးလေးကို ပြောတာလား.. .”

“ဟုတ်ပါတယ်.. .”

“မနက်ဖြန် စေ့စပ်ပွဲလုပ်မယ်လို့ ကြားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်.. . ဖာသာ၊ ‘မိုး’က မလွဲသာလို့ စေ့
စပ်ပွဲကို လက်ခံခဲ့တာပါ”

“လူလေးတို့ နှစ်ယောက် မြောက်ပိုင်းနယ်မြေထဲ
က ထွက်ပြေးဖို့ရော စီစဉ်ထားလား”

“စီစဉ်ထားပါတယ်.. .”

“မိန်းကလေး ဘက်ကရော.. . ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“သူက ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီးသတ္တိကောင်းပါတယ်”

“မောင်..

မိုး.. စာရေးလိုက်တယ်..

မနက်ဖြန်.. မိုး.. စေ့စပ်ပွဲမှာ မောင်ကို ငှားမယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ မောင်..

ဒီအတွက် ဘာမှ မခံစားရဲနော်..

မိုး.. အခွင့်အရေးတစ်ခုအတွက် ဒီစေ့စပ်ပွဲကို လိုက်လျောနေတာပါ..

‘မိုး’ဘက်က ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ.. မောင်နဲ့အတူ ထွက်ပြေးဖို့
အချိန်ကလေးပဲ လိုပါတော့တယ်.. မောင်ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုတွေ
ဖြစ်မှာစိုးလို့.. မိုး.. စာရေးပေးလိုက်တာ..

မောင်ရယ်.. မိုး.. ရင်ထဲမှာ မောင်ကလွဲပြီး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်မယ်သူ
မဟုတ်သလို့.. မိုး.. ဘဝကို မောင်တစ်ယောက်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ရစေမယ်ဆိုတာ.. ယုံပါ။

မောင်.. ရဲ့..

မိုး..

“ဒါဆိုရင်. . ဖာသာ တစ်ခုကူညီမယ်”

“ဘာကူညီမှာလဲ. . ဖာသာ”

“လူလေးတို့ နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်ချလုံခြုံတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုကို ဖာသာ ပို့ပေးမယ်. . .”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . ဖာသာရယ်၊ ‘မိုး’နဲ့ ထွက် ပြေးဖို့သာ စဉ်းစားနေတာ ဘယ်ကို ပြေးရမလဲဆိုတာ. . မသိဘူး”

“မြောက်ပိုင်းနယ်ထဲမှာ ဆိုရင်တော့. . လူလေးတို့ နှစ်ယောက် ပြေးလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးစပ်ခွန်နောင်နဲ့ စိုင်းဆေးဗား အရိပ်တွေက နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေတယ်. . အင်းလေ လူလေးတို့ ပြေးမယ်ဆိုရင် ကြိုတင်ပြီး. . ဖာသာ ကိုပြော. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . .”

“လူလေးတို့နှစ်ယောက်တော့ တကယ့် အန္တရာယ် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲကို ဖြတ်ကျော်ရမှာ လုံးလုံးသေချာနေပြီ”

“ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့. . ဖာသာရယ်”

“ငါ့သားအတွက် ဖာသာ. . အသက်နဲ့ထပ်တူ ကူညီမယ်ကွာ၊ လူလေး ဒီနာဒီ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ပြောပါ ဖာသာ”

“လူလေးကို အကြောင်းလေးတစ်ခု ပြောပြမယ်၊ ဒီအကြောင်းက တခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး. . လူလေး မိဘတွေဘာကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရယ်. . . ပြီးတော့ လူလေးချစ်သူ မယ်ဒီမိုးဟာ. . ဦးစပ်ခွန်နောင်ရဲ့ သမီးအရင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ. . .”

“သမီးလေး မယ်ဒီမိုးကို မွေးစားခဲ့ကြတာ”

“ဒါကြောင့် စိုင်းဆေးဗားလက်ထဲကို မညာမတာ ထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့. . .”

“သိပ်သေချာတဲ့ စကားပေါ့ လူလေး. . တကယ် တော့ မယ်ဒီမိုးလေးဟာ သူညီရဲ့ သမီးလေးပါ. . တော တွင်းတစ်နေရာမှာ သူညီကျဆုံးသွားပြီး၊ ဖခင်မဲ့နေတဲ့ မယ်ဒီမိုးကို သမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့တာပဲ. . .”

“ဟို. . မိခင်ကရော”

“မယ်ဒီမိုး မိခင်လည်း စပ်ခွန်နောင်ကြောင့် သေ ဆုံးတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့. . .”

“ဟင်. . .”

“စပ်ခွန်နောင်. . ညီသေဆုံးပြီး မုဆိုးမဖြစ်နေတဲ့ မယ်ဒီမိုး မိခင်ကို၊ စပ်ခွန်နောင်က ဆက်ပြီးသိမ်းပိုက်ဖို့ ကြံခဲ့တယ်. . ခါကို လက်မခံဘဲ သမီးလေးကို ပိုက်ပြီးထွက် အပြေးမှာ. . ချောက်ထဲကို ကျပြီး ဆုံးခဲ့တယ်။ မယ်ဒီမိုး လေးကတော့ ချောက်ထဲမကျဘဲ ကမ်းပေါ်မှာ တင်ကျန်ခဲ့ တယ်လေ. . .”

“ဒီတုန်းက ဦးစပ်ခွန်နောင်မှာ အိမ်ထောင်မရှိဘူး လား. . .”

“ဒီကောင်. . စပ်ခွန်သာနဲ့ စပ်ခွန်ထူးတို့တောင် မွေးပြီးနေပြီ. . .”

“တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူပဲနော်”

“ဦးစပ်ခွန်နောင်. . ကြောက်ဖို့ကောင်းတာ မပြော နဲ့ဟေ့. . .”

“သူဒီလိုလုပ်တာကို သက်ဆိုင်ရာက မသိဘူးလား”

“အခုတော့ သိနေလောက်ပါပြီ၊ သက်သေမခိုင်လုံ လို့ မဖမ်းကြသေးတာ နေမှာပေါ့”

“ဟာသာ ကျွန်တော့မိဘတွေကရော ဘာကြောင့် သေရတာလဲ”

“ဦးစပ်ခွန်နောင်ရဲ့ သူပုန်အဖွဲ့တွေ ဆက်ကြေးဝင် တောင်းရင်း လူလေးမိဘတွေက အစိုးရဘက်ကို သတင်း ပေးတယ်လို့ စွပ်စွဲပြီး သတ်ခဲ့ကြတာ. . .”

“ဗျာ. . .”

“ဟာသာ ဒီစကားဘာကြောင့် ပြောရသလဲဆိုရင် မင်းနဲ့ မယ်ဒီမိုးအတွက် နာကျင်ခြင်းများနဲ့ သတ္တိတွေရစေ ဖို့ပါကွာ. . .”

“ဟာသာရယ်. . အစကတည်းက တယောပညာ သင်ပေးမယ့်အစား၊ ဒီလူတွေကို လက်စားချေဖို့ အတတ် တွေ သင်ပေးသင့်တယ်. . .”

“ဒီနဲ့. . လူလေး စပြီး သင်ရမယ်”

“ဟင်. . .”

“သေနတ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပစ်တတ်သူ ဖြစ်အောင်. . စပြီးကြိုးစားပေတော့ကွာ”

ဒီနာဒီ. . တယောအိတ်ကလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး

“ငါ့ကို ခဏခွင့်လွှတ်ပေးပါ. . .”

ရောက်လာပြီး...

“မင်း... စောမွန်ရောက်နေတာကို သိတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“သူတယ်မှာ... တည်းနေလဲ”

“ဟိုတယ်မှာ... ဒီနေ့ပြန်မယ်လို့ သတင်းကြားတယ်”

“ဘာ... ငမဲကားထုတ်စမ်း၊ ဒီကောင်မကိုပြန်ခိုင်းလို့ မရဘူး... လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

စိုင်းဆေးဗား... ကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒင်း... ပြန်ရင် ကားလမ်းကပဲ ပြန်မှာ သေချာတယ်... ဂျော့... မင်း သေနတ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အသံတိတ်ရော တပ်ထားလား...”

“အသင့်ပဲ... ဆရာ”

စိုင်းဆေးဗားတို့ ဟိုတယ်သို့အဝင် စောမွန်... အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ဟိုတယ်မှ ထွက်လာသည်။

“မင်းတွေ့ခဲ့တာ... သေချာလား ငမဲ”

“ဆရာရယ် မသေချာဘဲ... ပြောပါ့မလား၊ မယ်ဒီမိုးတို့ကားပေါ်ကနေ... စောမွန် ဆင်းလာတာကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်တာ”

“ဒီကောင်မ... မြောက်ပိုင်းထဲကို ရောက်နေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဒင်း... ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲ”

“ဂျော့ကို မေးရင်... သိနိုင်တယ်ဆရာ”

“ဂျော့... ဂျော့”

“ဆရာ...”

စိုင်းဆေးဗား ခေါ်သံကြောင့် ဂျော့အပြေးကလေး

“ဆရာ. . ထွက်လာပြီ”

“သွားပါစေ ဒီနေရာမှာ ရှင်းလို့မရဘူး။ အနောက်ကနေ မွေးပြီး လိုက်မယ် တောင်ကြားကွေ့ရောက်မှ. . ရှင်းမယ်”

“ဟို အငှားကားဆရာရောလား. . .”

“ကားပါ. . ချောက်ထဲကို ချရမှာကွ”

စိုင်းဆေးဗား. . စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ကောက်ကျစ်မှုအပြည့်နဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟား. . သူတို့ ရိပ်မိသွားပြီ”

အငှားကားလေးမှာ စက်ကုန် မောင်းလေတော့သည်။

“ဟား. . ဟား. . ဟား ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွာ၊ မောင်းမောင်း. . .”

တောင်ကြား လမ်းကွေ့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်. . ကားကို သတိနှင့်သာ မောင်းရသဖြင့် စက်အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလျှင်. . အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည်။

စိုင်းဆေးဗားတို့ကားမှာ ရှေ့မှ စောမွန်ကားကို. . အနီးကပ်ဆုံး လိုက်လာပြီး. . လူသူကင်းမဲ့သည့် နေရာ

သို့ရောက်တော့. . .

“ပေးစမ်း သေနတ်. . .”

ကျောလက်ထဲက သေနတ်ကို ယူပြီး. . ရှေ့ကားဘီးကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ်. . .”

“ဖြောင်း. . .”

“ကျွဲ. . . ဟား. . .”

“ဝုန်း. . .”

အငှားကားလေးမှာ အရှိန်နှင့် ဘီးပေါက်သွားပြီး၊ ကားကို ထိန်းမရ. . တောင်ကြား ဘေးဘက်ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

“ဟား. . ဟား. . ဟား စောမွန်၊ ကောင်းကောင်းထားတာကို ကောင်းကောင်းမနေချင်တဲ့ မိန်းမ. . ခုတော့ကိုယ့်ကံကြမ္မာ ကိုယ်ငင်ပြီပေါ့ကွာ ဟား. . ဟား. . ဟား”
စိုင်းဆေးဗား. . အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

သည်။

ဒီနာဒီ. . သူဧည့်ခံရမည့် အချိန်ပိုင်း၊ ကဏ္ဍပြီးဆုံး သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဟိုတယ်ထဲမှ အပြင်သို့ ထွက် ခဲ့စဉ်. . .

“ဟေ့. . ဒီနာ”

“ဟာ. . . ရဲသော်”

အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတွင်. . ကျောင်း အတူတူတက်ခဲ့သော သူငယ်ချင်း. . ရဲသော်ကို တွေ့ လိုက်သည်။

“မင်း. . မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ထဲ ဝင်သွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်. . ခု ငါဒီနယ်မြေမှာ စခန်းမှူးတာဝန် နဲ့ ပြန်ပြီးရောက်လာတာ. . ဒီနာ မင်းက ဒီတယောတစ် လက်နဲ့ပဲ တွေ့နေရဆဲပါလား”

“ငါ့ဘဝ. . ငါ့အသက်က ဒီတယောလေးပဲ. . . ရဲသော်၊ ဘာလဲ စေ့စပ်ပွဲကို လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ. . တက်ရောက်တဲ့ သူအဖြစ်နဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တာဝန်တစ်ခုနဲ့လေ. . သတို့သားလောင်း စိုင်းဆေးဗားကို လာပြီးတွေ့တာ။

ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းဒေသ၏ မျက်နှာဖုံး. .

ဦးစပ်ခွန်နောင်နှင့် ဒေါ်နန်းစောထိပ်တင်တို့၏ သမီးထွေး မယ်ဒီမိုးနှင့် စိုင်းဆေးဗားတို့၏ စေ့စပ်ပွဲကြီး က. . လွန်စွာ စည်ကားလျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုစေ့စပ်ပွဲကို တယောတစ်လက်ဖြင့် ဧည့်ခံနေသူ က. . ဒီနာဒီပင်။ စိုင်းဆေးဗား တစ်ယောက်ကတော့. . အလှသရဖူမလေး မယ်ဒီမိုးနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲပြီး လူကုံထံ အသိုင်းအဝန်းကြားတွင် ပြသခွင့်ရသဖြင့် ကျေနပ်စွာ ရှိနေ လေသည်။

‘မယ်’. . တစ်ယောက်ကတော့ သူ့အကြံအစည် အတွက် ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေနှင့် ဧည့်ခံပေးနေလေ

စေ့စပ်ပွဲ ကျင်းပနေတုန်းမို့ ဝင်ပြီးမတွေ့ချင်လို့ ပြီးတဲ့အထိ စောင့်နေတာ. . .”

“မင်း. . . ငါ့ဆီကို လာခဲ့ဦးကွာ ရဲသော်. . .”

“အေးပါ. . . မင်း ဘုရားကျောင်းမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . . မင်းနဲ့ တိုင်ပင်စရာတွေ ရှိတယ်”

“စိတ်ချ. . . လာခဲ့မယ်၊ ကဲ ငါအထဲဝင်ဦးမယ်”

ဒီနာဒီ. . . တယောအိတ်ကလေးကို သိုင်းလွယ်ပြီး၊ ချစ်သူ၏ စေ့စပ်ပွဲလေးမှ ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ချစ်သူက တခြားတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်သည့် ပွဲကလေးဖြစ်ပေမယ့်. . . ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ကြေကွဲ ခံစားစရာကို မေ့ပျောက် နေခဲ့လေသည်။

စခန်းမှူး ရဲသော်. . . စေ့စပ်ပွဲထဲသို့ လှမ်းဝင်တော့ အခမ်းအနားမှာ စားပွဲတွေ ခုံတွေတောင် သိမ်းဆည်းနေ ပြီ ဖြစ်သည်။

“ကိုစိုင်းဆေးဗား ဆိုတာများလား. . .”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာကိစ္စများလဲ ခင်ဗျားဟဲ့ ဘယ် သူတွေလဲ. . .”

“ကျွန်တော်က ဒီနယ်မြေမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့

စခန်းမှူး ရဲသော်ပါ. . .”

“ဪ. . .”

“ကိစ္စကိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ. . . ကျုပ်စကားပြောနိုင်ဖို့ စီစဉ်လိုက် ပါမယ်”

‘မယ်’. . . ဘေးတွင် ရပ်နေရာမှ ဒက်ဒီတို့ ရှိရာကို သွားမည်အပြု. . .

“ဒီ. . . ခဏလေးကွာ၊ ကိုယ်စကားနည်းနည်း ပြော လိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ်. . . အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ၊ ကျွန်မ တို့ ပြန်နှင့်ပါ့မယ်”

‘မယ်’. . . ပြန်ရန်ကားဆီသို့ အသွား. . .

“ဟေ့. . . မိုး. . .”

“ဟယ်. . . ကောင်မစုတ် ခုမှလာတယ်”

ဒေါက်တာနန်းမှုံနော်နှင့် အပြန်တွင်ဆုံလေသည်။

“ဆောရီးကွာ. . . ကိုယ်သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလေး လုပ်နေရလို့ပါ. . .”

“ရပါတယ်.. ငါ့အတွက် သိပ်အရေးပါတဲ့ပွဲမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ဆိုပါဦး ဘာတွေ အလုပ်များနေလို့လဲ”

“မနေ့ညက.. ချောက်ထဲကို ကားတစ်စီး ကျပြီး၊ လူနှစ်ယောက် ဆေးရုံကို ရောက်လာတယ်.. တစ်ယောက်က နေရာမှာ ပွဲချင်းပြီးသေသွားတယ်။ အမျိုးသားကွ.. အမျိုးသမီးကတော့ ဆေးရုံမှာ အရေးပေါ်ကုသမှုခံယူပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ ဆုံးသွားတယ်..”

“ဟယ်.. သူတို့က ဇနီးမောင်နှံလား”

“မဟုတ်ဘူး.. အမျိုးသားက အငှားကားမောင်းတဲ့သူ၊ အမျိုးသမီးက တောင်ပိုင်းနယ်မှာ နေတာ၊ အပြန်ခရီးမှာ ဖြစ်ခဲ့တာ.. နာမည်က စောမွန်တဲ့..”

“ဘာ..”

‘မယ်’.. ထိုအမည်ကို ကောင်းစွာ သိပြီးသားပင်၊ စိုင်းဆေးဗား၏ ဇနီးတစ်ဦးပင် မဟုတ်လား..။

“နန်းမို့..”

“ဘာလဲ.. ဒီ”

“ရိုးရိုးသေကြတာရော.. ဟုတ်ရဲ့လား”

“ငါတို့လည်း.. ဒဏ်ရာကို ခွဲစိတ်ရှာဖွေတာတော့

ချောက်ထဲကျတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့်ဆုံးတာကို သိခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့်.. သံသယ ဖြစ်စရာက ကားမှာကွ”

“ဘယ်လို.. ကားမှာ”

“ဟုတ်တယ် ကားနောက်ဘီးမှာ သေနတ်ကျည်ဆံကို သက်ဆိုင်ရာက တွေ့ခဲ့တယ်လေ.. ဒါကြောင့် ကားဘီးပေါက်ပြီး၊ ချောက်ထဲကို ကျသွားတာလို့ ယူဆတာရယ်.. စောမွန် မသေခင် ပြောသွားတဲ့စကားက သိပ်အရေးပါနေတယ်..”

“စောမွန်.. ဘာပြောသွားလဲ”

“ဒီစကားက.. ဘယ်သူ့မှ မပေါက်ကြားစေနဲ့နော်၊ အရေးကြီးတယ်.. စိုင်းဆေးဗားဆိုတဲ့ နာမည်ပဲ”

“ဟင်..”

‘မယ်’အတွေးထဲတွင် စိုင်းဆေးဗား၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုကြီးတစ်ခုကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

“ဘယ်လို ပတ်သက်လဲဆိုတာတော့ မသိဘူး.. ဒီ”

“သူတို့ဘယ်လို ပတ်သက်လဲဆိုတာ ငါသိတယ်”

“နင်.. သိတယ်”

“သိတယ်.. နန်းမို့၊ စောမွန်မသေခင် ငါနဲ့ဆုံခဲ့

တယ်..."

"ဘာ..."

"စောမွန်နဲ့ စိုင်းဆေးဗားဟာ လင်မယားတွေ... သူတို့မှာ ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရှိတယ်၊ စောမွန်ဟာ... ဒီအကြောင်းတွေကို သိအောင်၊ ငါ့ဆီကို လာပြီး ပြောပြတာ... ဒါကို စိုင်းဆေးဗား သိပြီး အပြတ်ရှင်းလိုက်တာလား မသိဘူး..."

"ဒီ..."

"ဘာလဲ... နန်းမို့..."

"ခု... နင်သိတဲ့ကိစ္စကို သက်ဆိုင်ရာကို ပြောပြလိုက်ပါလား... ဒါဆိုရင် တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှာ"

"ငါ့ဘက်က ဘာမှ ထိန်ချန်စရာ မရှိဘူး... စိုင်းဆေးဗား ဆိုတဲ့လူ၊ ရက်စက်ယုတ်မာတာကို ဥပဒေအတိုင်း ဖော်ထုတ်ချင်တာ..."

"ကောင်းပြီ... ငါစီစဉ်ပေးမယ်၊ ခု စခန်းမှူးနဲ့ ငါက ရင်းနှီးတယ်ဟ..."

"ဒါဆိုရင်... အဆင်ပြေတာပေါ့၊ အမြန်ဆုံးသာ စီစဉ်လိုက်..."

"စကားမစပ်... နင့်ကိစ္စ ဘယ်တော့လဲ"

"သိပ်မကြာတော့ဘူး... နန်းမို့"

"ငါ့ဘက်က... ဘာကူညီပေးရမလဲ"

"လိုအပ်ရင် ပြောမယ်... နောက်မှ ပြန်ဆုံမယ်၊ နင် ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်လေ..."

"အေးပါ..."

"သမီးရေ... သွားကြရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့... မာမိ"

ဒေါက်တာနန်းမို့နော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး... မာမိတို့ ကားဆီသို့ လာခဲ့ချိန်တွင်၊ စိုင်းဆေးဗားနှင့် စခန်းမှူး ရဲသော်တို့ သီးသန့်ခန်းတွင် စကားပြောနေကြလေ၏။

"ခင်ဗျား ကြိုက်တာမှာလေ အကောင်းဆုံး အရက်တွေ ရှိပါတယ်..."

"ကျွန်တော်အရက်ကို မကြိုက်ပါဘူး"

"ကောင်းတာပေါ့... ကျုပ်ကို တွေ့ပြီး စကားပြောချင်တာ ဘာကိစ္စများလဲ"

"စောမွန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး... တွေ့ချင်တာပါ"

"ဘာ... စောမွန်၊ ဘယ်က စောမွန်လဲ"

“ခင်ဗျား..တကယ်မသိဘူးလား၊ ကိုစိုင်းဆေးဗား”

“ကျုပ်..တကယ်မသိဘူး။ ခု ခင်ဗျား ပြောမှ ကြားဖူးတာ...”

“ထားလိုက်ပါလေ.. စောမွန်သေဆုံးတာရော၊ ခင်ဗျား သိပြီးရောပေါ့...”

“ကျုပ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ၊ စခန်းမှူးကြီးရယ်...”

“စောမွန် ငှားသွားတဲ့ ကားနောက်မှာ.. ခင်ဗျား ကားတစ်စီးနဲ့ လိုက်သွားတာကို သတင်းရတယ်...”

“စခန်းမှူးကြီး စကားလုံးတွေက.. ကျုပ်နဲ့ စောမွန် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ စောမွန်နောက် ကို ကျုပ်က ဘာကိစ္စနဲ့ လိုက်ရမှာလဲ.. သတင်းမှားတွေ ဖြစ်မှာပါ...”

“သတင်းက မမှားဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ ဆီက ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရခဲ့တဲ့သတင်းပါ.. ခင်ဗျား စီးသွားတဲ့ ကားက.. နံပါတ်(x + - x +)၊ ပါကျဲရိုး အနက်ရောင်၊ အချိန်က ညနေ(၃:၀၀)နာရီ...”

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့အချိန်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကားပေါ်

မှာ ကျုပ်ရှိနေတာ ဟုတ်ပါတယ်.. ဒါပေမယ့် စောမွန် နောက်ကို လိုက်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး.. သူ့ဘယ် ကား ငှားပြီး၊ ဘယ်ကို သွားတယ်ဆိုတာ.. မသိဘူးလေ။ လမ်းမှာ တိုက်ဆိုင်တာလောက်တော့ ဖြစ်မှာပေါ့...”

“ထပ်.. တိုက်ဆိုင်တာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ.. စခန်းမှူးကြီး”

“စောမွန်ကား ချောက်ထဲကျသွားတဲ့ နေရာမှာ ကားဘီးရာတစ်ခုကိုပါ တွေ့ရသလို စီးကရက်ဘူးခွဲတစ်ခု ကိုပါ ရထားပါတယ်”

“ဟင်...”

“ကျုပ်တို့ဘက်က မကြာခင် ဖော်ထုတ်နိုင်မှာပါ၊ ခုလို မေးမြန်းတာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ...”

စိုင်းဆေးဗား.. သူ၏ သတိလက်လွတ် ကိစ္စလေး ကြောင့် သဲလွန်စတစ်ခုကို သက်ဆိုင်ရာမှ ရသွားခဲ့လေပြီ။

“ဆရာ.. ဆရာ”

“ဘာလဲ.. ငမဲ”

“ခုနက ထွက်သွားတာ.. ဒီနယ်မြေက စခန်းမှူး
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ..”

“စောမွန်ကိစ္စကို.. လာပြီး အစ်တာပါ”

“ဟင်.. သူတို့ သိသွားပြီပေါ့”

“သိသွားမှတော့.. တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားမှာပေါ့၊
ခုဟာက သံသယဖြစ်နေတာ.. ငါတို့အမှားပဲကွ၊ ကားကို
ရပ်ပြီး ကြည့်တာရယ်.. စီးကရက်ဘူးခွဲကို လွှင့်ပစ်မိတာ
ရယ်ကွ..”

“ဆရာ.. ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“စခန်းမှူးကို အပြတ်ရှင်းရင်ရှင်း.. မရှင်းရင် ငွေ
နဲ့ ပေါက်ပြီး နှုတ်ပိတ်ရမှာပေါ့..”

“ငွေဆိုတာ လူသည်းခြေကြိုက်တစ်ခုပါ.. ဆရာ
ဒီစခန်းမှူး ခေါင်းမမာနိုင်ပါဘူး..”

“ငဲ့.. မင်းနဲ့ ချိုင်ယု ငွေယူပြီး၊ စခန်းမှူးနဲ့ အပေး
အယူ လုပ်ကြည့်ကွာ..”

“စိတ်ချ.. တပည့်တာဝန်ထားလိုက်ပါ ဆရာ

လည်း အချိန်သိပ်ပြီးဆွဲမနေနဲ့တော့.. အခြေအနေက
သိပ်ပြီး မကောင်းဘူး”

“အေးပါ.. မင်္ဂလာပွဲကို ဒီလထဲမှာ လုပ်ပြီး၊ တစ်
ခါတည်း လစ်မယ်..”

“ကောင်းတယ်.. ဆရာရေ”

“ဆရာကို ပြောရဦးမယ်. . .”

“ဘာလဲ. . .”

“ချိုင့်ယုဆိုတဲ့ကောင်က ဆရာကို အပြတ်ရှင်းဖို့ စီစဉ်နေပြီနော်. . .”

“ငါသိတယ်. . . အိုက်လူ၊ ငါလည်းဝင်းကို အပြတ် ရှင်းဖို့ စောင့်နေတာပဲ”

“ချိုင့်ယုတစ်ယောက်တည်းပဲလား. . .”

“ဟိုကောင်. . . စိုင်းဆေးဗားကိုရောပေါ့”

“ဟာ. . . ဆရာညီမလေး၊ မုဆိုးမ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဘာလို့ ဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ညီမလေး မင်္ဂလာဆောင် မရောက်ခင်မှာဘဲ ရှင်းမှာ. . .”

“ပိပိရီရီ ဖြစ်မှ ဖြစ်မယ်. . . ဆရာအစ်ကိုကြီးရော”

“ဒီကောင်လည်း ဘာထူးလဲ. . . စိုင်းဆေးဗားရဲ့ တပည့်ဖြစ်နေပြီလေ. . . ဘိန်းလေး ရှူလိုက်၊ ထိုင်းဘက်ကို သွားပြီး မိန်းမပွေလိုက်နဲ့ အဟုတ်ကြီး မှတ်နေတာ. . . အလကားကောင်. . .”

စိုင်းဆေးဗား၏ စနစ်တကျစည်းရုံးမှုအောက်တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူ စပ်ခွန်သာ ပါဝင်သွားခြင်းကြောင့်. . .

စပ်ခွန်ထူး. . . တပည့်ဖြစ်သူ အိုက်လူနှင့် တော ထဲမှ ကားဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာ. . . ဘယ်လို စဉ်းစားထားလဲ”

“အဖနဲ့ စကားအပြတ်ပြောပြီး. . . ငါခွဲထွက်မယ်”

“ရပါ့မလားဆရာ. . . ကျွန်တော်တို့ကောင် တော် တော်များများ စိုင်းဆေးဗားက စည်းရုံးထားလိုက်ပြီ”

“တောက်. . .”

စိုင်းဆေးဗားနှင့် ချိုင့်ယုတို့မှ စပ်ခွန်နောင် လက် ရုံးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို မူးယစ်ဆေးဝါး၊ မိန်းမနှင့် ဖြားယောင်း ပြီး. . . စပ်ခွန်ထူး အင်အားချည့်နဲ့အောင် လုပ်ထားပြီးဖြစ် သည်။

စပ်ခွန်ထူးအတွက် အားကိုးစရာ မရှိသလို ဖြစ်နေလေပြီ။
ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အားကိုးပြီး စိုင်းဆေးဗား
နှင့် အပြတ်ရှင်းရတော့မည်။

“ဆရာဒက်ဒီက... ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင်ရော...”

“ငါနောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အကြံအစည်
ကို ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ရမှာပဲကွ...”

“ဝိုး...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ဆရာ နောက်မှာ... ဆိုင်ကယ် (၃)စီး လိုက်လာ
တယ်”

“အိုက်လူ... သေနတ်ထုတ်ထားတော့၊ ဒါဟာ
မရိုးသားဘူး”

ဆိုင်ကယ် (၃)စီးပေါ်မှာ လူ(၆)ယောက် လိုက်ပါ
လာကြသည်။

“ဝိုး...”

“ဝုန်း...”

ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး... လောင်ချာဖြင့် လှမ်းပြီးပစ်

သောကြောင့် ကားမှာ ဘေးသို့ထိုးဆင်းသွားသည်။

“ဝုန်း...”

“ဆရာ...”

“အိုက်လူ...”

ကားမှာ သစ်ပင်ကြီးကို တိုက်မိပြီး ရပ်သွားမှ...
ကားပေါ်မှ နှစ်ယောက်သား ဆင်းပြေးကြရသည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

သေနတ်သံတွေက ဆုတ်တိုက် ပေါ်ထွက်လာပြီး၊
စပ်ခွန်ထူးတို့ နှစ်ယောက်ခေါင်းပေါ်တွင် ကျည်ဆံများ
ဝဲပျံ့နေလေသည်။

“အိုက်လူ... သတိထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှေ့သစ်ပင်ကွယ်မှာ နေရာယူပြီး၊ ပြန်ခုခံမယ်”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

စပ်ခွန်ထူးနှင့် နောက်မှလိုက်ပါလာသူများ...
အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်နေရ၏။

“ဒိုင်း... အား...”

“အိုက်လူ...”

“ဆ. . ဆရာ”

အိုက်လူရင်ဘတ်တွင် သေနတ်ကျည်ဆံ ထိမှန်ပြီး
မြေပြင်တွင် မှောက်လဲကျသွားသည်။

စပ်ခွန်ထူး. . တပည့်ဖြစ်သူကို မသယ်ယူနိုင်တော့
ဘဲ လျှိုလမ်းကြီးအတိုင်း ပြေးထွက်ခဲ့ရ၏. . .

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . .”

“မင်း. . ချိုင့်. . ချိုင့်ယု”

တောလျှိုကြား ရပ်နေသူကား၊ စိုင်းဆေးဗား၏
လက်ရုံး ချိုင့်ယုနှင့် တပည့် (၅)ယောက်. . .

“မင်းမျက်လုံးကောင်းသားပဲ. . စပ်ခွန်ထူး၊ မင်းရဲ့
နောက်ဆုံး သေမင်းနှုတ်ခမ်းဝကို ပို့ဖို့ ရောက်နေတာ”

“စပ်ခွန်ထူးဆိုတဲ့ ကောင်ကို ရှင်လျက်နဲ့. . မင်း
သတ်နိုင်ရင်သတ်. . ရော့လာပြီ”

“ဒိုင်း. . ဒိုင်း. . . ဒိုင်း”

“ဟေ့ကောင်တွေ ပစ်ကြစမ်း”

“ဒိုင်း. . . ဒိုင်း”

သေနတ်သံတွေက ဆူညံပွက်လောရိုက်သွား
တော့သည်။ စပ်ခွန်ထူးကို ရွှေ့နောက်ပိတ်ပြီး ပစ်နေသ

ဖြင့်. . လွတ်လမ်းက သိပ်ပြီး မမြင်မိတော့ပေ။

“ဒိုင်း. . .”

“အား. . .”

စပ်ခွန်ထူး ပေါင်ကို. . သေနတ်ကျည်ဆံမှန်သွား
ပြီး. . သစ်ပင် ခြေရင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

“ဝိုင်းထား. . မလွတ်စေနဲ့၊ အသေပစ်”

“ဟင်. . .”

စပ်ခွန်ထူးကို ပိတ်ဆို့ဝိုင်းရံပြီး. . အနီးဆုံးဆီသို့
လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

စပ်ခွန်ထူး. . ရွှေ့စရာတစ်လမ်းထဲသာ ရှိတော့
သည်။ သူ၏ ဘေးမှ ချောက်ထဲသို့ ခုန်ချဖို့ပဲ ရှိသည်။

ထိုချောက်သည်လည်း အသက်ရှင်စရာ လမ်းမရှိ
သော ချောက်ကြီးတစ်ခုပင်. . မဟုတ်လား၊ သူတို့လက်
ထဲမှာ အသတ်ခံရတာထက် ချောက်ထဲမှာ သေဆုံးရခြင်း
က အဓိပ္ပါယ်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး. . .

“ကဲကွာ. . .”

“ဟာ. . .”

“ဝုန်း”

စပ်ခွန်ထူး. . မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး၊ ချောက်ထဲသို့
ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဟား. . ဟား. . ဟား၊ စပ်ခွန်ထူး မင်းအတွက်
စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“ဆရာ. . ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး. . ဒီကောင့်အရိုးတောင်
ပြန်ပြီး မရနိုင်တဲ့ချောက်ထဲ ခုန်ချတာ. . ကျည်ကုန်သက်
သာတာပေါ့။ သွားကြမယ် ဒီကောင့်ကားကို မီးရှို့ပစ်လိုက်
ကြားလား. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ချိုင့်ယုတစ်ယောက်. . တာဝန်ကျေခဲ့ပြီ ဖြစ်
သောကြောင့် ကျေနပ်စွာ ရယ်မောရင်း၊ ပြန်ခဲ့လေတော့
သည်။

မင်္ဂလာပွဲကို တစ်ပတ်အတွင်း ပြုလုပ်ရန်. . ‘မယ့်’
မိဘနှစ်ပါးလုံးက သဘောတူလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

စိုင်းဆေးဗားတစ်ယောက် မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြင်
ဆင်ချိန်မှာ. . ‘မယ့်’ကို အရင်ထက်ပိုပြီး ကြပ်မတ်လေ၏။

အပြင်သွားလာခွင့် မဆိုထားနှင့်. . ဖုန်းဆက်ခွင့်
ကိုတောင် မပေးတော့ပေ။

အိမ်သို့. . ‘မယ့်’သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ လာရင်
တောင်မှ မျက်ခြည်ပြတ် မခံကြပေ။

‘မယ့်’. . . ဒီနာဒီနှင့် ဆက်သွယ်မှုရရန် အခက်
ကြုံနေလေပြီ. . .

“မမလေး. . .”

“ဟင်. . ကျစ်တူးလေး”

ချုံ့ကွယ်လေးဆီမှ ပုန်းလှို့ပြီး ခေါ်နေသည့် . .
ဂျစ်တူးလေးကို 'မယ်'တွေ့သွားပြီး၊ ချုံနားမှ ပုန်းအိုးတွင်
ပုန်းပင် မြေပေါင်းသင်သလိုနှင့် ထိုင်နေလိုက်သည်။

ဦးကျင်ထုံက . . ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အိမ်မှ ခွေးနက်
ကြီးတွေကို အစာကျွေးနေရင်း . . 'မယ်'ကို ကြည့်နေသည်။

ဂျစ်တူးလေးကိုတော့ မတွေ့ပေ . . .

"မင်း . . ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်လာတာလဲ"

"ဟိုနားမှာ အပေါက်ကလေး လုပ်ထားတာရှိတယ်
မမလေး . . ဘယ်သူမှ မသိဘူး"

"မမလေး . . ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ဆိုတာကို သိချင်
လို့ ကိုဒီနာ လွှတ်လိုက်တာ"

"မင်းလာတာ အတော်ပဲ၊ ငါ့ကို အိမ်က မျက်ခြည်
ပြတ်မခံတော့ဘူး . . ."

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ . . ."

"ဂျစ်တူးလေး . . ဒီနေ့ည မင်းဝင် . . . ကနေ
မောင့်ကို စောင့်ခိုင်းထား၊ မမလေး လစ်တာနဲ့ လွှတ်ခဲ့မယ်"

"စိတ်ချ . . ."

"ပြီးရင် . . မောင့်ကို ပြောလိုက်၊ တစ်ခါတည်း"

မြောက်ပိုင်းထဲက ပြေးနိုင်အောင်ပါ စီစဉ်ထားပါလို့ . .
သူတို့က အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး . . မင်းသွားတော့၊
ခွေးတွေ လွှတ်လိုက်ပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ . . ."

ဂျစ်တူးလေး . . သူဝင်ခဲ့သော အပေါက်ကလေး
ဆီသို့ ပြန်သွားပြီး ထွက်သွားလေသည်။

'မယ်'ကတော့ ဟန်မပျက် . . ပြန်ထကာ အိမ်ကြီး
ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"သမီး . . ."

"ရှင် . . ဒက်ဒီ . . ."

"ဒီည . . ဒက်ဒီ အပြင်ကို သွားစရာ ရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ . . ."

"သမီး ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့"

"သမီးက . . ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ၊ ဒက်ဒီရယ်
မာမီပါ လိုက်မှာလား . . ."

"မလိုက်ဘူး၊ သမီးကိုခုကတည်းက ပြောထားမယ်"

"ပြောပါဒက်ဒီ . . ."

"မင်္ဂလာပွဲ ပြီးတာနဲ့ သမီး . . မောင်စိုင်းဆေးဗား"

နဲ့ ထိုင်းဘက်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်သွားရမယ်”

“ဒက်ဒီ . . .”

“ဘာမှ သမီးပြောမနေနဲ့တော့ . . . ခုရက်အတွင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေပါ။ တစ်ခုခု ဖြစ်လာရင် . . . ဒက်ဒီအဆိုး မဆိုနဲ့နော်”

ဦးစပ်ခွန်နောင် မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။ အိမ်ကြီးထဲရောက်တော့ . . . မာမီ တစ်ယောက်စားပွဲရွှေမှာ ပုလဲတွေ၊ စိန်တွေ သီထားတဲ့ ဆွဲကြိုးဘယ်ကို ကြည့်နေလေသည်။

“သမီးလေး . . . လာပါဦး”

“ဘာများလဲ . . . မာမီ”

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ မောင်စိုင်းဆေးဗားက သမီးလေးအတွက် ဝတ်ဖို့ပေးထားတာ . . . ပုလဲလည်ဆွဲ၊ စိန်ဘယ်ကိုကြီးလေ၊ တန်ဖိုးတော့ ပြောမနေပါနဲ့ကွယ် . . . သိန်းကို ထောင်နားကပ်နေတယ်”

‘မယ့်’အတွက်တော့ ထိုပစ္စည်းတို့သည် ဘာမှ မက်မောစရာ မရှိပေ . . . မာမီရွှေမှာ ဟန်ဆောင်ကိုင် ကြည့်ပြီး . . . နှစ်သက်ဟန်ပြကာ၊ အခန်းဆီသို့ တက်ခဲ့

လေသည်။

အခန်းတံခါးကို သေချာစွာပိတ်ပြီး၊ ခရီးဆောင် အိတ်ထဲသို့ အကျီအဝတ်အစားတွေနှင့် ‘မယ်’စုထားသော ငွေတို့ကိုပါ ထည့်သည်။ ထို့အပြင် အဘိုးအဘွားပေးခဲ့သော ရတနာပစ္စည်းတွေပါ . . . ချန်မထားတော့ပေ။ မောင်နှင့် မယ်ဘဝသစ် ခရီးတွင် အရင်းအနှီးပြုပြီး ဖြတ်သန်းကြရမှာ ဖြစ်သည်။ ‘မယ်’ . . . ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်ပြီး . . . အောက်သို့ဆင်းခဲ့စဉ် . . .

“ဘာပြောတယ် . . . အိုက်ကောလူ၊ သားလေး ပျောက်နေတယ် . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အန်တီ၊ ကားကိုတော့ ပြန်ပြီး တွေ့တယ် . . . လူတော့ မတွေ့ဘူး”

“လုပ်ကြပါဦးကွယ် . . .”

“ကျွန်တော်တို့လည်း တောနင်းပြီး ရှာနေပါတယ်၊ ဆရာစိုင်းဆေးဗား ကိုယ်တိုင် ရှာပေးနေပါတယ် . . .”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘုရား”

ဒေါ်နန်းစောထိပ်တင် တစ်ယောက် ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး . . . ဘုရားတနေလေသည်။

“မာမိ. . ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

“သ. . သမီး. . ကိုငယ် ပျောက်နေတယ်တဲ့”

“ရှင်. . .”

‘မယ်’. . စိတ်ကဲတွင် ကိုငယ်ပျောက်ဆုံးမှုပေါ်မှာ စိတ်ထင်မိသည်။ စိုင်းဆေးဗားနှင့် ကိုငယ်က မသင့်မြတ် သဖြင့်. . စိုင်းဆေးဗား အကောက်ကြံလိုက်လေပြီလား မသိပေ။

ဒက်ဒီ. . ဦးစပ်ခွန်နောင် အရေးတကြီး ခရီးထွက် သွားသည်မှာ ထိုကိစ္စပင် ဖြစ်မည်။

“မာမိရယ်၊ ကိုငယ်. . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . လာပါ”

ဒေါ်နန်းစောထိပ်တင်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး၊ အိပ်ခန်းဆီ သို့ ပို့လိုက်သည်. . ဒေါ်နန်းစောထိပ်တင်မှာ နှလုံးရောဂါ ရှိသဖြင့် စိတ်ထိခိုက် မခံနိုင်သည်ကို သိလျက်နှင့် ဘာ ကြောင့်ခုလို အစ်ကိုလေး သတင်းကို ဘယ်သူက ပြော ခိုင်းသလဲ. . . မသိပေ။

ဒက်ဒီနှင့် ကိုကိုကြီး မဖြစ်နိုင်ပေ. . ဖြစ်နိုင်တာ စိုင်းဆေးဗား ပင် ဖြစ်မည်။

“မာမိ. . ဆေးသောက်လိုက်နော်”

“မသောက်ချင်ဘူးကွယ်. . .”

“သောက်လိုက် မာမိ. . ဒါမှ မာမိစိတ်သက်သာ သွားမှာပေါ့”

“သားလေး. . ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွယ်”

“အစ်ကိုလေး ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး. . မာမိ သား ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

‘မယ်’. . ဒေါ်နန်းစောထိပ်တင်ကို ဆေးတိုက်ပြီး၊ စောင်လေးခြုံပေးလိုက်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ညနေ နေဝင်ချိန်လေးက စတင်ရောက်ရှိနေလေ ပြီ ဖြစ်သည်. . ‘မယ်’ မိခင် ဦးကို ကျောခိုင်းပြီးထွက်သွား ရမှာကို စိတ်ထဲမှာ မကောင်းသော်လည်း၊ ‘မယ်’အတွက် အခွင့်အရေး နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ပေ။

“မာမိရယ်. . သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ရက် စက်ယုတ်မာတဲ့ ဒီလိုလူကို. . သမီး မယူပါရစေနဲ့. . ။

“ဒေါင်. . ဒေါင်. . . ဒေါင်. . .”

“ဟူး. . .”

တိုင်ကပ်နာရီမှ. . ည(၁၀:၀၀)နာရီကို အသံပြု
နေလေပြီ။ ‘မယ့်’.. ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပြတင်းပေါက်မှ
အောက်သို့ချပြီး. . အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မာမီတစ်ယောက်ကတော့. . ဆေးရုံနှင့် နှစ်
ခြုံက်စွာ အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ မာမီအခန်းဝတွင် မိခင်ဖြစ်
သူကို ဦးချကန်တော့ပြီး. . အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ရန်နောက်
ဖေး ပေါက်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။

“ကျွီ. . .”

စေ့ထားသော တံခါးကို ဖွင့်ပြီး. . အပြင်သို့ကြည့်

တော့ ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေပြီ။

‘မယ့်’လေးလံသော. . ခြေလှမ်းတွေနှင့် ပြတင်း
ပေါက်မှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို မယူပြီး. . မှောင်ရိပ်တွေကို
ကွယ်ကာ လာခဲ့သည်။

“ဟင်း. . .”

ဦးကျင်ထုံနှင့် ခြံအလုပ်သမား (၃)ယောက်တော့
အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေကြသည်။

ခွေးနက်ကြီး နှစ်ကောင်က ဘေးတွင်အိပ်လျက်-
‘မယ့်’.. ထွက်မည့်အပေါက်ကို ဘယ်သူမှ သတိ
မထားမိသောကြောင့်. . အခက်အခဲတော့ သိပ်ပြီး မရှိလှ
ပေ. . .။

လျစ်တူးလေး. . ပြထားသော အပေါက်ဝနားသို့
ရောက်တော့. . .

“မိုး. . .”

“မောင်”

မောင့်မျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်မှ ‘မယ့်’၏
အကြောက်တရားတို့သည် လွင့်စင်သွားခဲ့ရသည်။

မောင်က. . ‘မယ့်’လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို

ဆွဲယူပြီး...

“သွားကြမယ်... ဟိုမှာ ကားအသင့်ခေါ်ထားတယ်...”

‘မယ်’... မောင့်လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လိုက်ခဲ့သည်။

“မောင်းတော့ ကိုထိုက်ရေ...”

‘မယ်’နှင့် မောင် ကားပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကားလေး မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

“ကိုဒီနာ... ဘယ်ကို မောင်းမှာလဲ”

“မြောက်ပိုင်းနယ်နိမိတ်နဲ့ လွတ်ရာကို မောင်းဗျာ”

“ဒါဆိုရင်... မိုးအလင်းမောင်းရမှာပဲ”

“မောင်... ဘယ်အထိ သွားမလဲဟင်”

“တောင်ပိုင်းဘက်မှာ... ဖာသာ စီစဉ်ပေးထားတဲ့ အိမ်ကလေးဆီကို ရောက်အောင်သွားရမှာပေါ့... ‘မိုး’ရဲ့ မြောက်ပိုင်းဆိုရင် ပြေးလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မောင်... သူတို့ သိတာနဲ့ လိုက်ကြမှာ...”

‘မယ်’တို့ကားလေးမှာ မြို့အထွက်... လမ်းမဆီသို့

မောင်းနှင်လေတော့သည်။

“ဟယ်... မောင် ရှေ့မှာ...”

မြို့အဝင်အထွက် ဂိတ်တစ်ခုတွင် တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ကားစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လို လုပ်မလဲ...”

“မိုးရယ်... မောင်တို့က မဟုတ်တာ လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဒီ... ”

‘မယ်’... တို့ကားကို ရပ်ခိုင်းသဖြင့် ရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ... ဒီနာ”

“ရဲသော်...”

“ဘာလဲ... မင်း ငါ့ကို ပြောတဲ့ကိစ္စ အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တာလားကွ”

“ဟုတ်တယ်...”

“ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲလေ... ငါတို့ဆီကို တိုင်ကြားထားတာ မရှိသေးဘူးဆိုတော့... တားမြစ်ခွင့် မရှိဘူး။ ကလေးတွေမှ မဟုတ်တာဘဲကွာ... အသက်

ပြည့်လို့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေပြီပဲ. .
သွားကြတော့. . ."

"ကျေးဇူးပဲ. . ရဲသော်"

"မလိုပါဘူးကွာ. . ."

ကားလေးမှာ လုံခြုံရေးဂိတ်တဲဆီမှ မောင်းထွက်
ခဲ့လေတော့သည်။

"ခွမ်း. . ."

"ဘာပြောတယ်. . ငမဲ့၊ မယ်ဒီမီး ဟို့. . တယော
သမား နောက်ကိုပါသွားပြီ ဟုတ်လား. . . ပြောစမ်း"

စိုင်းဆေးဗား လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို နံရံသို့ ပစ်
ပေါက်ပြီး၊ ဒေါသတွေက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေ
လေသည်။

"ဟုတ်တယ်. . ဆရာ၊ ညက ပါသွားတာ. . ."

"တောက်. . ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာ၊ စိုင်းဆေးဗား
ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ လုပ်လို့ မရဘူး။ တွေ့
ကြသေးတာပေါ့. . မင်းတို့လည်း ဘာမှ အသုံးကျတဲ့
ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး. . ခွေးကောင်တွေ အလကားပဲ"

ငမဲတို့ (၃)ယောက်လုံးဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ၊ ခေါင်း

ငုံပြီးနေကြ၏။

“မင်းတို့ကို မြို့ပေါ်မှာ ထားထားတာ.. မယ်ဒီမိုး
ဘာတွေ လုပ်သလဲဆိုတာကို သိအောင်လေ၊ ခုတော့
ဟိုတယောသမားနဲ့ ဖြစ်နေတာတောင် ဘယ်သူမှ မသိ
ဘူး.. တော်တော် တော်တဲ့တပည့်တွေ.. . ငမဲ”

“ဗျာ.. ဆရာ”

“ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်မှာ ရှိလဲဆိုတာ ချက်ချင်း
စုံစမ်းပြီး.. . ငါ့ကိုပြော.. . အေး မသိဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ့်
သမိုင်းကြောင်းကို ကိုယ်ရွေးထားကြတော့.. . ခုသွားကြ”

“ဟုတ်.. . ဟုတ်ကဲ့.. .”

ငမဲတို့ထွက်သွားပြီး.. . စိုင်းဆေးဗား၊ ဦးစပ်ခွန်နောင်
အိမ်ဆီသို့ ကားဖြင့်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

စိုင်းဆေးဗားအတွက် အရင်းအနှီးကြီးမားသော
မယ်ဒီမိုးကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရခြင်းပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ
ဖြေသိမ့်၍ ရမည်မဟုတ်.. .

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကံဇာတာ မကောင်းတော့
ဘူးလို့ မှတ်ကြပေတော့ဟေ့.. .”

စိုင်းဆေးဗား.. . အံ့ကိုကြိတ်ပြီး၊ ရင်ထဲတွင်

တောက်လောင်နေသော မီးကို ငြိမ်းသတ်ရန်ခက်နေ
လေပြီ။

ခြံဝန်းကြီးထဲ စိုင်းဆေးဗား မောင်းဝင်လိုက်သည်နှင့်
“မောင်ဆေးဗား.. . လာကွာ”

ဦးစပ်ခွန်နောင်.. . ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် အိမ်
ပေါက်ဝမှ ဆီးကြိုလေသည်။

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ.. . ဦးစပ်ခွန်နောင်”

“ဒီခွေးမကို ရအောင် ပြန်ခေါ်ပါမယ်.. .”

“ဘာလဲ ကျုပ်က.. . သူများအသုံးတော်ခံပြီးသား
ကို ယူရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ဆေးဗား ဘာဖြစ်ချင်
လဲဆိုတာကို ပြောပါ”

“ကျုပ်ဖြစ်ချင်တာက.. . ဒင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး
အသက်ကို နုတ်ယူချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ်ရှေ့မှာ.. .
ဒင်းတို့သေတာကို အရသာခံပြီး ကြည့်ချင်တယ်.. .”

ဦးစပ်ခွန်နောင်.. . ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်-

“မောင်စိုင်းဆေးဗား ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်
လို့.. . အန်ကယ် ကတိပေးပါတယ်”

“ကျုပ်ဘက်က ဘယ်လောက်ထိ နစ်နာသွားတယ် ဆိုတာ.. ခင်ဗျားတို့ သိမှာပါ”

“သိ.. သိပါတယ်ကွယ်”

“မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေက ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး.. ကျုပ်သိက္ခာကို ထိပါးတာ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်လို့ မရဘူး.. ဘာမဟုတ်တဲ့ လမ်းဘေးက ကောင်က လုပ်သွားတာကို ခံရတာ၊ သေလောက်အောင် နာတယ်.. ခွေးကိုက်တာထက် နာတယ်ဗျ.. ခင်ဗျားလူယုံတွေ ဘာအသုံးကျလဲ”

“သူတို့ကို ကျုပ်ဆုံးမထားပါတယ်..”

“တစ်ခါတည်း.. သတ်ပစ်ရမှာ အသုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ.. ဘာသတင်းကြားလဲ”

“စုံစမ်းနေပါတယ်..”

“သူတို့ သတင်းရတာနဲ့ ကျုပ်ကို အသိပေးပါ.. ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရှင်းမယ်”

“စိတ်ချပါ.. မောင်စိုင်းဆေးဗား”

စိုင်းဆေးဗား.. နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ အိမ်ကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ကျင်ထုံ..”

“ဗျာ.. ဆရာကြီး”

“မင်း.. ဒီကောင်နေတဲ့ ဘုရားကျောင်းက ဟို.. ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးကို ဖမ်းပြီး ရအောင်မေးစမ်း”

“အမြန်ဆုံး သိအောင် လုပ်ခဲ့နော်..”

“စိတ်ချပါ.. ဆရာကြီး”

ကျင်ထုံ.. သူ့လက်ပါးစေ တပည့်(၃)ဦးနှင့်အတူ ဘုရားကျောင်းဆီသို့ ဂျစ်ကားလေးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာကျင်ထုံ..”

“ဘာလဲကွ..”

“ဟို ဘုန်းတော်ကြီးကို ဖမ်းလို့ ကောင်းပါ့မလား”

“သူ့ကို မဖမ်းရင် ငါတို့ကံကြမ္မာ မကောင်းတော့ဘူးကွ.. စိုင်းဆေးဗားဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ သေနတ်ပြောင်းဝက.. ငါတို့ ကျောပြင်ကို ချိန်ထားပြီလား မသိဘူး”

“ဒီတစ်ခါ.. မယ်ဒီမိုး လုပ်သွားတာ ပိပီရီရီဗျာ”

“ဟုတ်တယ်.. ဘယ်လိုမှ ထင်တောင်မထင်ထားဘူး၊ ဒီလောက်မျက်စိများစွာ နားများစွာထဲက ဘာသံမှ

မကြားရအောင် လုပ်သွားနိုင်တယ်.. ဒါနဲ့ သေနတ်တွေ
ပါရဲ့လား.. "

"ပါတယ်.. ဆရာကျင့်ထုံ"

"လိုအပ်မှ သုံးနော်"

ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင် လာ
ခဲ့သည်။

ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီး.. ခပ်အေးအေးပဲ
ထွက်လာပြီး.. "

"ဘာကိစ္စများလဲကွယ်.. "

"ကိစ္စကတော့.. ခင်ဗျားတပည့် ဒီနာဒီဘယ်မှာလဲ"

"သူမနေ့ည ကတည်းက ထွက်သွားတယ်"

"ဘယ်ကို သွားတာလဲ.. "

"ဒါတော့.. မပြောခဲ့ဘူး"

"ခင်ဗျား.. မညာနဲ့နော်"

"မောင်ရင်တို့ကို ညာတော့ရော၊ အတွက်
ဘာအကျိုးထူးမှာ မှီလို့လဲကွယ်၊ ကျုပ်တကယ် မသိတာပါ"

"ကြာတယ်ကွာ.. ခေါ်ခဲ့"

"မောင်ရင်တို့ ခေါ်ချင်တိုင်း ခေါ်လို့ ရမယ်မထင်"

ပါနဲ့.. "

"ဟင်.. "

"ဟာ.. "

ဘုန်းတော်ကြီးက.. ပစ္စတိုဖြင့် ကျင်ထုံနဖူးကို ချိန်
ရွယ်လိုက်သည်။

"ကျုပ်နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ လက်နက်ကို ကိုင်ရတာ
ကို စိတ်ထဲမသန့်ပါဘူး.. ဘုရားသခင်ကခွင့်လွှတ်တော်
မူမှာပါ.. မင်းတို့လာမယ်ဆိုတာကို ကြိုပြီး ထွက်ဆထား
တာ.. မင်းကောင်တွေရဲ့ သေနတ်တွေကို ချခိုင်းလိုက်
စမ်း.. "

"ဟေ့.. ဟေ့ကောင်တွေ သေနတ်တွေ ချလိုက်"

"ဘုတ်.. ဘုတ်"

ကျင်ထုံတပည့်နှစ်ဦး.. သေနတ်တွေကို ကြမ်းပြင်
တွင် ချထားလိုက်ပြီးနောက်.. "

"မင်းတို့သခင်ကို ပြောလိုက်.. ဒီနာဒီတို့ နှစ်
ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်ပြီးခေါ်ခိုင်းဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူး
တစ်ခုပဲ ဖြစ်မယ်.. ငါအသက်ရှင်နေသရွေ့ ပြန်ခေါ်လို့
မရစေရဘူး.. ကြားလား"

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ထပ်ပြီး. . . ပြောလိုက်ဦး၊ ခုပြောတဲ့သူဟာ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး မဟုတ်ဘူး. . . ခွန်ပေါ်လူလို့ ပြောလိုက်စမ်း. . .”

“သွားကြတော့. . .”

ကျင်ထုံတို့ ကားပေါ်သို့ ပြန်ပြီးတက်ကာ မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

“စပ်ခွန်နောင်. . . မင်းနဲ့ ငါရဲ့ ရာဇဝင်ကြွေးကို ခုတော့ပြန်ပြီးဆပ်ခွင့် ရပြီပေါ့ကွာ. . . ငါ့ညီမဟာ မင်းကြောင့် သေရသလို၊ ငါတူမလေး မယ်ဒီမိုးကို. . . မင်းကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချတာကို ငါကယ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ငါ့ညီမလေး အတွက် မင်းကို ငါကိုယ်တိုင်သတ်ဖို့ စောင့်နေခဲ့တာ. . . ခုတော့ ဒီရက်ကို ရောက်ပြီဟေ့. . . .”

ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး ခွန်ပေါ်လူ. . . အပေါ်ဝတ်ရုံကြီးကို ချွတ်ပြီး. . . အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ခွန်ပေါ်လူ. . . ဒီနာဒီနှင့် မယ်ဒီမိုးတို့ နောက်ကို အမိ လိုက်သွားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“အား. . . ကျွတ်. . . တွတ်. . .”

“လူလေး. . . မထနဲ့ဦးကွယ်၊ ဒဏ်ရာတွေက မသက်သာသေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အဘ”

စပ်ခွန်ထူး ကချင်လူမျိုး နောင်ချိုထံတွင် ရောက်နေသည်မှာ တစ်ပတ်ပင် ပြည့်လေပြီ ဖြစ်သည်။

စပ်ခွန်ထူးကို ချောက်ထဲမှ ကယ်တင်ခဲ့သူ မဟုတ်လား. . . ချောက်ထဲကျခဲ့သည့် ဒဏ်ရာကြောင့် သေကံမရောက်ခဲ့သော်လည်း စပ်ခွန်ထူး၏ ညာဘက်ခြေထောက်မှာ ကျိုးသွားခဲ့ပြီး. . . ဦးခေါင်းပိုင်းတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ဒို့အပြင် ပေါင်ကို သေနတ်ကျည်ဆံ ထိမှန်သောဒဏ်ရာပါ

ရှိနေ၍ အိပ်ရာထဲမှ မထနိုင်သေးချေ။

“အဘ. . .”

“လူလေး. . . ဘာပြောချင်လဲ”

“ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာတွေ ဘယ်တော့လောက်မှ သက်သာမှာလဲ. . .”

“အင်း ခေါင်းနဲ့ ပေါင်က ဒဏ်ရာကတော့ မကြာခင် ပျောက်သွားနိုင်ပေမယ့်၊ ကျိုးသွားတဲ့ ခြေထောက်ကတော့ တော်တော်လေးကို ကုရဦးမှာကွယ်”

“တောက်. . .”

စပ်ခွန်ထူး. . . စိုင်းဆေးဗားနှင့် ချိုင့်ယုကို လက်တုံ့ပြန်လိုသောစိတ်က ပြင်းထန်စွာ ရှိနေလေသည်။

စိုင်းဆေးဗားတို့ကတော့ စပ်ခွန်ထူးကို သေသွားပြီဟု ထင်ထားကြသည်။ စပ်ခွန်ထူး ခုန်ချခဲ့သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးမှာ တကယ်ဆိုရင်. . . အသက်ရှင်စရာ လမ်းမရှိချေ. . . ။

စပ်ခွန်ထူး. . . ကံကောင်းထောက်မပြီး၊ ချောက်ထဲမှ နွယ်ကြီးတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်မိပြီး၊ အောက်သို့ဆင်းခဲ့ရပေမယ့်. . . ပေါင်မှ ရထားသောဒဏ်ရာကြောင့် ချောက်

အောက်ခြေသို့ ပြုတ်ကျခဲ့သည်။ အောက်မှ ကျောက်တုံးနှင့် ရိုက်မိပြီး၊ ခြေထောက်နှင့် ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်းသာ. . .

“အဘ တောင်ပေါ်တောထဲမှာ ဘာသတင်းတွေ ကြားလဲ. . .”

“ဟိုတလောက အစိုးရတပ်တွေ အထူးစစ်ဆင်ရေး လုပ်ပြီး တောထဲက. . . ဘိန်းစခန်းတော်တော်များများကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ. . .”

“ဟင်. . .”

“သစ်နက်စခန်းသတင်းရော အဘ ဘာကြားလဲ”

“ဒီသတင်းတွေကို အဘမြေးလေး၊ ကနူးလာမှ မေးကြည့်ကွယ်. . . သူက တောင်ပေါ်တောထဲကို မကြာခဏသွားတယ်လေ”

ကနူးနဲ့ စပ်ခွန်ထူးက အဘဆီကို ရောက်ပြီး သတိရကတည်းက သိကျွမ်းပြီးသား လူတွေဖြစ်ခဲ့သလို စပ်ခွန်ထူးပေါ်တွင် ကျေးဇူးရှိသော လူတစ်ယောက်ပင်။

“အစ်ကို. . . သက်သာလား”

“အေး. . . သက်သာပါတယ်၊ မင်းလက်ထဲက ဘာ

ကြီးလဲဟ..."

"ကနူး.. အထုပ်တစ်ခုကို ထမ်းပြီးဝင်လာသော ကြောင့် စပ်ခွန်ထူး မေးလိုက်သည်။

"ဒီဆေးက.. အစ်ကိုအတွက် အရမ်းကို အသုံး ဝင်တဲ့ ဆေးမြစ်တစ်ခုပဲ"

"ဟေ..."

"တောထဲမှာ အလွန်ရှားပါးသည့် စကားဝါခါးပင် ရဲ့ အမြစ်တွေလေ..."

"ဘာ.. အသုံးကျတာလဲ၊ ကနူးရဲ့..."

"ဒီအမြစ်က ခြေကျိုး လက်ကျိုးဒဏ်ရာတွေကို အမြန်ဆုံး ပျောက်တယ်ဆိုလို့.. ကျွန်တော်ရအောင် ရှာ လာတာ..."

"ကနူး..."

"ဗျာ.. အစ်ကို"

"မင်းနဲ့ အဘကျေးဇူးကို.. ဒီတစ်သက် မမေ့ပါ ဘူးကွာ"

"ရပါတယ်အစ်ကိုရာ.. ခုလို တောကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဆုံဖို့ဆိုတာ ရှေးရေစက်မပါ

ရင် မရပါဘူး.. အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ရှေးရေစက် တစ်ခုကြောင့် ဆုံခဲ့ကြတာပါ"

"ကနူး..မင်း သစ်နက်စခန်းသတင်း ဘာကြား လဲ..."

"သစ်နက်စခန်းကို အစိုးရတပ်တွေက သိမ်းပိုက် သွားပြီ"

"ဘာ..."

"ဟုတ်တယ်.. အစ်ကို၊ တိုက်ပွဲက အတော်ကို ပြင်းထန်တယ် ထိုင်းဘက်က ကြေးစားအပ်တွေပါ.. ပါ တယ်လို့ကြားတယ်၊ သေတာလည်း မနည်းသလို အဖမ်း ခံရတာလည်း အများကြီးပဲ.. ခေါင်းဆောင်(၃)ဦးထဲက နှစ်ဦးကတော့ လွတ်မြောက်သွားတယ်.. တစ်ဦးကတော့ ဖမ်းမိသွားတယ်လို့ ကြားတယ်"

"မင်း.. နာမည်တွေ သိလား၊ ကနူး..."

"ခဏနေဦး.. ကျွန်တော်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ သစ်နက်စခန်းကနေ ထွက်ပြေးလာတဲ့ တစ်ယောက်ဆီက သိလာရတာ.. စိုင်းဆေးဗားနဲ့ ချိုလှယ်တို့ကတော့ ကိုယ် လွတ်ရုန်းပြီး.. ပြေးသွားကြတယ်။ စပ်ခွန်သာဆိုတဲ့ လူ

ကတော့ မိသွားတယ်.. အစ်ကို”

“ဟင်..”

အစ်ကိုဖြစ်သူ တစ်ယောက်၏ ကံကြမ္မာကို သိလိုက်ရပြီး.. စိတ်ထဲမှာ မကောင်းပေမယ့်၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ချေ..

“သူ့ကို မိတာလည်း ပစ်ခတ်ပြီး မိတာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုရ ဘိန်းမူးပြီး အိပ်နေတာကို မိတာ.. ဒီလောက်တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာတောင် သူက ဘိန်းရှူမပျက်ဘူးတဲ့..”

စပ်ခွန်သာ.. ခုလို ဘိန်းသမားဘဝကို ရောက်အောင်ပို့ခဲ့သူက စိုင်းဆေးဗားပင် မဟုတ်လား..

စပ်ခွန်ထူးအတွက် ရာဇဝင်ကြွေးတွေက များစွာ ရှိနေလေပြီ ဖြစ်တော့၏။

ခွန်ပေါ်လူ.. အမည်ကို ကြားရကတည်းက၊ စပ်ခွန်နောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့သည်။

ခွန်ပေါ်လူသည် ယခင်က.. မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်တွင် ကြောက်စရာကောင်းသော သေနတ်သမားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ညီဖြစ်သူ စပ်ခွန်ပေါ်.. နှင့် ပတ်သက်ပြီး.. ခွန်ပေါ်လူကို ရင်းနှီးခဲ့ပြီး.. ခွန်ပေါ်လူ အကူအညီဖြင့် စီးပွားရေးများစွာကို တိုးပွားစေခဲ့သည်။

စပ်ခွန်နောင်ပေါ်တွင် ခွန်ပေါ်လူ.. သစ္စာရှိသော သေနတ်သမားအဖြစ်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့်..

ခွန်ပေါ်လူ ညီမပေါ်တွင်.. မကောင်းစိတ်မွေးပြီး

နောက်၊ ခွန်ပေါ်လူကို အယုံသွင်းပြီးနောက်. . အရက်ထဲတွင် အဆိပ်ခတ်ကာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အလောင်းကို ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ပစ်ချခဲ့ပြီး အစ ဖျောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း. . .

ခု. . ခွန်ပေါ်လူ မသေဘဲ၊ ပြန်ပြီး ပေါ်ထွက်လာပြီ ဖြစ်၏။

“စော. . .”

“ကိုခွန်နောင်”

“ငါတို့ ဒီမှာ ဆက်ပြီးနေလို့ မရတော့ဘူး”

“ရှင်. . .”

“ဟုတ်တယ်. . မင်းသားအကြီးကောင်ကို ဖမ်းမိသွားပြီ၊ စိုင်းဆေးဗားတို့လည်း ရှောင်ပုန်းနေကြရပြီ. . .”

“ဘယ်လို. . လုပ်ကြမလဲ”

“ငါတို့ဆီကို မကြာခင်. . သက်ဆိုင်ရာက ရောက်လာမှာ သေချာတယ်၊ ဒီတော့ ယူစရာရှိတာကို ယူပြီး. . ထိုင်းဘက်ကို ကူးရမှာပဲ. . .”

“ကျွန်မ သားလေးကရော. . .”

“ဒီကောင်သမား၊ ငါတာမှ မကြားသေးဘူး. . .”

“ကိုခွန်နောင်. . ရှင်၊ ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ. . ကျွန်မသားလေး အသက်ရှင်ရက်ရော ရှိသေးရဲ့လား”

“မင်းအမေးစကားကို ငါမဖြေနိုင်သေးဘူး. . စော၊ ကဲအချိန်သိပ်မရတော့ဘူး. . မင်း ဒေါ်ခမ်းနွဲ့တို့နဲ့ လိုက်သွား. . ငါဒီမှာ ကိစ္စလေး အပြတ်ရှင်းပြီးရင် လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကိုခွန်နောင်ရယ်. . ကျွန်မတို့ အသက်အရွယ်တွေနဲ့ တောထဲမှာ ထပ်ပြီးဘဝ မနှစ်မြုပ်ပါရစေနဲ့တော့ ဒီမှာပဲ နေတော့မယ်. . အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အဖမ်းခံတော့မယ်. . .”

“ဟာကွာ. . မင်း ခေါင်းမမာစမ်းနဲ့ စော”

“ကျွန်မ ခေါင်းမာတာ မဟုတ်ပါဘူး. . ရှင့်ရဲ့ အမှောင်လောကထဲကို ကျွန်မဆက်ပြီး မလိုက်ချင်တော့ဘူး. . .”

“စော. . .”

“ကျွန်မရောဂါက. . ရှင့်နောက်ကို လိုက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မရှိတော့ဘူး. . ကိုခွန်နောင်၊ ကျွန်မ

အများကြီးနောင်တ ရနေပါပြီ။ သမီးလေးကို စိုင်းဆေးဗားလက်ထဲ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာ ထည့်ပေးခဲ့တဲ့ . . မေတ္တာအကျိုးကို ကျွန်မတို့ ခံစားနေရပါပြီ . . ရှင်လည်း ထပ်ပြီး မမိုက်ပါနဲ့တော့ . . .”

“ကဲ . . တော်ကွာ မင်းမလိုက်ချင်ရင် နေခဲ့၊ အေး . . ငါကတော့ ဆက်ပြီးလုပ်စရာ ရှိတာကို လုပ်ရမှာပဲ . . ကျင်ထုံ”

“ဗျာ . . ဆရာကြီး”

“ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေလို့မရတော့ဘူး၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီး . . အမြန်ဆုံးထွက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဆရာကြီး”

“ကိုခွန်နောင် . . .”

“သွားစမ်း . . . ကွာ”

ဒေါ်နန်းစောထိပ်တင်ကို ဦးစပ်ခွန်နောင် . . တွန်းထားခဲ့ပြီး၊ ကားတစ်စီးဖြင့် ဦးဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည် . . .

ဦးစပ်ခွန်နောင်အတွက် နောက်ဆုတ်စရာ မြေမရှိတော့ပြီ . . သူ့အားကိုးစရာဆိုလို့ . . စိုင်းဆေးဗားသာ ရှိ

သော်လည်း၊ မယ်ဒီမိုးကြောင့် စိုင်းဆေးဗားထံမှ ယုံကြည်မှု မရနိုင်တော့ပေ . . . ။

“ကျင်ထုံ . . .”

“ပြောပါဆရာ . . .”

“ငါတို့ . . ရွှေချောင်းတွေရော ပါရဲ့လား”

“ပါတယ် . . ဆရာ”

“အဲဒါက . . ငါတို့အတွက် သိပ်အရေးပါတယ်”

“စိုင်းဆေးဗားဆီကို မသွားတော့ဘူးလား”

“မလိုတော့ဘူး . . ဒီကောင်က ငါ့ကိုကောင်းတာဟိုကောင်မကြောင့်လေ . . ဒီဂျိဟ်မ မရှိတော့မှ ငါ့အပေါ်မှာ ကောင်းပါ့မလား၊ ကျင်ထုံ ငါဆိုတဲ့ကောင်က တောထဲက လာတဲ့ကောင်ပါ . . ဘာမှ မပူနဲ့ လူအင်အားကို လပိုင်းအတွင်း ဆယ်ဆလောက်ရအောင် လုပ်ပြနိုင်တယ်၊ မင်းစောင့်ကြည့်ထား . . .”

“ဆရာကြီး . . .”

“ဘာလဲ . . .”

“ဟိုခွန်ပေါ်လုကို နောက်မှ ရှင်းပါလား၊ ခု ကျွန်တော်တို့နောက်ကို သက်ဆိုင်ရာက လိုက်နေတာ ဆိုတော့

အချိန်မရမှာ စိုးလို့ပါ။ . . ”

“ကျင့်ထုံ . . ဒီကောင်ကို ငါမသတ်ရင်၊ ငါ့ကို ဒီကောင် သတ်မှာကွ . . ဒီကောင်က ငါထက်ပိုပြီး ရက်စက်တယ်၊ ပြီးတော့ တောကျွမ်းတယ် . . ”

“ခုထဲက ရှင်းပြီးသွားရင် . . ငါရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ အနှောင့်အယှက်ကင်းမှာ . . ”

“ဆရာကတော်အတွက်ရော . . ”

“သူက ငါ့ပြစ်မှုနဲ့ မဆိုင်တဲ့လူဆိုတော့ သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . မေးမြန်းတာလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ သူ့အတွက် ပူမနေနဲ့တော့ . . ”

ဘုရားကျောင်းနားဆီသို့ ကား(၃)စီး၊ လူ(၁၅)ယောက် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ဝင်လာပြီး။

“ဟေ့ကောင် . . ခွန်ပေါ် ထွက်ခဲ့လေ၊ ငါလာပြီကွ”

ဘုရားကျောင်းထဲမှ ဘာသာမှ ထွက်မလာတာကြောင့် . .

“ကျင့်ထုံ . . ဝင်ပြီး ရှင်းမယ်”

“ဒိုင်း . . ဒိုင်း . . ဒိုင်း”

သေနတ်သံများ ဆူညံပွက်လောရိုက်ကာ ပဲ့တင်

ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဆရာကြီး . . ခွန်ပေါ်လူ မရှိဘူး”

“ဘုရားကျောင်းကို မီးရှို့ခဲ့ကွာ . . ”

ဘုရားကျောင်းကြီးကို စတင်ပြီး . . မီးရှို့ချိန်တွင်

“ဦးစပ်ခွန်နောင် . . ခင်ဗျား၊ လက်နက်ချပါ”

“ဟင် . . ”

“ဟာ . . ”

သက်ဆိုင်ရာ တပ်ဖွဲ့များ၏ . . ပိတ်ဆို့ ဝိုင်းရံထား

ခြင်းကို ခံနေရပြီ ဖြစ်၏ . .

“ဆရာကြီး . . ”

“ပြန်ပြီး ပစ်ကွာ . . ”

“ဒိုင်း . . ဒိုင်း . . ”

ဦးစပ်ခွန်နောင်တို့ဘက်မှ စတင်ပြီး တိုက်ခိုက်သ

ဖြင့် . . သက်ဆိုင်ရာတပ်ဖွဲ့တွေက ပြန်ပစ်ခတ်လေသည်။

“ဟာ . . ”

ဦးစပ်ခွန်နောင် . . အခြေအနေကို သဘောပေါက်

သွားသည် . . သူ့လူတွေအားလုံး အခြေအနေမကောင်း

တော့ခြင်းကြောင့် ထွက်ပေါက်ရှာရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ပစ်ခတ်နေသည့်ကြားမှ ဦးစပ်ခွန်နောင်အနောက်
ဘက်ဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ . .

“ဆရာကြီး. . .”

“ဒိုင်း. . .”

“အ. . .”

ကျင်ထုံတစ်ယောက် သက်ဆိုင်ရာတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ
၏ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ဦးစပ်ခွန်နောင်. . . နောက်သို့ မလိုက်
နိုင်တော့ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ဦးစပ်ခွန်နောင်ကတော့. . . ခြေကုန်တင်ပြီး၊ ပြေး
ထွက်ခဲ့သည့်နောက်ကို စခန်းမှူးရဲသော် လိုက်ခဲ့ပေမယ့်၊
တောကျွန်းလှသော စပ်ခွန်နောင်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်း မရှိ
လိုက်ချေ. . . ။

ဦးခွန်ပေါ်လူ စကားကြောင့်. . . မယ့်ဒီမိုး၊ မယ့်နိုင်
အောင် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“ဒါဆို. . . သမီးက သူတို့သမီးအရင်း မဟုတ်ဘူး
ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး. . . သမီးရေ၊ ဦးစပ်ခွန်နောင်ရဲ့ တူမ၊
ဦးလေးရဲ့ တူမလေးပါ. . .”

“ဟင်. . .”

“ဦးလေးကို သူကသေပြီဆိုပြီး ချောက်ထဲမှာ ပစ်ချ
ခဲ့တယ်. . . ဦးလေးရဲ့ ကံပဲဆိုရမှာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ခပ်တဲ့
အဆိပ်က ဦးလေးအသက်ကို နှုတ်မယူနိုင်ခဲ့ဘူး. . . ဒါပေ
မယ့် ချောက်ထဲကို ပစ်ချခဲ့တဲ့ဒဏ်ကြောင့် ဦးလေးဟာ.

(၃)နှစ်လောက် လူ့လောကထဲကို ပြန်မဝင်နိုင်ဘဲ၊ ဆေးကု
နေခဲ့ရတယ်... နောက်ဘုရားကျောင်းမှာ နေပြီး၊
စပ်ခွန်နောင်ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်...
သူ့ရဲ့အင်အား ကောင်းမှုကြောင့် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တော့ဘူး၊
ဘုရားသခင်ထံမှာ သားတော်အဖြစ် နေထိုင်ရင်း...
ရက်စက် သတ်ဖြတ်ခြင်းတွေကို စိတ်ကုန် လာခဲ့တယ်...
ခုသမီးနဲ့ လူလေးတို့ကြောင့် ဒီသေနတ်ကို မလွဲသာလို့
ပြန်ကိုင်ရတာ”

“ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ရှင်းပါ
မယ်...”

“လူလေး... ဘာမှစိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ကွာ၊
တစ်ခါတစ်ခါ လူ့လောကကြီးမှာ ရက်စက်ယုတ်မာသူတွေ
ကို ရှင်းလင်းရတာကလည်း ကောင်းမြတ်တဲ့ အလုပ်တစ်
ခုပါပဲ...”

“ဟို... ဦးစပ်ခွန်နောင်တို့ အခြေအနေတွေက
အတော့်ကို ဆိုးဝါးသွားပြီဆို... ဟာသာ”

“ဟုတ်တယ်... မြောက်ပိုင်းနယ်မှာ စပ်ခွန်နောင်
ရဲ့ သြဇာ လွှမ်းမိုးမှုကြီးက ကျဆုံးသွားပြီ... သူ့ရဲ့လက်ရုံး

တပည့်တွေလည်း မရှိကြတော့ဘူး... သူ့အားထားတဲ့
သားနှစ်ယောက်လုံးလည်း သူ့ဘေးမှာ မရှိတော့ဘူးဆို
တော့... သူ့ဘာမှ မတတ်သာတော့ပါဘူး”

“ဦးစပ်ခွန်နောင်က... ဘယ်ကို ရောက်သွားပြီလဲ”

“ဟိုကောင်... စိုင်းဆေးဗား ရှိတဲ့ဘက်ကို ကူးမှာ
ပေါ့”

“ဒါဆိုရင်... ဟာသာရယ်၊ သူတို့တောင်ပိုင်းကို ထိုး
ဖောက်ပြီးဝင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူးပေါ့”

“မထင်နဲ့ လူလေး... စပ်ခွန်နောင်က အဆိပ်မရှိ
တော့ပေမယ့်၊ ဟိုကောင် စိုင်းဆေးဗားက မင်းတို့နှစ်
ယောက်လုံးကို အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့်
ဟာသာ ဒီသေနတ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားရတာပါ... လူလေး
လက်ချောင်းတွေက တယောထိုးဖို့ပဲ၊ ဘုရားသခင်က ပေး
ထားတာလေ... ပြီးတော့ စိုင်းဆေးဗားကောင်တွေက အနံ့
ခံသိပ်ပြီးကောင်းကြတာ၊ ကဲ မင်းတို့လည်း အနားယူကြ
ပါဦး... ဟာသာ အပြင်ထွက်ပြီး သတင်းနားစွင့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မောင်...”

“မယ်. . ပြောလေ”

“မယ်. . နဲ့မောင် တောင်ပေါ်ဒေသကနေ မြေပြန့်
ကို သွားကြမှ သူရန်က လွတ်မယ်ထင်တယ်”

“မောင်တစ်ခု စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာရှိတယ်. .
မယ်”

“ဘာများလဲ. . . မောင်”

“အခုလို ဥပဒေမဲ့ကောင်တွေကို ရှောင်ပုန်းပြီး ပြေး
နေရတာကို ခံပြင်းတယ်. . ပြီးတော့ စိုင်းဆေးဗားဆိုတဲ့
ကောင်က ဥပဒေမဲ့ လုပ်ကိုင်နေတာကို ရင်ဆိုင်လိုက်
ချင်တယ်. . .”

“မောင်ရယ်. . သူတို့က သေနတ်တွေနဲ့ ဘဝရပ်
တည်နေကြတာ. . မောင့်မှာက အနုပညာနဲ့ ဘဝရပ်
တည်နေတာ လုံးလုံးကြီး ဆန့်ကျင်နေတယ်”

“မယ်. . ရယ်၊ အနုပညာသည် တစ်ယောက်ဆို
ပြီး. . အရာရာမှာ ပျော့ညံ့နေလို့တော့ မရဘူး။ အထူးသ
ဖြင့် စိုင်းဆေးဗားကို မောင်. . အလျော့ မပေးချင်ဘူး”

“မောင်. . .”

“မောင့် ချစ်သူအတွက်. . မောင့်ရဲ့ တယောက်ကိုင်

တဲ့ လက်ဟာ သေနတ်ကို ပြောင်းပြီးကိုင်ဖို့ ဝန်မလေးပါ
ဘူး. . .”

“မောင်နဲ့အတူ မယ်လည်း သေနတ်ကိုင်မယ်. .
ဒါမှ တူညီတဲ့ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်မှာပေါ့။ သေတူရှင်တူပဲ. .
မောင်”

ချစ်ဇနီး၏ ဆန္ဒလေးကို သဘောမတူချင်ပေမယ့်
ထပ်တူဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားချက်လေးကို. . အလိုက်
သင့် ခေါင်းညိတ်ပေးလိုက်သည်။

“မောင်ရော. . သေနတ်ပစ်တတ်လား”

“ဟင့်အင်း. . ဖာသာကို သင်ခိုင်းရမှာပဲ”

“မယ်လည်း သင်မယ်နော်”

“စိတ်ချ. . .”

“ဟင်. . . ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်ဖာသာနဲ့ ဝင်လာ
တယ်. . .”

လျင်းအင်္ကျီ ခပ်စုတ်စုတ်နှင့် ဦးထုပ် ခပ်ငိုက်ငိုက်
ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်ကို ဦးခွန်ပေါ်လူ
နှင့်အတူ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဒီနာ. . .”

“ဟာ. . ရဲသော်”

“ဟူး. . တွေ့ပါ့မလားလို့ကွာ၊ ဒီက ဖာသာနဲ့တွေ့လို့ တော်သေးတာပေါ့”

“လာကွာ. . ရဲသော်”

အိမ်၏ ဧည့်ခန်းတွင် အတူတူ ထိုင်လိုက်ပြီး. . .

“ငါ့ကို လာတွေ့တာ. . ကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိတယ်. . ဒီနာ၊ စိုင်းဆေးဗား ကိစ္စပဲ”

“ဟင်. . စိုင်းဆေးဗားကိစ္စ”

“ဟုတ်တယ်. . စိုင်းဆေးဗားကို ထိုင်းသက်ဆိုင်ရာ တပ်ဖွဲ့တွေက. . လိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးတော့ ဒို့ဘက်ကို ကူးလာခဲ့တယ်။ မြောက်ပိုင်း သူပုန်စခန်းတစ်ခုမှာ ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရတာနဲ့ စစ်တပ်က ထိုးစစ်ဆင်ပြီး. . တိုက်တော့ ဒီကောင် မြို့ပေါ်မှာ တက်ပြီး ခိုနေတယ်”

“ဟာ. . အတင့်ရဲလှချည်လား”

“ဒီကောင်ပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်ကိုတော့ ချိတ်ပိတ်ပေမယ့်၊ စိုင်းဆေးဗား ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက များတော့. . ငါတို့ ခြေရာပျောက်နေတယ်၊ ဒီကောင်က အနေအထိုင်ပီရိတော့ ရှာရခက်နေတယ်. . ဒါကြောင့်

မင်းဆီကို လာခဲ့ရတာ”

“ငါ. . ဘာကူညီရမလဲ”

“အေးကွာ. . မင်းကို အကူအညီတောင်းရပေမယ့် အန္တရာယ်ကကြီးတော့. . တောင်းရမှာ အားနာတယ်”

“မလိုပါဘူးကွာ. . စိုင်းဆေးဗားဆိုတဲ့ကောင်ကို ဖမ်းမိဖို့ဆိုရင်. . ငါဘာမဆို ကူညီမယ်”

“ဟို. . မယ်ဒီမိုး”

“ငါတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်အခုလေးတင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးပါပြီကွာ. . .”

“ဘာဆုံးဖြတ်ချက်တွေလည်း လုပ်စမ်းပါဦး. . .”

“စိုင်းဆေးဗားကို အလျှော့ပေး ရှောင်ပုန်းနေတာ မျိုးမလုပ်တော့ဘဲ. . ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ. . .”

“ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာသား. . ပြော”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် မြောက်ပိုင်းကို ပြန်လာနေပြီး၊ ဒီကောင် အပြင်ထွက်လာအောင် လုပ်ရမှာပါ. . ဒီကောင်က မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အရမ်းသတ်ချင်နေတာ. . .”

“ကောင်းပြီ. . မင်းပြောသလို၊ ငါတို့ ပြန်လာမယ်”

“မင်းတို့ လုံခြုံရေးအတွက် အထူးစီစဉ်ပေးထား
မှာပါ။ . .”

“ဘယ်နေ့. . ပြန်ရမလဲ”

“မင်းတို့ အဆင်ပြေမယ့်နေ့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၊ ဪ..
မယ်ဒီမိုးရဲ့ မိခင်ကြီးလည်း အတော်ကို ကျန်းမာရေးမ
ကောင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်. . အရှင်းဆုံး ပြောရရင် နောက်
ဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေပြီ”

“ဟင်. . .”

“သမီး. . .”

“ဖာသာ. . .”

“သမီးပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲ မကောင်းခဲ့ပေမယ့်. .
ကျေးဇူးဆိုတာ ရှိတယ်ကွဲ့. . သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးချိန်လေးကို
ဘဝကူးကောင်းသွားအောင် သွားပြီးနေပေးလိုက်ပါ. .
သမီးတို့နှစ်ယောက်ဘေးမှာ ဖာသာ ရှိနေမှာပါ”

‘မယ်’ ခေါင်းလေးကို ညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘မယ်’၏ မိခင်အရင်း မဟုတ်ပေမယ့်. . ငယ်စဉ်

ကတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကျေးဇူးတရား
ပေါ်တွင် ‘မယ်’. . ပြန်ပြီး သိတတ်ရမည် ဖြစ်၏။

“ငါပြန်မယ်. . ဒီနာ၊ မင်းတို့အတွက် ကြိုတင်ပြီး
ပြင်ဆင်စရာတွေကို ငါပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ. . ရဲသော်၊ ငါတို့ မနက်ဖြန် မနက်
မြောက်ပိုင်းကို အရောက်ပြန်ခဲ့မယ်”

ရဲသော် ပြန်သွားပြီးနောက်. . ‘မယ်’လက်မောင်း
လေးကို ဒီနာဒီ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး. . ချစ်ဇနီးမျက်နှာလေး
ကို စိုက်ကြည့်မိလိုက်လေသည်။

“မောင်. . .”

“မယ်. . .”

“မောင့်ကို. . ‘မယ်’ သိပ်ချစ်တယ်ကွာ”

“မယ့်. . လိုပါပဲကွာ”

‘မယ့်’ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့သွင်းကာ. . သိုင်း
ဖက်ထားလိုက်လေတော့သည်။

မနက်ဖြန်မှ စ၍. . အန္တရာယ်လမ်းကြောင်းပေါ်
သို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ရောက်ရှိကြတော့မည် မဟုတ်
လား. . . ။

“ဟုတ်တယ်.. ခုပွဲမှာ သူ့ကိုကောင်းကောင်း အသုံးချရမယ်”

“ဇမဲ.. ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ၊ ဦးစပ်ခွန်နောင် ပါလာသည်။”

“ဘာများလဲ.. မောင်စိုင်းဆေးဗား”

“ခင်ဗျား.. သမီး၊ အိမ်ကို ရောက်နေပြီ..”

“ဘာ..”

“ဒီတော့.. ခင်ဗျား၊ သူတို့ကို အပြင်ရအောင် ခေါ်ထုတ်နိုင်ဖို့.. လုပ်ပါ”

“မောင်စိုင်းဆေးဗား.. မြောက်ပိုင်းနယ်ထဲမှာ သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့တွေက နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေကြတော့ အန်ကယ်အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်လို့ရမလဲကွာ..”

“ခင်ဗျား.. ဘာမှ ဦးနှောက်မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုလိုဘဝကိုရောက်တာ ခေါင်းလေးသုံးပြီး.. ကြံပေါ့ဗျ”

“အေးပါကွာ.. အန်ကယ် ရအောင်ကြံပေးပါ မယ်”

“ကြံဆို.. ခုညကို ရအောင်သွားနိုင်ဖို့ စဉ်းစားထား၊ ခင်ဗျား ဘာမှ မကြံနိုင်ရင်တော့.. ကျုပ်ခင်ဗျားကို အနား

“မင်းပြောတာ.. သေချာလား၊ ဇမဲ..”

“သေချာတယ်.. ဆရာ၊ နှစ်ယောက်လုံးအိမ်ကြီး ကို ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. တွေ့ကြပြီဟေ့၊ ဒင်းတို့ က ငါ့ကို လျှော့ပြီးတွက်တာကို စိုင်းဆေးဗားဆိုတဲ့ကောင် ကို သက်ဆိုင်ရာက မြေလှန်ရှာနေပြီဆိုပြီး.. သူတို့ဆီကို မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာကို.. ကျွတ်.. ကျွတ် ကျွတ်.. သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ..”

“ဗျာ.. ဆရာ”

“ဟိုလူကြီး သွားခေါ်ခဲ့စမ်း”

“ဦးစပ်ခွန်နောင်လား.. ဆရာ”

မှာ မထားနိုင်တော့ဘူး။ လူပိုတယ်... ”

“စိတ်ချပါ... ”

မြောက်ပိုင်း၏ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဦးစပ်ခွန်နောင် တစ်ယောက်၊ ခုချိန်မှာ ရေမြွေတစ်ကောင် လိုပင် ဖြစ်နေလေပြီ...။

ဦးစပ်ခွန်နောင် ခံပြင်းမှုတွေ ရှိသော်လည်း... သူ့ ဘဝမှာက ဘာမှမတတ်သာတော့ပေ။ စိုင်းဆေးဗား လက်ထဲမှာ ရောက်နေသော အရုပ်ကလေးသာယာပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“ငါ့အမှားတွေ၊ မိုက်မဲမှုတွေနဲ့ ဇာတ်သိမ်းက... မကောင်းလှပါလား၊ ငါဘာလုပ်သင့်လဲ... ဆက်ပြီးမိုက် တွင်းနက်တော့ရော... ငါ့ဘဝ ဘာဖြစ်လာမှာလဲ”

“စိုင်းဆေးဗားဆိုတဲ့ ကောင်ကရော... တစ်သက် လုံး ဥပဒေမဲ့ နေလို့ရနိုင်မှာလား...”

ဦးစပ်ခွန်နောင် အတွေးများဖြင့်... ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာချပြီး၊ သူ၏နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းကို သရုပ်ဖော်တော့မည်...

စပ်ခွန်နောင်တို့ နေထိုင်သောနေရာက... မြောက်

ပိုင်းဒေသရှိ စက်ရုံကြီးတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။

ထိုစက်ရုံမှာ ရေခဲစက်ရုံတစ်ခု ဖြစ်ပြီး... စိုင်းဆေးဗား ပိုင်ဆိုင်သော စက်ရုံတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

ရေခဲထုတ်လုပ်မှုကို အကြောင်းပြပြီး... မူးယစ် ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်မှု ပြုလုပ်နေသော စက်ရုံပင်ဖြစ် သည်။

စိုင်းဆေးဗားသည် မြောက်ပိုင်းတွင် ခြေကုတ်ယူ နိုင်ရန်... စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများစွာကို လုပ်ကိုင်ထားသူ ဖြစ်သည်... သူ၏စိတ်ချရသော တပည့်များကို စီးပွားရေး လောကတွင် ဝင်ပြီးရပ်စေကာ... နောက်ကွယ်မှ ကြိုးကိုင် ထားသူ တစ်ဦး...

“ဦးစပ်ခွန်နောင်... ဒါဘယ်လဲ”

ရေခဲစက်ရုံကြီးကို အမည်ခံပိုင်ရှင်... ကျင်သျှင်က လှမ်းပြီး မေးလိုက်သောကြောင့်...

“ငါ့ကိစ္စနဲ့ ငါသွားမလို့...”

“ခင်ဗျား... သွားချင်တိုင်း သွားလို့ရမလားဗျ”

“မင်းဆရာက... ခိုင်းထားတဲ့ တာဝန်ကြောင့် သွားတာကွ”

“ခင်ဗျားစကားက မာလှချည်လား..ပြင်ပြောစမ်း”

“တောက်...”

တစ်ချိန်က.. ဦးစပ်ခွန်နောင်ကို စကားနှင့် မပြောနှင့် မျက်လုံးနဲ့တောင် ရဲရဲမကြည့်ရဲခဲ့သော ကျင်သျှင် ဆိုသည့်ကောင်၏ ဆက်ဆံမှုကြောင့်.. ဦးစပ်ခွန်နောင် သူ့ဘဝကို သူသဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ကျင်သျှင်.. ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဆရာ.. ဒီလူကြီး အပြင်သွားမလို့တဲ့”

“ဟုတ်တယ်.. ငါ့ခိုင်းထားတာ၊ သွားပါစေ.. စပ်ခွန်နောင် သေချာအောင် လုပ်ခဲ့နော်၊ မသေချာရင် တော့ ကျုပ်က သိပ်ပြီးသဘောမကောင်းဘူး..”

“အေးပါကွာ...”

ဦးစပ်ခွန်နောင် အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ ပြီး သူ့ရင်မှာ ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချထား လိုက်တော့သည်။

“ကျင်သျှင်...”

“ဗျာ.. ဆရာ”

“ဒီလူကြီးနောက်ကို.. မင်းလူတစ်ယောက် လိုက်

ပြီး.. ကြည့်ခိုင်းလိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဆရာ၊ ဟိုကောင်.. ရော့”

“ဗျာ...”

“ဟိုလူကြီးနောက်ကို လိုက်သွား.. မရိပ်မိစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဦးစပ်ခွန်နောင်.. ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကို ရောက်တော့ နောက်မှအခြေအနေကို သတိပြုပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နောက်ကို.. နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသည် ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူ့ကို အပြင်တွင် သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းမိလို့ မဖြစ် ပေ.. သူ့ကို ဖမ်းမိသွားသည်နှင့် စိုင်းဆေးဗား ခြေရာထပ် ပြီး ဖျောက်သွားနိုင်သည်။

ဒါကြောင့် အိမ်ကြီးထဲသို့ ရောက်အောင်သွားမှ ဖြစ်မည်..

ကတ္တရာလမ်းထက်မှ ဘေးတောလမ်းအတိုင်း.. ဆက်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့သွားမယ့် ဖြတ်လမ်းကို ရွေးချယ် လိုက်သည်.. သွားရမည့် ခရီးက၊ လွန်စွာဝေးပေမယ့် ဦးစပ်ခွန်နောင်.. ထိုလမ်းမှ လွဲပြီး ရွေးချယ်စရာ မရှိချေ

နောက်မှ လိုက်လာသောကောင်ကလည်း မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ လိုက်လာသည်။ ဦးစပ်ခွန်နောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ်ဆီသို့ ရောက်အောင်သွားခဲ့လေသည်။ . . ။

သူ၏ အမိုက်ဇာတ်ကို ဥပဒေဘောင်ထဲတွင် အဆုံးသတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာစွာ ချထားလိုက်လေပြီ။

“စော. . ရယ်၊ မင်းဆီကို ငါအရောက် ပြန်လာပါပြီ. . သမီး ‘ဒီ’ရေ. . ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ လောဘရမ္မက်တွေနဲ့ မိုက်မှားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဘဝကို အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ ဇာတ်သိမ်းပါတော့မယ်. . .

“မယ်မယ်. . .”

“သမီးလေး. . .”

ဒေါ်နန်းစောထိပ်တင် နောက်ဆုံးချိန်ကို ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာနန်းမဲ့နော်မှ ‘မယ့်’မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး. . အပြင်သို့ထွက်သွားလေသည်။

“သမီးလေး. . မေမေတို့မိသားစုကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်. . .”

“မယ်မယ်. . ရယ်၊ ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ သမီးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားထားပါဘူး. . မယ်မယ့်ကျေးဇူးတွေကြောင့် သမီးလေးဘဝ ခုထိအသက်ရှင်နေခဲ့ရတာပါ. . .”

“သမီးလေး၊ ဟောဒီ အိမ်ကြီးခြံကြီးတွေဟာ

တကယ်တော့ မယ်မယ်တို့ ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး..”

“ရှင်...”

“သမီးလေးရဲ့.. ဘကြီးဟာ၊ ညီအရင်းဖြစ်တဲ့ သမီးဖေဖေကို တောထဲမှာ လုပ်ကြံခဲ့ပြီး.. အပိုင်စီးခဲ့တာ ပါ။ ဒါကို သမီးမေမေဟာ သိပြီး.. သက်ဆိုင်ရာကို ဖွင့် ပြောမယ် ဆိုတာကြောင့် နောက်ဆုံးသမီးမေမေကိုပါ နှုတ်ပိတ်ခဲ့တယ်.. သမီးလေးကိုပါ အပြတ်ရှင်းဖို့ သူပြင် ဆင်ခဲ့ပေမယ့်.. မယ်မယ် တားမြစ်ခဲ့လို့ သမီးအသက်ရှင် နေခဲ့ရတာပါ.. ခု သူလည်း သူ့ရဲ့မကောင်းမှုတွေကြောင့် ဘေးဒုက္ခတွေ့နေရပါပြီကွယ်”

“မယ်.. မယ်.. စကား မပြောပါနဲ့တော့ သမီးရဲ့ ဘဝ အတိတ်ဆိုးက ဖြစ်ရပ်တွေဟာ ခုချိန်မှာ ဘာမှဖြစ် မလာတော့ပါဘူး.. အားလုံးဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ အစီအမံ အတိုင်းပဲ သဘောထားလိုက်ပါတယ်...”

“သ.. မီး... လေးရယ်”

“ဟင်...”

“မယ်.. မယ်...”

မယ်ဒီမိုး လက်ပေါ်တွင် ဒေါ်နန်းစောထိပ်တင် ခေါင်း လေးကျိုးကျသွားပြီး.. ဘဝနီရုံးချုပ်သွားခဲ့ပြီ

မဟုတ်လား။

“စော...”

“ဟင်.. ဦးစပ်ခွန်နောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်.. သမီးလေးရယ်၊ လူမိုက်ကြီးပါ ခု.. နောင်တတွေနဲ့ ပြန်လာပါပြီ.. စော”

အသက်ဝိညာဉ် မဲ့နေတဲ့ဇနီးသည်ကို ပွေ့ဖက်ပြီး၊ ဦးစပ်ခွန်နောင်တစ်ယောက် ငိုကြွေးနေလေတော့သည်။

“ဦးစပ်ခွန်နောင်.. ခင်ဗျား မလှုပ်နဲ့နော်”

ရဲသော် အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး၊ ဦးစပ်ခွန်နောင် ဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ.. ကျုပ်ပြန်လာတာ၊ မင်းတို့ရဲ့ အဖမ်း ကို ခံဖို့ ပြန်လာတာပါ။ ကျုပ်နောက်မှာ လူတစ်ယောက် ပါလာတယ်...”

“ကျုပ်တို့သိပါတယ်.. မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး နေပေးတာပါ။ စိုင်းဆေးဗား ဘယ်မှာရှိလဲ...”

“သူရှိတဲ့နေရာကို ကျုပ်သိတယ်.. ကျုပ်ကိုဒီလာ ခိုင်းတာ ဟောဒီက သမီးနဲ့ မောင်ဒီနာဒီကို အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာ.. ကျုပ်က ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ သက်ဆိုင်ရာကို ဖွင့်ပြောပြီး အဖမ်းခံမှာပါ.. စိုင်းဆေးဗား”

ဆိုတဲ့ကောင်က အရမ်းကို ပါးနပ်ပြီး လျင်တယ်. . သူ့ကို
ဖမ်းဖို့ခက်တယ်၊ သူ့ခိုအောင်းနေတဲ့ ရေခဲစက်ရုံမှာက
လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက်တွေ အများကြီး ရှိတော့. . မောင်ရင်
တို့ ဝင်စီးလည်း သူ့ကိုမိဖို့က မလွယ်ဘူး”

စခန်းမှူးရဲသော် ဦးစပ်ခွန်နောင်. . စကားကို သေ
ချာစွာ စဉ်းစားပြီးတော့. . .

“ဒီနာ. . .”

“ပြောလေ. . ရဲသော်”

“မင်းတို့. . စွန့်စားရတော့မယ်ကွာ”

“ငါဘက်က အဆင်သင့်ပဲ. . ဘယ်လို လှုပ်ရှားရ
မလဲဆိုတာကိုပဲ ပြော”

“အန္တရာယ်တော့. . အရမ်းကို များတယ်”

“ရဲသော်. . . စိုင်းဆေးဗားလို ကောင်ကို မိဖို့အ
တွက် ငါ့အသက်ကို စတေးရဲတယ်”

“မယ်. . လည်း မောင်နဲ့ အတူတူပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ. . ဦးစပ်ခွန်နောင်”

“ပြောပါမောင်ရင်. . .”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး. . ခေါ်သွားပါ၊ ကျွန်
တော်တို့ တပ်ဖွဲ့တွေက အနီးကပ်လိုက်ခဲ့မယ်. . .”

“ကောင်းပြီ”

“ဒီနာ. . ရော၊ ငါ့သေနတ်ကို ယူသွား. . အရေး
ကြုံရင် သုံးပေါ့ကွာ”

ရဲသော် အစီအစဉ်တွေကို ပြောပြပြီးနောက်. . .

“ဈာပနအတွက် ကျန်တဲ့လူတွေက ကောင်း
ကောင်း စီစဉ်ထားပါမယ်. . .”

“လူလေး. . သတိ မလစ်စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ. . ဖာသာ”

“သွားကြရအောင်. . အောက်မှာ ကားရှိတယ်
မဟုတ်လား. . .”

“ရှိတယ်. . .”

ဦးစပ်ခွန်နောင်. . ‘မယ့်’ကို သေနတ်နှင့်တူချိန်
ပြီး၊ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာကာ ဒီနာကိုကားမောင်းခိုင်း
လိုက်သည်. . .

ရဲသော်နှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များက အခြေအနေကို လေ့
လာပြီး. . နောက်မှ ပုံစံမျိုးစုံနှင့် လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

“သမီးလေး. . .”

“ဦး. . စပ်ခွန်နောင်. . .”

ဒက်ဒီလို့ ခေါ်ခဲ့ဘူးသော. . ဦးစပ်ခွန်နောင်ကို

‘မယ့်’နှုတ်ဖျားမှ ခံစားမှုကင်းမဲ့စွာ ခေါ်မိလိုက်လေ၏။

“ဦးလေးကို. . . ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

“ကျွန်မ ဘာကိုမှ မသိချင်တော့ဘူး. . . ကြားလည်း မကြားချင်တော့ပါဘူး. . .”

“သမီးလေး အန်ကယ်ကို စိတ်ဆိုးနေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်. . . ဦးလေး ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေက ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်. . . ဒီလောကကြီးမှာ ဥပဒေသာ မရှိရင်. . . ဦးလေးကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ်”

“မိုး. . . ရယ်၊ ဒီခံစားချက်တွေကို ခဏမေ့ပြီး၊ မောင်တို့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် အန္တရာယ်ကိုပဲ စဉ်းစားပါ၊ ‘မယ့်’ လိုပဲ. . . ဦးစပ်ခွန်နောင်ဟာ မောင့်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို သတ်ခဲ့သူပါ။ ဒါတွေအတွက် ဥပဒေက သူ့ကိုဆုံးမ မှာပါ. . . သူလည်း နောင်တရနေပြီပဲကွာ. . .”

ဒီနာဒီ. . . မောင်းလာသော ကားလေးမှာ တောင် ပေါ်လမ်းထက်မှ ရေခဲစက်ရုံကြီးဆီသို့ မောင်းလာခဲ့တော့သည်. . . ။

“မောင်ဒီနာ စက်ရုံအနောက်ဖက်ကို မောင်းလိုက် ဒီနေရာဟာ စိုင်းဆေးဗား ထွက်ခဲ့ရင် ထွက်ပေါက်မရှိဘူး။

ဒီကို မျှားပြီး ခေါ်ထုတ်ရမယ်”

“ကောင်းပြီ. . .”

စက်ရုံအဝတွင်. . . အစောင့်နှစ်ယောက်က တံခါး ဖွင့်ပေးသဖြင့် ကားကို မောင်းဝင်လာခဲ့တော့သည်။

သူက ဒါပဲရှိတယ်.. ကွ"

"ပြောင်း.."

"မောင်.."

ဒီနာဒီမျက်နှာကို စိုင်းဆေးဗား ထိုးချလိုက်သော
ကြောင့်.. နောက်သို့ လည်ထွက်သွားလေသည်။

"မယ်"မှ ဒီနာဒီလက်လေးကို အတင်းဆွဲလိုက်ချိန်
တွင်..

"လာစမ်းပါဦး.. သည်းလေးရာ"

"ရှင်.. လွတ်လွတ်.."

"ဘယ်.. လွတ်လို့ ဖြစ်မလဲကွ၊ အလှဘုရင်မလေး
နဲ့ အတူကုန်ရဦးမှာပေါ့.."

"ခွေး.. လွတ်.. လွတ်"

"ဟေ့.. ကောင်တွေ၊ ဒီကောင်ကို ရိုက်ကြစမ်း"

"မောင်.. မောင်ကို မလုပ်ကြပါနဲ့"

"မင်း.. လင်တော်မောင်ကို အသားမနာစေချင်
ရင်.. ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုစုလေ.. နို့မို့ဆိုရင်
တော့.. ဟဲ.. ဟဲ"

စိုင်းဆေးဗား မြေခွေးတစ်ကောင်၏ အပြုံးကို
ပြုံးပြီး.. မယ်ဒီမိုး လက်ကို ဆွဲလေသည်။

"ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား
သိပ်ပြီးတော်သွားပြီ၊ ဦးစပ်ခွန်နောင်.. ကျုပ်ဘဝမှာ
အရမ်းကို အရေးပါတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားခေါ်လာ
နိုင်တယ်.."

စိုင်းဆေးဗား စက်ရုံကိုထောင်ထဲမှ ထွက်လာ
ပြီး.. မယ်ဒီမိုးနားဆီသို့ လျှောက်လာကာ..

"အလဲ့.. ခုချိန်ထိ တကယ့်ကို အလှဘုရင်
မလေးပဲကွာ.. ကျွတ်ကျွတ် စိုင်းဆေးဗားတို့ ဦးဦးဖျားဖျား
အရသာမခံလိုက်ရတာ နာတယ်.. ဟေ့ ဟေ့.. ကောင်
တယောသမား.."

"မင်း.. ဘာပြောချင်လဲ"

"မင်းကို ပြောစရာစကား ငါ့မှာမရှိဘူး။ ပြောမယ့်

“မောင်...”

“မယ်... မလိုက်သွားနဲ့ မောင့်ကို ရိုက်ပါစေ”

ဦးစပ်ခွန်နောင်... အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး
နောက် သူ့ဘာလုပ်ရမည်ကို သိလိုက်သည်...

သက်ဆိုင်ရာတပ်ဖွဲ့တွေ အသင့်ဖြစ်ချိန်ကို စောင့်
နေ၍... အချိန်သိပ် မရှိတော့ပေ။

“စိုင်းဆေးဗား...”

“ဟင်... ခင်ဗျား”

ဦးစပ်ခွန်နောင်... စိုင်းဆေးဗားကို သေနတ်နှင့်
ချိန်ခွယ်လိုက်ပြီး...

“သမီးကို လွှတ်လိုက်စမ်း...”

“စပ်ခွန်နောင်... ခင်ဗျား ရှုံးနေလား”

“ငါမရူးဘူး... မင်းလိုကောင်အတွက် ငါ့ရဲ့ တုံ့ပြန်

မှုပဲ...”

“မလွတ်ဘူးဆိုရင်ရော...”

“ဖြောင်း...”

“ဘုတ်...”

“ဟင်...”

စိုင်းဆေးဗား ခြေထောက်မှာ လွန်စွာမြန်ဆန်ပြီး

ဦးစပ်ခွန်နောင် လက်မှသေနတ်ကို ကန်ချလိုက်သည်...
သေနတ် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်...

“ခိုင်း... ခိုင်း...”

“ဟာ...”

“စိုင်းဆေးဗား... ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ
ဝိုင်းထားပြီ... လက်နက်ချလိုက်ပါ”

“ဘာ... တောက်၊ ခင်ဗျား သစ္စာဖောက်... ကဲကွာ”

“ခိုင်း...”

“အား...”

“ဟင်...”

စိုင်းဆေးဗား ကျောပြင်ဆီသို့ နောက်မှ...
ကျည်ဆံတစ်တောင့် ဝင်သွားပြီး၊ ရှေ့သို့ လဲကျသွားသည်။

“သား... စပ်ခွန်ထူး”

ဂိုထောင်ထဲမှ... ချိုင်းထောက်နှင့် ထွက်လာသူ
က စပ်ခွန်ထူး...

“ဒက်ဒီ... ညီမလေး”

“ကိုငယ်...”

“မင်း... မင်း... မသေဘူး... အား...”

“ငါမသေဘူး... စိုင်းဆေးဗား၊ မင်းကိုသတ်ဖို့ ငါ

လာခဲ့တာ.. မင်းလိုကောင်မျိုးကို လူပြည်မှာမထားဘူး”

“သား.. မလုပ်နဲ့ တော့..”

ဦးစပ်ခွန်နောင်.. သားလက်မှ သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါစေကွာ...”

ရဲသော်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာပြီး.. အားလုံးကို ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ဦးစပ်ခွန်နောင်၊ အန်ကယ် ခုလို ကူညီတဲ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အလေးထားပေးပါမယ်”

“အန်ကယ်အတွက်တော့ မလိုအပ်တော့ပါဘူး ကွာ.. မိုက်မဲခဲ့တဲ့ အမှားတွေက ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး...”

“ခင်ဗျားက.. ဘယ်လို လုပ်ပြီးရောက်နေတာလဲ၊ စပ်ခွန်ထူး...”

“ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင် ကနူးက.. ဒီစက်ရုံမှာ ညစောင့်အလုပ် လုပ်တယ်လေ.. သူ့အကူအညီနဲ့.. စိုင်းဆေးဗားကို သတ်ဖို့ ရောက်ခဲ့တာပါ။ ခုတော့ မသတ်ဖြစ်လိုက်ပါဘူးဗျာ...”

“ချောက်...”

ရဲသော်.. စပ်ခွန်ထူးကိုပါ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

“စခန်းမှူးကြီးဆီက.. တစ်ခုတော့ ခွင့်ပြုချက် တောင်းချင်ပါတယ်...”

“ပြောပါ.. ကိုစပ်ခွန်ထူး”

“ကျွန်တော့်မိခင်ကြီးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကန်တော့ပါရစေ...”

“ကောင်းပါပြီ.. ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ အားလုံးကားပေါ်တက် သွားကြမယ်...”

ကားပေါ်သို့ ဒုစရိုက်သမားအားလုံး တင်ဆောင်သွားပြီးနောက်...

မယ်ဒီမိုး.. ဒီနာဒီတို့ နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း-

“မောင်...”

“ဘာလဲ...”

“မောင့်လက်တွေ ပြစ်မင်း”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“မောင့် လက်ချောင်းလေးတွေက.. ‘မယ့်’ဘဝ တစ်သက်လုံးအတွက် တယောသံစဉ်လေးတွေပဲ ရှာဖွေ

ပေးနေတဲ့ လက်ကလေးတွေ ဖြစ်စေရမယ်နော်. . .”

“မယ်. . ရယ်၊ မောင်မြတ်နိုးတဲ့ တယောလေးနဲ့ အတူ. . မောင့်ဘေးမှာ ‘မယ့်’တစ်ယောက်ရှိနေသရွေ့. . မောင့်လက်ချောင်းလေးတွေက. . တယောသံစဉ်လေးတွေ ကိုပဲ ရွာဖွေနေမှာပါ. . .”

“တကယ်. . .”

“ကျိန်တွယ်ပြီး. . မပြောချင်ဘူး၊ မောင့်နှလုံးသား ထဲက သစ္စာစကားလေးနဲ့ပဲ ပြောပါမယ်. . .”

“ဘယ်လို. . သစ္စာစကားလဲ. . .”

“ကြယ်စင်ပြုံးတဲ့ ကောင်းကင်အောက်မှာ. . . ချစ်ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးရဲ့ဘဝဟာ. . ဘဝ ဘဝတွေကို တယောသံစဉ်လေးတွေနဲ့ အသက်ရှင်သန်နေမှာပါလို့”

“မျက်လုံးလေး မှိတ်ပြီး. . ယုံလိုက်ပါပြီ၊ မောင် ရယ်. . .”

“မျက်လုံး ဖွင့်ပြီး. . ဘာလို့ မယုံရတာလဲ. . .”

“ရင်နှင့်အမျှ. . ချစ်နေခဲ့လို့ပါ မောင်ရယ်. . .”

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားနေမည့်

ရှေ့ဘဝ